

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LINDSEY LEAVITT

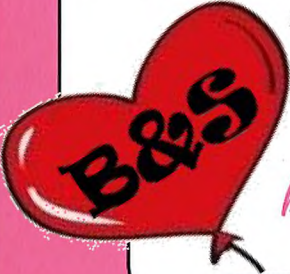
Kiralık Princesses

ARTEMIS

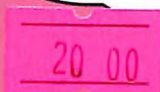
Kiralık Prenses

On dört yaşındaki Desi Bascomb'un hayatı, gazetede "Kiralık Prenses" ilanını okuduğunda tamamen değişir. Sıkıcı yaşamını ardında bırakıp parlıtlı bir dünyaya adım atar çünkü asil prenseslere yardım eden Façade Ajansı'na göre Desi'nin içinde büyük bir sihir saklıdır. Desi, özel makyajını yaptığında istediği prensesin kılığına girebilmekte ve onların göz kamaştırıcı yaşamlarının bir parçası olabilmektedir. Fakat Desi çok geçmeden prensesliğin taç takıp güzel elbiseler giymekten ibaret olmadığını anlayacaktır. Arkadaşlık ve aile ilişkilerini küçük bir kızın gözünden anlatan *Kiralık Prenses*, esprili anlatımıyla sizi büyüleyecek.

Desi, kalbi olan bir kahraman olduğunu kanıtlıyor.

- Publisher's Weekly

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisayinlari

LINDSEY LEAVITT

Kiralık
Prenses

İngilizceden Çeviren: Merve CAM

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

LINDSEY LEAVITT

Kiralık Prenses

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

ABG/323
AB/624
AÇ/965
A/55

KIRALIK PRENSES

LINDSEY LEAVITT

Orijinal Adı: *Princess For Hire*

İngilizceden Çeviren: Merve Cam

Editor: Damla Taşdemir

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarımı: Merve Güven

1. Basım: Aralık 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 413 - 0

Sertifika No: 10905

LINDSEY LEAVITT © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rights People Agency aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisayinlari.com

www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt: **Melisa Matbaacılık**

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: **Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.**

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Küçük prenseslerim Rylee ve Talin'e...

Bölüm

I

*H*ayatım bir film olsaydı, ufak birkaç dokunuş yapardım: *Desi Bascomb'un Gizli Dünyası*. Film setini Idaho Patates Festivali'nin kalbi Sproutville yakınlarında bir yere taşırdım. Uçuşan eşarpların ve yemenin sınırsız olduğu 40'lı ve 50'li yıllara dönerdim. Başrolü Audrey Hepburn'e verirdim ama başka projeyle meşgulse Julie Andrews'in gençliği de olabilir tabii. Hımmmm, ayrıca filmin trajik akışını biraz olsun aydınlatması için yönetmene bazı tavsiyelerde bulunurdum:

1- Beni, fazla gelişmiş bir kemirgen gibi gösterme. Modellerin podyumda kunduz kostümüyle takılmalarının bir sebebi var. Hatta bir milyon dokuz yüz on üç sebep desek daha doğru olur; hepsini listelemek-se ürkütücü.

2- Alışveriş merkezindeki evcil hayvan dükkânında japon balığı satmaktan daha havalı bir yaz işim olsun. Gerçekten havalı bir şey olmalı ama. Bozuk bir klima

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

artı dünyanın en kötü üniforması eşittir kürkle girilen
kokuşmuş bir sauna.

3-Popüler kişilerin önünde asaletime gölge düşürme.
Asla!

Kısacası “gerçek hayatımı” sergileme yeter.

Ama bir dakika, ucuz kunduz kostümüyle gezinen o tip
de kim? Tabii ki ben; Sevimli Hayvanlar adına satış yapan,
bebekleri kucaklayan ve pati sallayarak alışveriş merkezin-
deki herkesi izleyen bendim. Onların tek gördüğü Kunduz
Gladys’in devamlı gülümseyen yüzüydü. Yeni taçlandırılmış
Sproutville Patates Güzeli Celeste Juniper ve dört yıldır âşık
olduğum Hayden, fıskiyeinin önünde flört ediyorlardı. Neyse
ki kunduzkafa kostümümle tanınmıyordum.

Ah, Hayden. Sproutville’deki en tatlı çocuktı ve be-
nim Boggle kelime oyunundaki dört yıllık gizli aşkımdı.
Metrelerce uzağındayken bile, kıyafetimin içindeki sıcaklık
bir anda tavan yapıyordu; Idaho kışının ortasında bile. Yeni
aktör Paul Newman’ı biliyorsunuzdur. Uzun zaman önce; sa-
lata sosu markasından da önce, dalgalı saçları, çelik mavisi
gözleri ve bayıltıcı derecede güzel bir gülümsemesi vardı. Ve
Hayden, onun on üç yaş versiyonuydu diyebilirim.

Celeste’in alışveriş çantaları, saçma sapan, pahalı ve üzerin-
de “Babasının Prensesi” yazan tişörtlerle doluydu. Hayden’in
alışveriş çantalarını altüst ettiğini gören Celeste bir çığlık attı.
Hayden gülerek pembe deri bir çantayı -bir flamingonun
bütün hayatına mal olduğu kesin- çekip çıkardı. Celeste ıslıl-
tılı dudaklarını büzdüğünde, Hayden özür diledi ve sonra;
“Sen ki Walter B. Sprout Ortaokulu’nun, kraliyete en yakın
kızısın,” dedi. Hatta Hayden’in eklediğine göre Celeste, erte-

si günkü geleneksel Idaho Patates Günleri Gösterisi'nde ana caddede dizilecek topluluğa el sallarken minik çantasını o hassas bileğine takabilirdi.

Evet, sanırım bunları söylemişti Hayden. İsyank r gözyaşı seliyle boğuşurken dudak okumak zordur. Kunduz kostümünün görüş a ımı kısıtlaması da cabası.

Çifte kumrulardan gözümü ayırdım. Pis nefesi ve boncuk boncuk gözleriyle bull terrier cinsi bir köpek olan Winston, camı tırmalayıp hırladı. Çok yakında yavru luktan k pekliğe terfi edecekti ama hâlâ sahiplenilmemişti. Zavallı şey. Vitrindeki en sevimli k pek ik değildi ama sadık bir sevimliliği vardı; tabii, ağzı kapalıyken.

 Cidden Winston, Hayden'ın aklından neler geçiyor sence?‑

Köpek sempatiyle kafasını dikti; sonra da kuyruğunu fark edip onunla uğraşmaya başladı.

Fiskiyeye yeniden göz attım. Olamaz! Vasat kişiliğiyle uyuşmayan patatesle beslenmiş tazeliği ve kalp şeklindeki yüzüyle Celeste karşıma çıkıverdi! Eğer beni fark ederse gelecek yıla dair sosyalleşme umutlarım Celeste'in beli gibi ufacık kaldırdı. Artık okul maskotu bile olsam şanslıydım.

Celeste, Sevimli Hayvanlar'ın camını tıklattı. Hayden arkasından göründü ve Celeste de ona yaslanıp i  çekerek   ooook tatlılar, değil mi?‑ dedi.

 Senin kadar değil,‑ diyerek geri çekildi Hayden, söylediğinin bayatlığına kendisi bile şaşırmıştı.

O sözleri başkasına söylemiş olsaydı, tatlı olabilirdi. Bana söylese daha tatlı olurdu. Birkaç saniyeliğine öyleymiş gibi hayal ettim.

Hayden'la, dersten sonra sekizinci sınıfların koridorunda buluşurduk ve ben ona  Hayır, sen daha tatlısın,‑ diye fısıltı

dardım dolabımın kapağının arkasından.

“Hayır, tatlı olan sensin,” diye cevaplardı, üzerindeki formayla sportif ve çok çekici görünen Hayden.

Sonra kıvrır kıvrır saçlarıma dokunurdum ve başımı flört edercesine eğerek “Mükemmeliz, değil mi?” diye sorardım.

“Evet, öyleyiz.”

“Efendim?” Celeste suratımda, daha doğrusu Gladys Kunduzkafa’nın suratında parmağını şıklatarak beni tatlı hayallerimden uyandırırverdi. “Yavrular kiralık mı?”

“*Satılık* demek...” öksürdüm. Kısık, ince ve umarım tanınmayan bir sesle tekrar denedim. “*Satılık* demek istedin sanırım?”

Celeste gözlerini devirdi ama makyajı öylece duruyordu. “Hayır, *kiralık* demek istedim. Bir ay kadar.” Burnunu kıvrırdı. “Yavru köpeklerin büyüüp çirkin köpeklere dönüşmesinden nefret ediyorum. Şuradaki gibi,” dedi Winston’u göstererek. “Neden her şey küçük ve tatlı kalamıyor sanki?”

Bu nasıl bir zırvallıktı böyle! Winston, onu duyabilirdi! Keşke ona nefesini üflese. “Hımmm... Hayır. Yavrular sadece *satılık*,” dedim. “Kiralık yok. Ama Oyuncak Mağazası’na bakmak istersin belki. Peluş köpekler asla kocaman köpeğe dönüşmedikleri gibi tuvalet eğitimi almalarına da gerek yoktur.”

Hayden’in kahkahasını bastırmaya çalıştığını görebiliyordum.

Celeste üst dudağını ısırdı. “Bodur, aptal bir sıçan kostümü içinde tıkışıp kaldığın için saçma sapan konuşuyorsun, üstelik bu işte berbatsın.”

“Sıçan mı? Bu bir kunduz,” dedim yüksek sesle. Öfkeme yenik düşmüştüm. “Kemirgenleri birbirinden ayırt edemiyorsun sanırım?”

“Kemirgenler. Hımmm. Bana birini hatırlatıyorsun.”

Ah, hayır. Kafamı daha sıkı tutup Winston’a çevirdim, sanki Gladys’in ardına saklanmak o an beni kurtaracaktı.

“Şu zavallı ve beceriksiz kız, hani sürekli okul oyunlarına seçilmeye çalışan ama bir türlü başarılı olmayan. Onu tanıyor musun?” Hayden’a göz kırptı ve gözlerini tekrar bana kilitletti. “Biz ona Ditzzy diyoruz.”

Gladys’in gülen yüzü ardında yüzüm alev alev yanıyordu. Desi. Benim adım Desi ve sen bunu çok iyi biliyorsun, Celeste ya da biliyordun, eskiden, biz en yakın arkadaşken. Ortaokulda Alfred Hitchcock film maratonunda kazara birbirimizin saçlarını turuncuya boyamıştık ve en karanlık sırlarımızı paylaşıp benim arka bahçeme saklamıştık hepsini. Sen güzellik yarışmasını kazanıp Popüler Prenses’e dönüşmeden önce yani.

Hayden’in peşinden koşarak Desi’nin Kalbini Kırma Operasyonu’nu gerçekleştirmeden önce.

“Bir dakika, bu da kim?” diye sordu Hayden. Boş versene. İşte ŞİMDİ kalbim resmen kırılmıştı.

Celeste, kıvrır kıvrır saçlarına dokundu. “Onu tanıyorsun. Zeki olduğunu kanıtlayabilmek için kimsenin anlamadığı, aptalca şeyler yazılı tişörtler tasarlıyor. Koca alınlı...” Celeste ayakkabılarıma küçümser bir bakış attı. “Hani kocaman ayakları olan kız.”

Ah, hayır, hayır. Yapma bunu lütfen. Lütfen, beni Hayden’in önünde küçük düşürme. Beni yerden yere vur hatta saçlarımı yine turuncuya boya ama Hayden’in önünde küçük düşürme.

“Ha, evet,” dedi Hayden esneyerek. “Tişörtlerin havalı. Daisy.”

“Desi’yi nereden biliyorsun?” diye sordu Celeste.

“Desi. Doğru ya. İngilizcede yan yana oturuyoruz. Onun kâğıtlarından kopya çekiyorum bazen.” Mavi bermuda şortunun cebine ellerini soktu. “Hadi gidelim. Canım smoothie çekti.”

Evet, zar zor atan kalbime bir darbe daha. Kopya mı? Ona resmen ders veriyorum! Tamam, belki anlamadığında hayal kırıklığına uğruyorum ve öylece kâğıdımı gösteriyorum Hayden’a. Ama neredeyse HER GECE futbol oynuyor ve bu aşırı yorucu olmalı. Ayrıca bu sadece önemli sınavlarda geçerli bir şey. Ve de testlerde. Ve bazı çalışma kâğıtlarında...

Taklit edilmek en güzel övgü yoludur, diye bir laf yok muydu?

“Hımmm. Smoothie.” Celeste sakızını patlattı. “Yardımların için teşekkürler. Ah! Kafadaki yamuk duruyor gibi.”

Kunduz kafamı kavradım. “Hayır, sorun yok. Eee... Teşekkürler.”

“İzin ver de...” Celeste birden çekince kimliğim ortaya çıktı. Kostümün içinden sıcak bir hava yayıldı. Saçlarım yüzüme yapışmıştı ve yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Celeste tropikal-meyve-kokulu sakız balonunu suratıma doğru şişirip patlattı, dokuzuncu sınıf umutlarımın patladığı gibi.

Hayden bakışlarını nazikçe Winston’a çevirdi. “Her neyse, Celeste ben içecek bir şey alıyorum.” Bana hızlı bir selam verdi, sanki çok işe yaradı da. Birkaç dükkân ilerideki Smoothie Kulübesi’ne yöneldi.

Celeste’e haykırmak, eskiden o kadar iyi biriyken şimdi nasıl böyle acımasız olduğunu sormak istedim. Genç bir prensese göre koca bir sıfırdan ibaretti. Ama tek söyleyebildiğim, “Neden?” oldu.

Kıralık Prenses

“Beni bekle,” diye seslendi Hayden’a. “Ah, al bakalım, Dirty,” diyerek başlığı çeneme doğru ittirdi. “Sanırım kemirgenlik sizin ailede genetik bir şey.”

Bölüm

2

O anda çekip gitmeliydim ama ben öyle kaçmam. Oturur ağlarım. Timsah tankının arkasına geçip gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Bir kemirgen, ne zekice. Doğru; Celeste'in acımasızlığı bir tesadüf değildi. Yedinci sınıftan önceki yaz, babam Fredonia Eyaleti'ne ceza avukatı olarak atandığında -büyük isim küçük para- Celeste'in babasını hapse gönderen davayı savundu. Celeste de babasının, sahte arazi satışları ile insanları dolandırdığını, babamın sadece işinin gerektirdiğini yaptığını, babasının hapisten kısa sürede çıkıp Bahamalar'da erken emekliliğinin tadını çıkarttığını ve annesinin, daha babası yakalanmadan boşanma davası açarak üç eyaletin en zengin adamı ile evlendiğini de unutmuştu. Celeste, bütün arkadaş grubumla bağlarımı koparıp benimle de arkadaşlığını kesmişti. Belki de çiftlik yaşantısı herkesin beynine işlemiş ve onları bir koyundan farksız kılmıştır. Meee! Celeste'i takip et. Desi'den uzak dur. Meee!

Burnumu bluzumun tüylü koluna sildim. Biliyorum, hoş bir davranış değil ama keşke zengin olsaydık. Zengin kızlar okul paraları için ya da babamın dediği gibi ahlaklı bir kişilik oluşturmak için kemirgen kılığına girmezler. Devlet, Idaho Geleceğin Liderleri Staj Programı'nı -yasallaştırılmış çocuk işçiliği demek daha doğru olur- onayladıktan hemen sonra babam benim için başvuru hakkı almıştı. Çünkü birkaç ay içinde on dört yaşına basmış olacaktım. Merhaba, yetişkin Desi; hoşça kal çocukluğum.

Kendimi safsan atları fırçalarken Katherine Hepburn gibi hayal etmiş, Cunnigham At Ahırında bir iş bulmaya çalışmıştım. Fakat toplu mülakat için boy gösterdiğimde pahalı bini-ci kıyafetleri giymiş yarım düzine kız, özel yapım "Atlarınızı Dizginleyin" yazılı tişörtüme şaşkınlıkla bakakaldılar. Son derece tatlı bir tişörttü ama bu kızların anlamadığı neydi ki? Herhangi bir geri-dönüş yapmamaları sürpriz olmadı.

O gün babamı tişört tasarımı için ekran boyama gereçleri konusunda yatırım yapmaya ikna edemeyince farklı bir şeyler düşündüm. Ya dişimi tırnağıma takıp üç beş dolar kazanmak için çalışacaktım ya da Sproutville'de çocuk işçiliği programı yapan yerleri tarayıp bulacaktım ki zaten bir tane vardı.

Sevimli Hayvanlar. Saklandığım yerin tam karşısındaki akvaryumda, ucuz bir Japon balığı baş aşağı sallanıyordu; ölmüştü. Üstte bükülmüş karton kutudan hamster, oyuncak tekerleklerini yuvarladı. Bu evcil hayvan cennetinde, çatlak tankın içinden bana bakan yılan, baş aşağı yüzen balığa eşlik etmeye bir deri değişimi kadar yakındı. Ve ben, Kunduz Gladys, hepimiz için gözyaşı döküyordum.

"Tamam, ara verme zamanı," dedi patronum Drake. İç çekerek odanın arka tarafını işaret etti.

“Neden?”

“Şu haline bak. Yılanları ürkütüyorsun.”

Arka tarafa doğru ağır ağır yürüdüm, Drake de arkamdan geliyordu. Liseyi bile bitirememiş, yirmi beş yaşındaki birinin bana acıyıp iş etiğimi sorgulaması yaramı daha da acıtmıştı.

“İyiyim Drake,” dedim, burnumu çektim. “Bu kıyafet bazen... Sinirimi bozuyor.”

“Dur bakalım orada. Bu, eBay’de bulabildiğim en ucuz kostümdü. Daha doğrusu gorilden sonraki en ucuzu ama gorilin çocukları korkutabileceğini düşündüm. Şöyle güzel bir tavuk kostümü olsaydı—”

“Ben sadece... Daha etkileyici bir şeyler yapmamın bir yolu yok mu?”

Drake dolabı açıp bir kutu İskoç viskisini pat diye açtı. “Bak sana ne diyeceğim. Biraz daha dayan, belki yaz sonu Balık tankı temizliğine terfi edip edemeyeceğini konuşuruz.”

Nazik davranmaya çalışıyordu biliyorum ama... Balık tankı temizlikçisi mi? Önümüzdeki iki ay bilet dağıtıp belki Balık Havuzu Mühendisi olacaktım. Evet, ne kadar da büyümlü bir hayat. Büyük Idaho rüyası.

“Sağ ol ama ben bunu kastetmemiştim.”

Drake iç çekti. “Biliyorum, peki.” Daha da yaklaşarak bir anda ışıkları kapattı. “Belli ki zor bir gün geçiriyorsun. O yüzden sana çok özel bir şey göstereceğim.”

Ah... İşe uyum süreci videosunda bu konuda uyarılmışlardı. “Bak Drake ben seninle pek rahat hissetmiyorum... şey...”

Bir dakika boyunca bir şey söylemedi, sadece bana komik bir bakış attı ve kahkahalara boğuldu. “Sen şey sandın... Saçmalama. Benim için fazla gençsin. Fetus kadar genç, ger-

çekten. Ayrıca benim tipim değilsin yani çok uzun ve cılızsın ama ben daha çok etli...”

“Demek istediğini anladım.”

Drake diğer ışığı açiverdi. Mola odasındaki balık tankı parladı. “Ama asıl göstermek istediğim buydu.”

“Bu bir balık tankı.”

“Dostum, iyi bak.”

İyice yaklaştım. Bu, şu ana kadar aklımdan bile geçmemişti. Drake, müşterilerin göremeyeceği bir yerde balık tankı saklayacak öyle mi? İlginç. Tankın içinde hazine sandığı, külbübe, plastik neon ışıklı su yosunu ve el sallayan bir Sünger Bob figürü gibi çok hoş süsler vardı. Yanardöner neon çizgileri yüzgeçlerinde dalgalanıyordu, bu balıklar eşsizdi. Morumsu mavi bir ışık üzerlerinde titreşiyordu.

“Bu bir dilek tankı,” dedi Drake, balık yemini özenle serpiştirerek.

“Hımmm...”

“İnan bana. Bu gerçek.”

Geriye kaçtım. Bir avcı ile dar bir odada baş başa kalmaktan daha kötü tek bir şey vardır: Bir deli ile baş başa kalmak. “Nasıl? Nereden biliyorsun?”

“Çünkü işe yarıyor. Basit. Guam’dan özel siparişle gelen şu balıkların olması yeterli. Onları beslerken Guam’lı bir kızdan ne kadar hoşlandığımı düşünüyorum ya da...” Burnuna dokundu ve “Gerçi herhangi bir kız da olurdu,” dedi gülerek. “Sonra çok güzel bir kız geldi dükkâna.”

“Sonra?”

“Sonra köpeği alması için yardım ettim. Telefon numarasını verdi. Hoş, onu hiç aramadım çünkü gerçek olamayacak kadar ateşliydi ama numarasını hâlâ cüzdanımda saklıyorum.”

“Yani ne demek istiyorsun?”

“Dostum, apaçık işte kız benim dileğimdi ve gerçek oldu. Bu yüzden balığı kendime aldım ve benim hayatımı değiştirdi. Genel müdürle görüşmem vardı, geçen hafta müzik grubum Antonio Pizza’da üç iş ayarladı. Dört de olabilirdi ama perşembeleri karaoke gecesi.”

“Madem o kadar özel balıklar o zaman neden mola odasındalar?”

“Satılık değiller de o yüzden. Eve de götüremem çünkü ev arkadaşşıma güvenmiyorum. Kendisi bir suşiseverdir.”

Eğilip yüzümü tanka dayadım. “Nasıl çalışıyor peki?”

“Ha!” Kafasını kaşdı. “Tam olarak bilmiyorum. Onları besleyip bir dilek tutuyorum ama daha yeni yedikleri için...” Cebinden akvaryum taşları çıkardı ve uzattı.

“Bunlarla deneyebilirsiniz. Belki de sadece bende işe yarıyordur, bilmiyorum...”

“Teşekkürler.” Birkaç tanesini aldım. “Yani evet, neden olmasın belki daha sonra denerim. Aklıma gelirse. Şimdi, tamamsa molam bitmeden lavaboyu kullanmak istiyorum.”

Kapıda durdu ve “Tamamdır, işe döndüğünde seni gülerken görmek istiyorum. İnsanlar gülümsemeni sezebilir, o kostümün içindeyken bile.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Doğru.”

“Bu arada hâlâ yarınki törende ekstra birkaç saat çalışmak istiyor musun?”

Altı haftalık çalışmamda bir kere bile ekstra vardiyaya kalmamıştım. Böylece beş tane yazısız tişört alabilirdim. “Bu kostümü giymenin dışında bir şeyler yapabilir miyim?”

“Olur tabii. Kardeşimle konuşmuştum, şehirde çalışıyor, birkaç kürek yollayacağım atların pisliği için...”

“Dışkı temizleyici yani?”

“Evet.”

Tabii tabii. “Biraz düşünmem lazım bunu.” Ciddiyetle kafasını sallayıp kapıyı kapadı.

Taşları sıktım, bir dilek tankı. Ah be çocuk! Drake’in bir ilaç kullanıp kullanmadığından şüpheliydim, işte şüphelerim doğrulanmıştı! Gerçi kozmik güçlerin yardımı olmadan Drake’in şansının dönmesi zayıf bir ihtimaldi. Grubunu da duymuştum öte yandan, berbat müzik yapıyorlardı.

Balık tankındaki yansıma baktım, lekeli yüzümdeki saçları çektim. Geniş alnımı kapatması için belki de kâkül kestirmeliydim. Celeste nazikçe söyleyene kadar alnımın bu kadar geniş olduğunu bilmiyordum bile. Dış tellerimden de kurtulmam lazımdı ama daha on ay daha böyle idare etmem gerekiyordu. Üstelik iki ay içinde dokuzuncu sınıfa başlıyordum. Okul dışı hesabımda otuz altı dolar birikmişim vardı, ki bu gardırobumda yapmam gereken büyüleyici dokunuş için yeterdi. Audrey Hepburn gibi görünsem de, ki hiç görünmüyordum, gelecek yıl bu yıldan daha iyi olmayacaktı.

Celeste’in sabotajı sayesinde yerlerde sürünüyordum. Hayatını acıklı bir hikâye gibi anlatmış, herkese bir kalles ve bir şeytan olduğumu ve kim bilir daha ne yalanlar söylemişti. Herkes de ona inanmıştı çünkü o Celeste’ti.

Bense her zaman daha bir farklı olmuşumdur. Bunun için uğraşmadım, nasılsam öyleydim. Country müzik yerine büyük grupları dinler, MTV yerine eski filmleri seyredirdim. Daha da fazlası, her zaman içimdeki değişik şeyi, o büyüklüğü hissetmişimdir; sanki devamlı kafein ya da şeker gibi bir şey heyecanlandırıyordu beni. İçimdeki vızıltı büyüdü büyüdü ve keyfimi de alarak sönüp gitti. Ama o his hâlâ oradaydı.

Sanırım gelecek yılı heyecanla bekleyişimin nedeni buydu. Yeni başlangıç için bir fırsattı gelecek yıl. Ama muhtemelen Celeste herkesle konuşup yeni lakabım Sincap Kız Ditzzy'yi söylemişti bile.

Küçük balık kulübesinden bir balık bana bakıyordu. Sihir. İnanmak istedim ta ki molam sona erip kunduzkafa kostümümlerle geri dönene kadar, bu bana kim olduğumu acı bir şekilde hatırlamıştı.

Ya da hatırlatmamıştı.

Duman olup uçmuştum. Bundan daha görünmez olabilir misiniz? Tamam, bütünüyle görünmez olmak dumana karşı en iyi kozdur çünkü duman hâlâ madde halindedir. Ama duman gaz haline geçer, havaya yükselir... Her yere yayılır ve yok olur. Katı değildir.

Hiçbir etkisi yoktur.

"Etki yaratmak," dedim bütün gücümü toplayarak öğeldiğince sert bir tavırla. Bir midilli ya da milyon dolarlar istemiyordum ki. Sadece gösterişsiz küçük bir arzuydu benimkisi: Başkalarının etrafında dolandığı o kız olmak, birileriyle görülmek istiyordum. Tanınmak istiyordum. "Keşke etkileyici bir insan olsaydım, Grace Kelly gibi. Trafik kazası olayı hariç tabii."

Aptalcaydı ama mavi bir taşı hafifçe suya bıraktım ve kapıya göz attım. Bütün genç Hollywood yıldızlarında vardır. O filmleri seyrettiğinizde, bütün çekiciliklerinin ekranı sardığını görürsünüz. Idaho'daki herhangi bir kız, Casablanca'da Ingrid Bergman'ın Boggie'ye attığı son bakışı bilir, on yıl sonrasında bile. Tek bir bakışta öyle çok şey gizlidir ki...

Eğer bu etki değilse, bilmiyorum artık nedir.

"Eee?" diye sordum balığa. Cevabı yüzmeye devam et-

mek oldu. Biri suyun yüzeyindeki yemi almak için durakladı. Açıkçası başka hiçbir şey olmadı. hâlâ duman halindeydim.

“Desi!” Drake bana sesleniyordu. “Sanırım kedilerin bazıları hastalanmış. Paspas ve kovayı kap gel.”

Elimdeki taşlara baktım. “Etki yaratmak olmasa bile en azından biraz daha cezbedici bir iş olabilir.”

Geri kalan taşları şöyle bir sıktım ve tankın içine bıraktım. Cıvı cıvı kalesinin girişinden bir balık gülümsedi. Balıklar gülümser mi? Dostum, sanırım kafayı tırlattım. Kalenin kulesinden bir anda yeşil baloncuklar çıktı, suyun tepesine doğru yüzüp patladılar.

Bölüm

3

B abamda sevdiğim şeylerden biri, beni işten aldığında şişmiş gözlerime bakıp tek kelime etmeden direkt Taco Bell'e sürmesi ve iki buritto ve ekstra soslu gorditta ısmarlamasıdır. Pek sevmediğim yanı ise:

"İş nasıldı? Patronunu dinledin mi? Örnek bir çalışan olduğunu gösterdin mi? Lisedeyken, Region'daki ayakkabıcıda çalıştığımı daha önce söylemiş miydim?"

"Bir iki kere bahsetmiştin."

Aslında her seferinde bahsediyordu. Neden sürekli değerlerden bu kadar bahsetmek zorundaydı ki? Özellikle de ben bu kadar üzgünken ve tartışmak istediğim son şey gelecek kariyer hedeflerimken. Burrito keyfimi baltalıyor.

"Eee?" dedi arabayı dikkatle sürerken. Okul bölgesinde hız sınırını aşmayan tek insan babamdır herhalde; okul yaz tatilinde olduğu halde. Ne olur ne olmaz diye.

Yüzüme duygusal, iyilik ifadesi takınarak omuz silktim. "Ne eee'si?"

“Ya kunduz kıyafetine alerjin var ya da ağlamışsın. Kötü bir gün müydü?” Yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Herhangi bir belaya bulaşmadın, değil mi?”

“İş iyiydi, baba. Sağ ol.”

“Peki, o zaman sorun ne, prenses?”

“Bana öyle deme baba, lütfen.”

“Prenses mi? Ama sen hep benim prensesimsin.” Sarı ışıktaki durdu, arkamızdaki araç yana kırıp kornaya bastı. Arkasına dönüp el kol salladı. “Bu aceleyi hiç anlamıyorum.”

Gordita’ma biraz daha acı sos döktüm. “Ben bir prenses değilim, tamam mı? Daha çok... Bir... Saraydaki ahır temizlikçisi gibiyim. Kunduz kıyafeti giyiyorum, kocaman bir alnım var ve Celeste Juniper bir... Ben tam olarak duman olup—”

“Duman mı? Desi, sen ne söylediğinin farkında mısın? Gerçekten öyle olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bazen,” diye itiraf ettim.

“Öncelikle, gördüğüm en güçlü kızsın. Mahkeme yüzünden Celeste ile bozduğunuz için üzgünüm ama onun, açıkça suçlu babasını mahkûm etmek yapılacak en doğru şeydi. Tercihlerinin ailesini ve de seni etkilemesi üzücü. Ama benim de başka bir seçeneğim yoktu. İşimi, doğru olanı yapmak zorundaydım. Anlıyorsun, değil mi?” Yeşil yandı ve babam navigasyonunu sadece altı sokak ilerisi için ayarladı.

Anlıyordum ama başka kimsenin anladığı yoktu. Tarih hocamın sınıf duvarına astığı posterdeki yazılanları hatırladım: “Popüler olan her zaman doğru değildir, doğru olan da her zaman popüler değildir.” Ne yapacağım biliyor musunuz? Bu gece yeni bir tişört tasarlamalıyım: “Doğruluk abartılıyor.”

*

Eve vardığımızda televizyon karşısında rahatlamak için yukarı koştum. Bir nevi komaya girmek istedim; gerçi yaptığım işin bundan pek farkı yoktu çünkü bütün gün kostümle sağda solda dikildiğimden zombiden pek farkım kalmıyordu. Belli ki annem odama kafayı takmıştı. Tasarım karalamalarımı çöpten çıkardım, yatağımı bozdum ve ayakkabılarımı, halıdaki elektrik süpürgesinin mükemmel izlerinin üzerine fırlattım; odama yaşanmışlık görüntüsü vermek adına küçük dokunuşlardı bunlar çünkü yatak odası dediğin böyle olmalıdır.

Yastıklarımdan harika bir yığın oluşturduktan sonra en sevdiğim filmi, *Roma Tatili*'ni açtım. İzne çıkan bir prensesi anlatıyor. Olağanüstü bir film, sonu hariç. Ağlamadan izleyemediğim son sahnesine gelmeden durduruyorum ve daha güzel bir son uyduruyorum, öpüşmenin olduğu bir son. Her neyse, Audrey Hepburn, Roma sokaklarında Vespa motosikletiyle dolaşüyor. Zor bir hayat, değil mi? Sonra *Vogue*'ün yeni sayısına geçtim: *Kraliyet Sayısı*. Fenmar Prensi Barrett'in tatlı bir fotoğrafı vardı. Gerçi onun gibi uzun, ince, kendinden emin gülümsemesiyle İskandinav özelliklerine sahip birisi için tatlı görünmemek ne mümkün. Sayfayı kopardım ve Harikalar Duvarı'ndaki eski yarı çıplak fotoğrafıyla Paul Newman'ın hemen yanına astım. İnternette bulduğum eski *Life* dergi kapaklarındakilerle bazı yeni fotoğrafları birleştirmeyi seviyorum. Duvarımın yarısını kaplıyor ama bu, anne mi çılgına çeviriyor!

Yeteri kadar hayal terapisinden sonra arkadaşım Kylee Malik'i tıkınıp ağlama partime çağırmak üzere hemen telefonu kaptım ama söylemeliyim ki evde tıkınacak bir şey yoktu.

“Desi! Aman tanrım! Aramana çok sevindim,” dedi heyecanlı.

“Sana da merhaba. Ne bu heyecan?”

“Yeni birisi var! Yeni Zelanda’dan. Şu anda Sproutville’de, adı Reed ve bizden bir yaş büyük. Çiftçi pazarında annem, annesiyle konuşmuştu. Tarımsal bir araştırma için buradalmış. Desi, onu görmelisin.”

“Onunla konuştun mu?”

“Henüz değil. Aslında onu ancak uzaktan görebildim çünkü domates standındaydım. Ama yakından da uzaktan göründüğü gibiye sevinç çılgınlıkları atabiliriz.”

“Ah, ne güzel. Tebrikler.”

“Tebrikler mi? Hiç heyecanlanmadın ama. Sorun ne?”

“Hiç. Şey, aslında... Sorun... Hayden.”

“Offf, yine mi Hayden?”

“Bugün onu gördüm.” Sesim kısıldı. “Celeste’le... Celeste başlığımı çıkardı ve... ve...” yine gözyaşlarına boğuldum. “Ve Hayden beni o aptal kunduz kostümü içinde gördü. Artık hiç şansım kalmadı. Daha da kötüsü, Genç Idaho Prensesi bunu herkese yumurtlayacak ve gelecek yıl bu iki seneden daha beter olacak. Ciddiyim, keşke Celeste o başlığı çıkardığında Hayden’in suratını görebilseydin. Bittim ben.”

“Tamam. Derin nefes al. Bunu atlatabilirsin.”

Sakinleşip gülümsemeye çalıştım. Kylee ve ben, İngilizce dersinde Batı Yakası Hikâyesi üzerine yaptığı espriden hemen sonra arkadaş olmuştuk, esprisine benden başka kimse gülmemişti. Her zaman biraz gözümü korkutmuştu; akıllı, espirtüel ve usta bir klarnetçiydi. Ayrıca geçen yıla kadar da Seattle’da yaşıyordu, ki bu otomatik olarak onu havalı kılıyordu. Ailesi Hindistanlıydı ve kar beyazı bir kasabada Kendini Beğenmiş

kızlardan, yani bizim deyişimizle KB'lerden, çok farklıydı. Benim aksime Kylee, onlarla takılmaktansa Winston'un köpek mamasını yemeyi tercih ederdi.

Her neyse, bir gün ona Hayden'dan hoşlandığımı söylemiştim ve konuşacak birini bulunca da bir daha durmamıştım. Ama Kylee dinlerdi, sonraki yıl herkesin bize Kylee ve Desi dediği ve birbirimize en ufak detayları anlatmadan edemediğimiz arkadaşlığın sonraki aşamasına geçmeyi umuyordum. Ve umduğuma kavuşalı iki yıl oldu.

Hıçkurdım ve merhametini bekledim.

"Öncelikle, bilmeni istiyorum ki sen harika ve duyarlı bir kızsın. Hatta bazen fazla duyarlı oluyorsun."

Güzel Kylee, canım benim.

"İkincisi, soruma dosdoğru bir cevap vermeni istiyorum tamam mı?"

"Hmm... Nedir?"

"Kaba olmak istemem ve umarım seni incitmeden bunları söyleyecek kadar sıkı bir dostluğumuz vardır. Neden Hayden? Sadece biraz çekici diye mi? Yani evet, çok çok tatlı ama sana göre değil, anlarsın ya? Tam bir sporcu ve pek de nazik olduğu söylenemez ve biraz şey gibi... aptal."

Aptal mı? Sevgili tatlı Kylee'nin nesi var böyle? "Hayden aptal değil! Benim gibi bir sözcük adamı. Boggle oynuyor. Boggle oynayanlar... derinliği olan insanlardır. Ayrıca o nazik birisi, tam bir nazik erkek tipi. Arkadaşlarına yemek sırasında sıra veriyor ve tam da bugün tişörtlerimi beğendiğini söyledi."

"Peki, sence bunlar aşkının senelerdir sürmesi için yeterli mi? Dürüst olmak gerekirse Des, bu Hayden zırvallığı için telefonda harcadığım zamana yazık ayrıca senin zamanına daha çok yazık."

“Hayden’la olanlara zırvalık diyemezsin. Bu... Bu bir yatırım ve ben ondan gerçekten hoşlanıyorum.”

Kylee’nin gözlerini kırıştırdığını telefonda bile duyar gibiydim.

“Gerçeğe dön. Yeni birisine ihtiyacın var. Hayden Garrison gibi biri, kendisine hayranlığından seni fark edemez bile. Sen çok hoş, akıllı ve eğlenceli birisin. Daha iyilerini hak ediyorsun.”

Benim için söylemek sorun değil ama Kylee’nin potansiyel ruh eşim için zırvalık demesi ipleri koparmıştı. “Üzgünüm ama söyleyeceğimi söyledim,” dedim net bir şekilde.

“Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi Kylee.

“Neyse boş ver, tamam mı?”

“Yardım etmeye çalışıyorum sana! Eğer bunu göremiyorsan asıl ben üzgünüm!”

Cevap vermedim. Sessizlik işkenceye dönüştü. Aylardır katettiğimiz mesafe saçma sapan iki dakikayla silinip gitmişti.

“Kapatmam gerek,” dedi Kylee.

“Benim de.”

“Tamam.”

“Yarın görüşü—”

“Güle güle.” Klik.

Etki yaratmayı unut. Koca çenem sayesinde kış büyüten ahmaklar yurdunda yapayalnız bir yaşam sürmeye mahkûm edilmiştim. Yorgun argın banyoya yürüdüm ve küvete yarım şişe banyo köpüğünü boşalttım. Günün felaketlerini düşünmemeye çalıştım. Baloncuklarla dolu sıcak bir banyoda kendimi, bakıma girmiş ünlüler gibi hissediyordum. Böylece tek yapmam gereken uygun masaj paketini seçip aşkımın kafasından Kunduz Felaketi’ni silme stratejilerini düşünmemek

olurdu. Ya da yeniden bir dost edinip edinemeyeceğimi merak etmezdim.

Küvet dolarken aşağıdan gazeteyi alıp geldim. Acilen yeni bir iş bulmam gerekiyordu.

Annem mutfakta Gracie'yi kucağına almış bir yandan da bir kâse organik bebe mamasını karıştırıyordu. Kardeşimle annemin benzerliği beni çıldırtıyordu, özellikle de annemden bana geçen tek fiziksel özellik çift boğumlu başparmağımken. İkisi de pembe yazlık elbise giymişti, Gracie'nin kumral saçları iki yandan örülmüştü, anneminkiyse bukleler halindeydi.

Kimse bana böyle uyumlu yazlık elbise almamıştı; giyeceğimden değil, zaten pembe de hiç tarzım değildir. Ama yine de annem teklif etseydi fena olmazdı.

Gazete, yanında bir diğer geçit töreni organizasyonu mektubuyla tezgâhta duruyordu. Annem üniversitedeyken Idaho Güzelî'ymiş. Aynı zamanda bizim eski oturma odasında zerafet dersleri verirdi, tuttuğunu koparan Celeste ilk tören galibiyetine doğru ilerlerken ben dersleri geçemezdim; "Kırıntıları takip et hayatım. Parmak uçlarında! Kaşlarını çatma kırışıkların olur..."

"Başka bir törende de mi sunucu olmanı istiyorlar?" dedim başımı sallayarak.

Annem o mükemmel "bir şey yapmama gerek yok, sanırım genlerimde var" gülüşünü attı. "Evet ama sanırım geri çevirmek zorundayım. Gracie ile annelik bağlarımı kuvvetlendirmem gerek, bu yüzden Annem ve Ben Heykel Yapıyoruz kursuna kayıt oluyoruz."

"Gracie daha iki yaşında bile değil, biliyorsun değil mi?"

"Yürümeye başladı. Ne olacağı az çok bu yaşlarda belli olur."

“Ben o zamanlar nasıldım?” Parmağımı bebe mamasına batırdım. Hımmmm, muzlu.

Annem elime vurdu. “İnatçıydın ama kötü anlamda değil. Sekiz aylıkken yürümek istediğine karar verdin. İki ay boyunca düşe kalka dolaştın ama asla pes etmedin. Dünyayı değiştireceğini düşünmüştüm.”

Yutkundum. *Düşünmüş.* Geçmiş zaman.

“Eee, iş nasıldı bugün?” diye sordu annem. “Baban çok üzgün görüldüğünü söyledi.”

“Yok bir şey. Patronum balık tankının gizemli güçleri olduğunu sanıyor, bir de dükkâna Celeste uğradı...”

“Umarım ona kötü davranmamışsındır tatlım. Yaşadığı onca şeyden ötürü onun için çok üzülüyorum.”

Tezgâha çökuverdim. Yaşadığı onca şey mi? Tabii ya, şımarık bir KB olmak epey yorucu olmalıydı. “Anne, onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun.”

“Kambur durma, tatlım.”

İstemsizce omuzlarımı geri çektim.

Saçımı yüzümden çekti. “Biliyorum inanmayacaksın ama ben de o yollardan geçtim.”

“Ah, tabii geçmişsindir.”

Annem, en iyi kişiliğe sahip olan insan seçilmişti. Yirmisinden beri her yıl bir erkek arkadaşı olmuştu ve bir tek sivilcesi bile olmamıştı. Onun geçtiği yollar benimkisiyle aynı galaksiden bile değildi.

“Ciddiyim. Bir kızla altıncı sınıfa kadar yakın arkadaştık. Sonra ben... Daha hızlı geliştim ve o hakkımda korkunç dedikodular yaymaya başladı. Kıskançlık işte!”

“Aynı şey değil, anlamıyorsun. Yani şu çocuk var ya—”

“Mu!” dedi Gracie.

“Aman Tanrım!” Annem güldü.

“Ne?”

“Jeremy, buraya gel. Gracie parmağını mamasına batırdı ve *mu!* dedi. Muzlu olduğunu bildi!”

Birbirlerini çığlıklarıyla teşvik ederken, Gracie bir parça mamayı annemin sadece kuru temizleme yapılabilen elbisesine dokunduruyordu. Babam tam zamanında kamerayla içeri dalmıştı.

Babam, “Çok zeki!” diyerek Gracie’nin tombiş yanaklarını öptü. “Ve kamerada harika görünüyor!”

“Çok güzel,” diye gururla ekledi annem.

Gracie mamalı tombiş eliyle elimi tuttu.

Yanağını okşadım, birinin beni de aileye dahil etmesi ne hoş. Gazeteyi kapıp onları kardeşimin gelecek planlarını konuşmaya bıraktığımda beni fark etmediler bile.

Yukarıya çıktığımda küvet taşmak üzereydi. Musluğu kapatıp ellerimi ve gazeteyi ıslatmadan küvete girdim.

Cennetteyim.

On saniyeliğine cennet; rahatlamaya ihtiyacımın nedenini hatırlayınca sona erdi. Önce kişisel ilanlar sayfasına açtım, kaybedecek neyim vardı ki? Ama Çekici Prens başlıklı ilanların hepsi elli yaşındaki dullardan ibaretti. Hem ben dördüncü sınıfta bana asılmayı bıraktığı günden beri Hayden’dan hoşlanıyordum. O da benim aşk ihtiyacımı karşılayıp bir şövalye edasıyla dönüp gitmişti. Çeşmeye gidip geri döneceğinden emindim ama o asil davranışıyla bana Paul Newman’ı hatırlattı. Görünüşünün de payı vardı tabii, azıcık.

Kategorilere ayrılmış sayfaya geçtim. Kütüphane hizmetlilerinden resepsiyoniste ve mankenliğe kadar bir sürü ilan vardı. Belki de gülünç derecede uzun boylu, amigo kızkılık deneyim

Kiralık Prenses

olan bir kıza göre ilan bulurdum. Belki de milletin rafına elma dizer ya da bir şeyler alır koyardım.

Sonraki sayfada bir reklam gözüme çarptı. Küçük siyah-beyaz ilanların arasında yeşil rengiyle resmen *ben bura-dayım*, diye bağıyordu. Enteresan bir el yazısıyla yazılmış ve neredeyse sayfanın yarısını kaplamıştı. Açıkçası kör edici görünüşü yüzünden neredeyse gazeteyi küvete düşürüyordum. Ne biçim bir mürekkep kullanmışlardı? İnanır mısınız, birkaç saniye boyunca kelimeler parıldadı!

Kiralık Prenses

Prenses olmak için bütün özelliklere mi sahipsiniz?

Aranıyor: Seyahat etmeyi seven, yedek prenses olarak çalışacak genç kızlar aranıyor.

Lütfen, Meredith'i arayınız.

Harika! Çok detay verilmemişti ama sanırım partiler için süsleyip püsleyecekleri birini arıyorlardı. Sihirli değneğini sallayıp küçük kızları kıkırdatacak birini arıyor olmalılar. Bunu yapabilirim. Prenses kostümü kahrolası sıçan kostümünün tozunu attırırdı. Ayrıca kabarık bir elbise leylek bacaklarımı kapatır ve belimi ortaya çıkarırdı. Belki de bir taç ve peruk bile verirlerdi. Sarışın kısa bir saç, tıpkı Marilyn Monroe gibi! O zaman Hayden Garrison beni çalışırken görecekti diye dert etmezdim. Hatta Hayden beni o şekilde görsün diye çıldırırdım.

Üstelik prenseslerle ilgili hep bir şey vardı içimde. Fareden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

başka kimsenin bilmediği harika özelliklere sahip Sindirella gibi; prenses olduğunun farkında bile olmayan saf şirinliğiyle Uyuyan Güzel gibi sıradan kızları bir düşünsenize! Ya da Pamuk Prenses, gerçi biraz kafamı karıştırıyor ama o bile temizlik görevinden kurtulabiliyor. Hikâyeler tam anlamıyla feminist savaş haykırırları değil tabii ama yine de prensin, prensesini tanıdığı an çok tatlıdır. Ardından her şey değişir, her şey mükemmel olur ve kız hiçbir şeyken bir anda soylu birisi olur.

Bunu kim istemez ki?

Fantezimin ömrü kısaymış. İlanda iletişim için numara bile yoktu. Tek söylediği “Meredith’i ara” idi. Bir isim ya da telefon bile yazmazken neden bu kadar pahalı bir ilan hazırlamışlardı ki?

Aptalca.

“Hey, Meredith! Al bakalım!” Gazete kanatlanıp odanın diğer köşesine uçtu. Köpüklerinin içine saklandım ve tutabildiğim kadar nefesimi tuttum.

Doğrulduğumda başımın etrafında baloncuklar uçuşuyordu. Baloncuğun biri tavana doğru yükseldi, havada bir süre asılı kaldı ve büyümeye başladı. Sabunun görüşümü bulanıklaştırdığını düşünerek gözlerimi ovuşturdum. Ama öyle değildi. Baloncuk karpuz büyüklüğündeydi ve giderek daha da büyüyordu. Yoga topu büyüklüğüne ulaştığında küvetten fırladım. Her yer su içindeydi. Kalbim güm güm atıyordu.

Kesin kostümün kokusu halüsinasyona neden olmuştu! Acaba babama göre delirmek işten ayrılmak için yeterli bir mazeret miydi? Büyük ihtimalle hayır.

Havluma sarındım ve köpüklü halüsinasyondan uzaklaştım. Odada yer kalmayana kadar büyüdü büyüdü ve sonra...

Bum!

Patladı. Duvarlar sabun oldu ve yüzüm köpükle kaplandı.
El havlusunu bulup yüzümdeki köpüklerden kurtulduktan
sonra bir çığlık attım.

Banyoda yalnız değildim.

Bölüm

4

A lçak bir ses “Sakin ol!” dedi. “İnsanların kulak zarı bu kadar yüksek sese dayanıklı değildir. Ayrıca ağzının bu kadar açılması da normal değil.” Karşımda dikilen kadın şaşkınlıktan açılmış ağzımı uzun parmaklarıyla kapadı. “Birlikte çalışacaksak, davranışlarında ciddi bir değişime ihtiyacımız var.”

Çizgili bir takım elbise ile arkası açık yüksek topuklu ayakkabı giyen kısa boylu kadın ellerini beline koydu. Meyve kokulu parfümünden daha etkileyicisi havada asılı duruşuydu. Yumuşacık kahverengi teninden çok iyi alınmış kaşlarına ve keskin hatlarına kadar her şeyle çok hoş görünüyordu. Sanki defileden çıkmıştı, bir şey hariç: Fosfor yeşili saçları.

Çıglıktan sonra kendime gelmem birkaç dakikamı aldı. “Banyomda ne... ne işin var senin?” Havluya sıkıca sarındım. Kimdi bu kadın ve *Oz Büyücüsü*’ndeki Glinda gibi balonun içinden nasıl çıkıvermişti? Daha da önemlisi burada ne işi vardı? Yoksa boğulmuş muydum?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tatlım, utanmana gerek yok.” Odanın diğer ucundan kıyafetlerimi fırlattı ve arkasını döndü.

Bunu, tişörtü üzerime geçirmem ve kotu da ıslak bacaklarıma çekmem gerektiğinin bir işareti olarak algıladım. Boğulduysam ya da boğuluyorsam ve bu yaşadığım, ölümle yaşam arasındaki geçişin halüsinasyonuysa, en azından ailem beni küvetten çırlıçıplak çıkarmak zorunda kalmayacaktı. Gerçi boğuluyorsam nasıl ayakta durabiliyordum ki?

“Sen nasıl–”

“Soru-cevap oyunu mu oynuyoruz?” dedi bana dönerek. Ayakkabısının topukları yürüdükçe tık tık ediyordu. “Zamanım yok. Not alsan iyi olur. Çok gerekmedikçe soru sorma. Yapacak işlerim ve görüşmem gereken kişiler var. Gerçi üzerindeki acilen değiştirmek için zaman yaratabiliriz. Ne çirkin bir tişört o öyle? Ne yazıyor?”

Parmağımla lacivert tişörtün ortasından geçen küçük kırmızı baskıyı gösterdim.

“Değersizleştirme.”

Dikkatle banyoya göz gezdirdi. “Idaho’yla alakalı falan bir şey mi? Beni gönderdikleri yere bak.”

“İngilizcedeki en uzun kelime. Bir şeyi değersiz kulma anlamına geliyor. Ben de küçük harfler kullandım önemsizlermiş gibi. Harika bir kelime, değil mi? Bilgisayarda kendi tişörtlerimi tasarlıyorum ve ironik ya da komik olmalarını sağlıyorum. Başka grafik tasarımlarım da var broşür ya da web sitesi afişleri gibi. Ama yeni bir tişört tasarım programı indirdim o yüzden bu aralar tişörtlere ağırlık verdim. İstersen web sitemi–”

“Sence de biraz geveze değil misin?”

Sorusuyla ateşli pazarlamacılığımı kesiverdi ve ben de gerçeğe geri döndüm; tabii, baloncuktan fırlayan garip bir ka-

dınla bir arada olmak ne kadar gerçekse.

“Pardon ama... Eee... Sen kimsin?”

“Harika,” deyip acılı bir gülümseme attı. “Programım çok dolu olduğu için formaliteleri atlamayı umuyordum ama neyse söyleyeyim. Ben Meredith Pouffinski. Özel prenses ajanıyım, yani öyle derler.”

Gözlerimi kırıştırdım. O da gözlerini kırıştırdı. Tekrar göz kırıştırdım.

“Şimdi sen kendini tanıtmalısın. Çok karışıktır tanışma faslı. Umarım üstesinden gelebilirsin.”

Hakaret ediyordu. Hem de benim banyomda. Bir dakika, neden benim banyomda ortaya çıkmıştı ki?

“Eee, Desi.” Boğazımı temizledim “Adım Desi.”

“Desi. Hımmm...” Gamzeli çenesine dokundu. “Bilemedim. Desi neyin kısaltması?”

“Hiçbir şeyin. Sadece Desi.”

“Despina’ya ne dersin? Yunancada *genç kız* anlamına gelir. Bunu daha çok sevdim.”

Vay be. Bu kesinlikle bir rüya olamazdı çünkü kafamda bir kadın yaratacaksam daha farklı bir kadın yaratırdım herhalde. Giderek kâbusa dönüyordu bu durum.

“Tamam. Eee... Dur bir dakika.” Şakaklarıma bastırdım. Odadaki her şey özellikle de Meredith’in kızgın ifadesi çok netti. Halüsinasyonlar bulanık olmaz mıydı? “Peki, tam olarak neden buradasın?”

Geri çekildi. “Pardon ama hatırlıyorsan beni arayan sendin?”

“Ne?”

“İlanda Meredith’i ara yazıyordu ve sen de aradın. İşte buradayım. Sadece Sihir Gücü’ne sahip kızlar reklamı görebilir.” Islak saçlarıma pür dikkat baktı. “Gerçi bazen hatalar da olabilir.”

“Buraya nasıl geldin?”

“Patlayan koca yuvarlağı görmedin sanırım? Ona balon deniyor.”

“Biliyorum ama nasıl?”

“Balon havalanıyor.” Meredith yavaşça konuşarak balonun hareketlerini taklit etti. “Nereye gitmek istersem orada patlıyor. Yani iniyor.”

Alay etmesini umursamamayı tercih ettim. “Peki, öyleyse sihirli ya da onun gibi bir şeysin. Cadı mısın?”

Güldü. “Keşke. Cadılar bütün ilgiyi çekiyorlar, değil mi? Hayır, dediğim gibi Avrupa bazında bir ajanım. Senin gibi genç kızlara prenses işleri ayarlıyorum, gerçek prensesler kaçtığında... Daha doğrusu onlar izin deyken...”

“Yani gerçeksin. Boğulmadım ya da hayal görmüyorum. Sen... Ben... Biz yaşıyoruz.”

Kolumu tuttu ve tırnakları etime geçinceye kadar cimcikledi. “Şimdi yaşadığını hissediyor musun?”

“Ahhh! Kesinlikle.” Bir soluk aldım. Nefes aldığıma göre yaşıyordum. Morartıcı Ajan Hanım fazlasıyla gerçektir. Ama nasıl? “Sen ajansan o zaman ben yalandan prenses oluyorum? Gazetedeki ilan gerçektir yani?”

“Sahte ilanlar verecek kadar yüksek maaş aldığımı mı sanıyorsun? Bugünlerde gazetelerin hece başına ne kadar istediklerini görmedin mi? Saçmalık.” Laminant lavaboda ellerini gezdirirken annemin dantelli havlularını görünce başını salladı. “İlanı görebildin çünkü SG’ye sahiptin. Sihir Gücü. Sihir canlılarda bulunur yani ağaçlar, kuşlar, balıklar... Dükkândaki balıklar kirletilmemiş temiz kaynak sularından gelmişti. Bu nedenle SG’leri daha yüksektir. Sanayileşme, çevre kirliliği, yok edilen ormanlar... temel olarak bütün in-

san faaliyetleri dünyadaki sihir oranını azalttı.”

“Bunun prenseslerle ne alakası var?” diye sordum.

“Oraya geliyorum.” Dik dik baktı. “Şimdi, çevresel zehirler, gıda koruyucuları, TV programları ve kim bilir daha neler yüzünden giderek azalsa da insanların da sihir kapasitesi vardır. İçsel sihrimizin alevlenmesi için sihirli başka bir canlıyla iletişime geçmemiz gerek. O balıklarla dilek tutman, içindeki büyüyü harekete geçirdi ki bu da bizim ajansımıza sinyal gönderdi. Biz de ilan yoluyla senin SG’ni yokladık ve sen ilanı gördün. Bu yüzden burada sana bir iş öneriyorum.”

“Yani ben sihirliyim?”

“Sihir tozlarıyla uçmayı hiç denedin mi?”

“Evet...”

“Bunu yaptığında on yaşın üstünde miydin?”

Başımı salladım. “Şey, evet ama—”

“Öyleyse ahmağın tekisin. SG’li bir ahmak. Bak, büyük ihtimalle tek boynuzlu atlara inanmışsındır ve çok ama çok güçlü şeyler hissettiğin olmuştur. Hormonlu bir ergenin hissettiğinden de fazlası. Bu, içindeki doğal enerjinin bir parçasıdır.”

Titrememek için kendimi zor tuttum. Bu her neyse bunu gerçekten yaşıyor olabilirdim. Hem de ben. Kanıtları inkâr edemem doğrusu; tuhaf ilanı, uçan baloncuğu ve cimcikçi prenses ajanını. İçimde fokurdayan büyüklüğü hissettim.

Eğer öyleyse...

Bu dakikalar gerçekten de sihirliydi. Ben, Desi-Dumanlı-Kunduz-Bascomb, sihirliydim.

Evet, doğru.

Efsanevi bir rüyadaydım. Akışına bırakmaya verdim. “Soylularla çalışabileceğim bir iş mi veriyorsun? Yani kunduz kıyafeti giymek zorunda değilim, öyle mi?”

“İş senindir ve evet, müşterilerin, müşterilerim, soylulardan oluşuyor. Ama kunduz hakkında söz veremem. Hangi tarzda ve nasıl çalışacağını bilemezsin.”

“Ne zamana kadar çalışacağım? Yani çalışma saatleri nasıl?”

“Kısa dönem; iş bitene kadar çalışacaksın.” Omuz silkti. “Bir gün de sürebilir, bir hafta da. Sabah dokuz akşam beş işi değil.”

“Peki, ya ailem duştan hiç çıkmadığımı anladığında bana ne olduğunu merak ederse; o zaman ne olacak?”

“Aileni merak etme. Ajanstaki her vardiyayı tamamladığında, ne kadar sürerse sürsün, seni evden ayrılmandan milisaniye geçmeden geri getireceğim.”

“Böyle bir şey mümkün değil.”

“Hadi canım. Sihir Kanunu. Kopmuş bir ip parçası olarak çalıştığını düşün; sihir iplerin ucunu hiçbir şey olmamış gibi geri birleştirebilecek, seni küvette Şaşkın Çocuk’u hayal ederkenki haline getirebilecek güce sahiptir.”

“Hâlâ anlamıyorum... bir dakika, Şaşkın Çocuğu da nereden biliyorsun?”

Kaşlarını çatarak saatine baktı. “Ooo. Saate bak, ne kadar da geç olmuş. Bazı görüşmeler yapmam gerek. Şimdi söyle bakalım; var mısın yok musun?”

Var mıyım? Delilik bu. Banyomda yeşil saçlı bir kadın bana iş teklif ediyordu. “Şimdi karar vermek zorunda mıyım?”

Meredith parmaklarını şıklattığı anda açık eflatun bir kâğıt havada beliriverdi. “İşte kontratın. Merak etme, yasal bir şey. Gördüğün gibi yüzde yirmi beş benim payım. Devredilemez. İlk işin deneme amaçlıdır. Sihir Gücü’ne sahip olabilirsin ama Prenses Gücü’ne sahip olup olmadığın zamanla belli olur. Eğitim, ön elemanın son safhasının ardından başlar ki bu süreç ücretsizdir.”

Bir Gün Prensım Gelecek şarkısı odayı sardı; Meredith, pahalı görünen telefonunu şıp diye açtı. “Buna bakmam gerek. Tekrar oku ve kararını ver.” Arkasını döndü ve turbo hızında konuşmaya başladı.

FAÇADE AJANSI’NIN KANUN VE YÖNETMELİKLERİ

(Kurumun alt kuruluşlarını da kapsar.)

İmzaladığım işbu sözleşmede bahsedilen kanun ve yönetmelikleri kabul etmekteyim. Ve herhangi bir yönetmelik değişikliği bilgim dahilindedir. Kurallara uymadığım takdirde pozisyonumu sonlandırma riskini kabul edeceğim. Yüksek Kraliyet Mahkemesi’nde yargılanmaya ve verecekleri her türlü karara razıyım.

Başlık önemli görüldüyse gerçekten de öyle olduğu içindir. Ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Yani şeytan değiliz, ruhun güvencede ama o kadar. Kurallara uy.

1- Gerçek kimliğimi hiçbir şart altında ve hiçbir işte kimseye söylemeyeceğim. Ne olursa olsun.

2- Gerçek hayatta da işim hakkında konuşmayacağım. *Sanki inanırlar da.*

3- Müşterinin doğasına aykırı davranmayacağım ve onlara oldukları gibi kabul edip saygı duyacağım. Şımarık arsızlar da bu kurala dahildir. Onlar nasıl davranıyorsa o şekilde davranacağım.

4- Onları basından uzak tutacağım.

4a. Kendileri yer almak istemediği sürece.

5- Süre dolduğunda, maaş ve ekstralara, kontrata son verilmeden vekilimle karşılıklı gizli olarak belirlenecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

6- Aksi takdirde bütün detaylar vekilin uygun gördüğü şekilde belirlenir.

Hayatımın tehlikede olduğu, nadiren rastlanan durumlar haricinde Façade'in hiçbir malına zarar veremeyeceğim; özellikle de baloncuklara.

*Ve tabii ki sevgili minik dipnot uyarısı, yani işimizi kastediyorum, gerekirse kurallarda da değişiklik yapabiliriz. Gerçi yukarıdaki kurallara uymazsanız dipnot, endişelenmeniz gereken son şey olur. Ayrıntıları, sözleşme daha resmi görünsün diye ekliyoruz.

YUKARIDA BELİRTİLEN ŞARTLARI OKUDUM,
ANLADIM VE KABUL EDİYORUM.

İmza :

Tarih :

Meredith telefonunu şıp diye kapadı. “Pekâlâ?”

Lavaboya tutundum. Kolum hâlâ titriyordu. Havada Meredith'in parfümü ve elimde de bir sözleşme vardı.

Halüsinasyonlar ve rüyalar kokulu olmazdı. Ayrıntı falan diye bir şey de yoktu. Delilik bu! Oda fırıl fırıl dönmeye başladı.

Meredith bir adım geri attı. “Neden öyle bakıyorsun? Kusmayacaksın, değil mi? Bu ayakkabılara olmaz, anlaşıldı mı? Henüz mağazalarda bile yok bu ve–”

Aklımda beliren düşüncelere ses verip Meredith'in sesini kısıtım: Gizli sihirim, GİZLİ SİHİR! ve Drake'in balık tankı bana bir seyahat fırsatı sunmuştu. Meredith baloncukla geldiğine göre ben de aynı şekilde onunla bir yerlere... gidebilirdim.

Büyük ve Idaho'dan uzak yerlere.

“Tam olarak her şeyi anlamış mıyım, bir bakalım. Benden, bir balonla başka başka ülkelere seyahat ederek izindeki prenseslerin yerine bakmamı istiyorsun, öyle mi?”

Meredith banyo duvarını tıkırdattı. “Buranın akustiği harikaymış. Hayatımda duyduğum en yüksek sesli yankı bu yemin ederim.”

“Çok komik.” Kollarımı birleştirdim. “Pekâlâ, diyelim ki bunu... bu sözleşmeyi imzaladım. Madde beşin üzerinden geçebilir miyiz? Yani ne kadar veriyorlar?”

Ağzı kulaklarında gülümsedi. “İşte şimdi konuşmaya başladık. Ödemeler, görevin süresine, zorluğuna ve senin PGR’lerine bağlı, Prenses Gelişim Raporu. Gerçi on sekizinin altında olduğun ve ailen paranın nerden geldiğini merak edeceği için parayı yatırma konusunda yaratıcı olmamız gerek.” Elleriyle havada bir şeyler yaptı. “Her neyse, bu tarz şeyleri hesaplayan biraz karışık puan sistemi var. Ama ortalama, iş başına elli diyebilirim.”

“Elli dolar mı?” Sevimli Hayvanlar’da, ancak tam vardiya sonunda aldığım ücretti bu. “O kadar da çok değilmiş.”

“Elli milyo tatlım. Şimdi döviz kurunu açıklayacak vaktim yok.” Bezgin bir nefes bıraktı. “Var mısın yok musun?”

Her yanımdan heyecan fışkırıyordu. Bana uzattığı gümüş kalemi aldım ve durdum. Tarih hocamın duvarında başka bir poster daha vardı ve şöyle diyordu: “Harekete geçme zamanı geldiğinde, çoğu başarılı lider düşünmez; yapar.” Yoksa tam tersi miydi? Muhtemelen hatırlamam gereken önemli bir detaydı.

Yaptım, sözleşmeye imza attım.

Meredith parmaklarını şıklattı ve sözleşme buhar olup uçtu. “Anlaşma tamam. Sıra balonda.” Telefonunu küvete doğru yöneltti; logo olması gereken yerdeki kocaman kırmızı

dügmeye bastı. Birden telefonun anteninden bilye büyüklüğünde bir balon çıktı ve odanın büyük bir bölümünü kaplayana kadar büyüdü.

Pırıldayan yeşil balonun ortasına kadar girdiği halde hiçbir yerine sabun bulaşmamıştı. Balonun eğimli yüzeyine dokunup anında geri çekildim. Serin ve ıslak diye düşündüğüm balon, ılık ve... sertti. Sert ve oldukça gerçek.

Midem burkulmuştu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Önce vergi evrakı imzalamam ya da kan testi yaptırmam gerekmez miydi? Balonun içine fırlayıp öylece başlayacak mıydım?

“Ne yani? Hemen mi başlıyorum?”

Meredith konuşmadı. Tek yaptığı bana sert bir bakış attıktan sonra kaybolmasıydı.

Sanırım bu *evet* demekti. Meredith'i görünceye kadar balonun dışındaki yolu hissettim. Elimi balondan dışarı uzattım ve bir kapı aralandı. Yani giriş ya da balon girişi. Her neyse işte. İçeri girdiğimde hafif bir ılık etrafımı sardı.

Bölüm

5

*B*aloncuk dışarıdan bakıldığında şeffaftı; tıpkı bir çocuğun baloncuk çubuğundan çıkan gibi. İçine girdiğim andaysa artık banyoyu göremiyordum. Onun yerine; üzerinde sadece laptop duran gösterişli bir masa, metal kitaplıklar, yeşil deri bir kanepe, son moda sandalyeler ve dergilerle kaplı, cilalı, siyah sehpanın olduğu bir odadaydım; Meredith'in ofisiydi burası.

Meredith, uzaktan kumanda görevi de gören cep telefonundaki düğmeye basınca yer çıtırdadı. Asansördeki gibi bir yükselme hissine karşın masanın ucuna tutunarak destek aldım. Meredith, elimi sinirle çekti ve telefonunu açtı. “Pouffinski konuşuyor.” Kanepesinden kalktı ve sandalyesine oturdu; arkası dönüktü. “Tatlım, görüşmeyeli çok oldu! *Elle*'deki yazıyı yeni gördüm; bu kadar mükemmel elmacık kemiği hayatımda görmemiştim. Söyle bakalım, nasılmış benim müstakbel kraliçem?”

Dergilerin ve gazetelerin sayfalarına bakıp geçerken ısıltılı sayfalarda bana gülümseyen yüzlerden herhangi biri için

pekâlâ çalışabileceğimi fark ettiğimde, gözlerime inanamamıştım. Evdeyken baktığım *Vogue*'un aynı sayısı, gerçek hayattan geçtiğim bu paralel dünya ile ya da her neydiyse, yakaladığım bu bağlantı beni biraz kendime getirmişti. Yani bir saat falan önce Prens Barret'in bu fotoğrafını yırtıp duvarıma asıyorken şimdi onunla tanışabilirdim! Ya da çıktığı pek çok prenesten biri olabilirdim.

Daha yakından baktığımda derginin aynı dergi olmadığını anladım. Bu daha kalındı ve içinde daha fazla detay vardı. Mesela Prens Barret'in Amerikan Varisi Floressa Chase ile çıktığını bilmiyordum ama kolajlara bakınca öyle olduğu anlaşılıyordu. Oysaki ben, onun bir İngiliz düşesiyle birlikte olduğunu sanıyordum ama hayır, o geçen haftaydı. Yunan prensesi miydi yoksa? Yine de neden bu dergi daha detaylıydı ki? Kapağı açtım ve işte! Mükemmel el yazısıyla başlığın altında "Façade'e Özel Baskı" yazıyordu.

Kafam patlayacak gibiydi; dergiyi kucağıma koyup menajerimin (benim menajerim!) konuşmasını gizlice dinlemeye devam ettim.

"13 Eylül, peki bir bakmam gerek." Meredith'in parmakları klavyede uçuşuyordu. "Tacı kendim giymem gerekse bile sana bir kolaylık yaparım." Kahkahalar ve öpücük atmalar. "Sen de. Peki, tamam. Baybay," dedi ve telefonu kapattı.

"Kimdi?"

"Chase'lerin şımarık kızı."

"Chase mi? Hangisi? Floressa Chase mi?"

"Evet. İkinci kezdir arıyor—"

"Floressa Chase seni aradı. Floressa Chase hani şu en zengin varis ve," önümde serili dergileri gösterip "Dubai'de Prens Barret ile yakalanan—"

“Evet, o. Onlar arar, ben ayarlarım ve sen çalışırsın.”

“Ama Floressa—”

“Prenses değil mi, diye soracaksın sanırım. Ah, evet, gazetelerde bile olmayan bilgilere sahibiz. Babalık testleri de dahil. Şöyle söyleyeyim Floressa’nın ilişki durumu çok yakında bir curcuna ile ortaya çıkacak, skandal!”

“Yani ben onun yedeği mi olacağım? Bir dakika Floressa Chase mi olacağım? Hani şu her modacının ilham perisi Floressa Chase; eski erkek arkadaşı için futbol takımı satın alan. Bu çok... Daha on altısında, değil mi? İnanmı—”

“Unut gitsin. Floressa, ikinci hatta belki daha yüksek bir seviyede. Deneme işini daha yapmadın bile. Bu arada, banyoya gireceksen,” deyip kapıyı gösterdi, “şimdi tam zamanıdır.”

Siyah mermerden banyoya girdim. Duş almayacaktım, oturup kafamı toplamaya çalıştım. Bütün bunlar çok gerçek dışıydı. Floressa Chase ve gerçek prensesler mi? Şu yapmam gereken deneme işine nasıl yoğunlaşabilirdim ki? Böyle inanılmaz bir fırsatı kaçıramazdım! SG’li olduğumu bile bile neler olabileceğini görmeden Sproutville’e dönemezdim.

Saçlarıma dokundum; hâlâ yaştı ve tişörtüm ıslanmıştı. Sorun: Pek de prenses kıyafeti sayılmaz.

Odaya döndüğümde Meredith, çayını yudumluyordu; farkında olmadan koca alnım endişeyle kırışmıştı.

“Kılık kıyafetini dert etme. Gideceğimiz yerde böyle görünmeyeceksin.”

“Nasıl görüneceğim?”

“Madonna gibi,” dedi. “Offf, Tanrı aşkına nasıl görüneceğini sanıyorsun? Prenses gibi görüneceksin elbette.”

“O zaman kimse gerçek beni görmeyecek?”

“Hayır. Bu, sana yardım edecek.” Birden, cebinden pi-

rinç kaplamalı antika bir allık kabı çıkardı ve bana uzattı. Kenarlarında Mısır hiyerogliflerine benzer yazılar, ortasında da yakut gözlü bir hipopotam vardı. Bu yakutlar gerçek miydi? “Mücevherlerin yeşile dönmesi, ayrılan prensesler tarafından bize gönderilen görev sinyalidir. İki yanağını da hafifçe pudraladıktan sonra yirmi dakika boyunca bekle, yalnız çok fazla pudralamadığına emin ol. Fazlası ya da eksikliği zamanlamayı bozar.”

Ellerimi kotuma sildikten sonra allığı alıp yavaşça açtım. Hindistancevizi ve misk kokulu bir şeydi. Eczane üretimi bir pudra kullanmak! Gül pembesi allıktan yanaklarıma sürdüm biraz. Aynasının üst kısmından garip kelimeler, çeşitli sayı ve formül grupları beraberinde akıyordu; *Catter’in fiziksel verileri*. Dijital saat yirmiden geriye sayıyordu. On dokuz dakika otuz sekiz saniye... “Bu... peri tozu gibi bir şey mi?”

“Soylu allığı. Biliyorum artık kimse buna allık demiyor ama bu şey antik Mısır’a dayanıyor. Kullanan kişinin görünüşünü, sesini ve dilini değiştiriyor. Yani soyluların konuştuğu dili konuşacaksın ama İngilizce duyacaksın, nereye gidersen git. Davranışın ve kişileştirmelerin sana bağlı. Bizim de bu aşamada test ettiğimiz bu.”

“Ama bütün bunlara rağmen, bu allığa ya da adı her neyse, soylular bir yedeğin kullanıldığından şüphelenmiyorlar mı?”

“Bak şimdi; biz yüzyıllardır varız çünkü işimizi iyi yaparız. Kızlarım nadiren çaktırırlar yedek olduklarını. Öncelikle, aynen yerine geçtiğin prenses gibi görüneceksin. Eşliğindeki kişiler görmek istedikleri neyse onu görürler ve o kişi de sen değilsin. Sonra, vekilleri politik oyunlarda ya da büyük skandallarda değil; sadece günlük işlerde kullanıyoruz. Çünkü bu çok elit ve kişisel bir hizmet, prensesler çenemizi tuttuğumuz

zaman büyük paralar verir. Aksi takdirde yokmuşuz gibi davranırlar. Komik ama her bir müşterimiz bizi kiralayacak cesaretin, sadece kendisinde olduğunu sanır. İşin heyecanı da burada zaten.”

“Üzgünüm ama sanırım bir anne, kızının gerçekten kızı olmadığını anlayabilir.”

Kafa salladı. “Bazen aileler yedekle seyahat ederken ya da anne-kız krala söylemeden alışverişe veya geziye çıkarsa vekili fark edebiliyorlar. Sen sadece on altı ve yirmi yaş arasındakiler için yedeklik yapacaksın ama her yaştan yüksek mertebeli soylu kadınlar için de yedeklik servisimiz mevcut. *O derece* iyiyiz. Yedeklerimiz prenseslerin hal ve tavırlarını kopyalamak için eğitiliyor. Kendini aktris olarak düşün; Desi olmak senaryoda yok.”

“Yani makyaj yok?”

Meredith çayını yudumladı. “Sen orasını merak etme, görünüşün tekrar tekrar değişecek.”

Asansör hissi, bu kez aşağı doğru, baloncukların hareketi sona erene kadar devam etti.

“İyi, bu seferki olaysız oldu.” Meredith ayağa kalkıp takım elbisesini temizledi. “İşte geldik.”

“Nereye?”

“Birazdan öğrenirsin.”

Bölüm

6

*B*aloncuk duvarının açık kısmından ilerleyerek Meredith'i takip ettim. Yol, eski Avrupa şehirlerindeki avluları andıran kiremitten bir köprüye bağlanıyordu. Derin bir nefes aldım. Karman çorman binalar lüks mağazalara dolu olan turistlerin üzerinde yükseliyordu. Üçlü sokak lambası meydana aydınlatıyordu; gündüz olduğunu düşünürsek bu garipti. Bulutlu gökyüzü, Idaho'nun açık havasına göre daha hafif ve samimi hissettiriyordu. Temizlikçileri mükemmel olmalıydı; görünürde ne bir güvercin ne de bir çöp parçası vardı.

Siyah-beyaz çizgili tişört ve kırmızı mendilli bir adamın rehberliğindeki incecik kayak, köprü'nün altından geçiyordu. Ağzını açtığı anda meydan onun operacı sesiyle doldu. Opera. İtalyanca mıydı? Evet! Bu kayıklar, nehir ve meydan... Biz Venedik'teydik!

"Offf," dedi Meredith.

El çırpıttım. "Burası büyüleyici. Ben... Ben hep buraya gelmek istemişim!"

Meredith sinirle topuklarını tıkırdattı. “Gerçekten mi? Çok banal.”

Banal, teyzem Monica’nın İzci Kızlarla kurabiye fiyatlarını tartışmasına denir. Burası inanılmazdı, Sproutville’e hiç benzemiyordu. Ekose şort ve neon bel çantası giymiş adamın biri bana tosladı ve bir özür bile dilemeden gitti.

“Sana pardon,” dedim.

“Baloncuğu göremediği gibi seni de göremez, Desi. Bak.”

Baloncuğun içinden geçen kalabalığı gösterdi. Her seferinde biri durup etrafa bakıyor ve tekrar devam ediyordu. “Duraklayan insanların SG’si olabilir ama baloncuğu ya da sihrin dokunduğu biz de dahil hiçbir şeyi görecektik kadar değil. Şimdi geri çekil. Girişimizi karıştırdım. Bu kendiliğinden navigasyonlu hurda parçasında işe koyulmak için nasıl da sabırsızlanıyorum.”

“Ama ben—”

Meredith beni içeri çekiverdi. “Sadece bir saniye sürecek. Balo salonuna kadar bütün yolu yürümek istemiyorum.”

Balo salonu. Venedik balo salonuna bir prenses olarak girmek üzereydim. Celeste de son sınıfa adım atışının böbürlenecek bir şey olduğunu sansın. “Kraliyet balosuna katıldığımı inanamıyorum.”

“Kraliyet balosu mu?” diyerek bir kahkaha attı Meredith. “Ha! Bu harika olacak.”

Balon güröldeyerek hareket etti. “Şimdi, sakatlık ya da ne bileyim kaçırılma gibi acil bir durum olursa şunu unutma ki seni takip eden gizli bir yedek daha var. İhtiyacın olduğu anda devreye girip sana yardımcı olacaktır, merak etme. Zor durumlar için yardımın hazır ama bu sadece ilk işin için geçerli. Bir randevum daha var. Alıktaki zamanlayıcıyı kontrol etmeyi unutma.”

Allıgı açtım, “Üç dakika.”

“Mükemmel. Merak etme, hiç acıtmayacak. Asansörle ikinci kata çık, bu sana yeterince zaman kazandırır. İyi eğlenceler. Ha! Salona girdiğindeki yüz ifadeni görmeyi çok isterdim.”

“Ha,” demesi beni düşündürmüştü. Meredith bende, başkalarının mutluluklarından hazzetmeyen biri izlenimi uyardırmıştı. Bu kadar komik olan da neydi?

Beni kocaman bir hole bıraktı. Buradaki tasarım da en az dışarıdaki kadar detaylıydı: Tombul çıplak melekler tavanda uçuşuyordu; duvarlar çeşitli duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı. Asansöre bindim ve kapılar kapanırken tırnaklarımı yemeye başladım.

Hadi bakalım, şanslı kız. Sabah yapayalnız bir sıçanken şimdi prenses oluverdin. PRENSES! Bütün vücudumu tuhaf bir karıncalanma sarmıştı. Heyecan? Hayır, ellerim büzülüyordu; büzülüydüm. Değişiyordum. Kraliyet allığı etkisini gösteriyordu.

Asansör bipledi, çıkacağım kata basmadan yukarı doğru harekete geçmişti. Kollarım ve bacaklarım kaşınıyordu, yüzüm gerginleşmişti. Sihir vücuduma yayılırken oturup gözlerimi kapadım. Daha fazla bakamayacaktım çünkü hayatımda yaşadığım en çılgınca şeydi bu.

Ta ki asansör durup da kapıları açılana kadar... Karşımda bir insan boyunda, dua eden bir peygamberdevesi duruyordu.

Sahici bir dehşetle karşı karşıya kaldığımda nasıl tepki vereceğimi hep merak etmişimdir. Anladım ki sessiz çılgılık atan, ağzı açık ama öylece inleyen bir tiptim. Köşeye sinmiş inlerken peygamberdevesi altı bacağından birini uzatıp beni cenin pozisyonundan çıkardı.

Elleri... insan eli hissi uyandırıyor. Başparmağına dokundum. Bir dakika, başparmak mı? Kumaş ya da belki... polyesterdendi.

Aman Tanrım! Bu sadece bir kostümdü. Meredith beni küçültmemiş ya da asansörle başka bir boyuta geçirmemişti. Bu şey, o beni yemeyecekti; sadece eşlik ediyordu.

Maskeli baloya gidiyor olmalıydık! Prenses eskortluğuna bir böcekten daha saygın bir şeyi tercih ederdim ama ilk işim olduğu için seçici olamazdım.

Yavaşça nefesimi bıraktım; donuk çığlığım serbest kalmıştı.

“Güzel, değil mi?” Duacı peygamberdevesinin İrlandalı aksanı, delici böcek gözleriyle uyumuyordu. “Antenlerimi çok mu dik yapmışlar, ne dersin? ‘84 Kulağakaçan Çatışmasında zedelenmişlerdi ve bu antlaşma meraklıları, gazino dumanlarının arasından sahte olanın kokusunu alırlar.”

“Kulağakaçan mı?”

Bir yanlışlık olmalıydı. Antlaşmalar ve gazino, balo salonu ve maskeli balo ile örtüşmüyordu.

Duacı Peygamberdevesi’nin arkasında büyük bir afiş asılıydı. “Las Vegas Venedik Hoteli 28. Kıtalararası Mutant Böcekleri Antlaşması’nı gururla sunar. Prenses Catter, Dua Efendisi, Kraliçe Arı ve Aziz Kral Hamamböceği ile tanışın! Hepiniz hoş geldiniz.”

Avrupa’da değildim.

Kostümlü tuhaf tiplerle dolu Vegas bilimkurgu kongresindeydim.

Yeşil kolumu kaldırdım, kısa ve açık tulum kıyafetinin içinde bacaklarımı kıpırdattım ve yüzümü kavradım. Hissettiğimden değil ama tahmin ettiğim kadarıyla yüzüm protez tırtıl makyajı ile kaplanmıştı.

Kıralık Prenses

En sonunda dayanamayıp çılgılık attım ve anında balo salonunun önündeki yüzlerce çılgın fanatik beni fark etti, “Prenses! Prensesimiz gelmiş!”

“Yardımcı oyuncu,” diye iç geçirdi Dua Efendisi. “Hadi gel, seni salona alalım.”

Meredith’in, küçük balonunun içinden beni görüp kıkırdadığına emindim. Güzelim İtalya gibi görünen ama aslında Venedik olan; bulut resmiyle kaplı gökyüzü ve lüks mağazalarla dolu; İtalyan temalı Las Vegas gazino otelinde “kazara” durmuştuk. Süslü koridorlar, şarkı söyleyen gondolcu, kocaman balo salonu; her şey Venedik’in bir kopyasıydı. Tabii, ben de bunları bir güzel yutmuştum.

Meredith beni sadece kraliyet balosuna gidiyorsun diye kandırmakla kalmamıştı. Likralı tırtıl kostümü içinde umutlarımın yüzüme bir tokat gibi vurduğunu görene kadar; Vegas’a bir haftalığına gelen, kendini favori bilimkurgu ürünü Mutant Böcekler Timi’ne adanmış hayranlarıma larvalı kıvrımlarımı gösterene kadar beklemişti.

Çok banal, demişti Meredith. Onu pataklayabilirdim.

Duaların Efendisi, beni imza masasına kadar götürdü. Herkes paparazzi gibi flaşlar patlatıyordu ama fotoğraflarım Genç Prensesler Dergisi kapağında yer alır mıydı bilmiyorum. Posterlere bakarsak Mindy Myerson adında bir aktristim.

Nerede olduğumun ve ne yaptığımın şaşkınlığını, Prenses Catter imzası attığım beş saat boyunca atlatamadım. Neyse ki Mindy’nin insan boyu silüeti çoktan imzalanmıştı da oradaki imzayı kopyalayabilmişim. Her seferinde tam “Desi” yazacakken “Sonsuz saygılarımla” yazarak atlatıyordum bu durumu.

Berbat bir iş değildi; Sevimli Hayvanlar dükkânında-ki işime beş basardı ama Meredith'in o Mükemmel Prenses Numarası ile beni C seviyesinde bir aktrisin dublörü yaparak enayi yerine koyması ve benim de bunu yutmam oldukça büyük bir hayal kırıklığıydı.

Dünyanın dört bir yanından kongreye akan, abartmıyorum, her yaştan ve büyüklükten böceklerle tanıştım. Üzerinde "Defol git" yazan tişörtüyle utangaç, benim yaşlarımda bir kız bana; kozama girerkenki endişe sahnemin, onun okul hayatıyla ilgili daha iyi hissetmesini sağladığını söyledi ki ne anlama geldiğini bilmiyordum ama tuhaf bir şekilde gurur vericiydi. Bazı yaşadıklarımca o kadar da iç açıcı değildi; altı bacaklı tespih böceğinin poster büyüklüğünde Mendy kolaj çalışmasıyla karşıma çıkması gibi.

"Seni seviyorum," dedi.

"Eee..." Olamaz. Yardım edebilecek birisi var mı diye etrafa bakındım ama görünen o ki; gizli yedek Meredith beni ekmişti. "Teşekkürler. Senin için bir şey imzalamamı ister misin?"

"Hayır, sadece benim böcek gelinim olmanı istiyorum."

"Ya, ne kadar tatlısın ama tespih böcekleri tipim değil."

Arı kılığındaki bir kadının kemerini düzeltip salona yönelen güvenliğe beni gösterdiğini fark ettim. Arı, bana tamamdır diye işaret edip kalabalığın arasına karıştı. Oh, teşekkür ederim gizli yedek!

Tespih böceği dizlerinin üstüne çöktü, köpükten kostümün içindeyken kolay iş değildi doğrusu, ve zümrüt bir yüzük çıkardı. "Duaların Efendisi ile nişanlanman gereksiz bir saçmalık. Senin gibi bir böcek, daha sert kabuklu birine layık."

Yok artık. Hayranlık başka, gerçekten kabuklu bir tespih böceği olduğuna inanmak bambaşka bir şeydi. “Bak, ben şey değilim... Bu sadece bir gösteri. Gerçek değil.”

“Ama size olan aşkım gerçek.”

Güvenlik görevlisi yanında halatlı üç görevliyle daha göründü. “Tamam, haydi dostum.”

“Gerçek aşk sınıf farkını da aşar!” Teselli eden sesi salonu doldururken onu çekip çıkardılar. “Tören beş dakika içinde başlıyor.”

Duaların Efendisi, üçüncü kolunu bana doladı ve sayısız satış gişesinin, işporta mizah dergilerinin, aksiyon figürleri ve saygılarımla yazılı karton silüetlerin etrafında gezdirdi. Ne şekillerde kandırıldığımı kafamdan sayıyordum. Prenses elbisesi falan yoktu. Prensın aşkı yerine bir eklembacaklıdan teklif almıştım. Yine kostüm giyiyordum. Kraliyet büyüündeki şansım Mindy’nin tespih böceğine bağlanması kadar düşük bir olasılıktı.

Salonun girişine geldik. Kulak çubuğunun ucu şeklinde tuvalet küçüklüğündeki kutu gibi şey haricinde sahne bomboştı.

“Evet Mindy,” dedi Duaların Efendisi. “Sahneye atla. Dolapta kıyafetin hazır, üstünü değiştirebilirsin. Sen hazırlanırken biz de kabloları kuralım. Etrafta uçuşursun ve bir saat içinde mağazalara uğrarız. Hazır mısın?”

Kıyafetimi değiştirmek, bunun tam olarak nerede olması gerekiyordu? Bu kıyafetle zaten çıplak gibiydim.

“Eklembacaklı dostlarım!” Sunucu, tezahüratların kesilmesini bekledi. “Beklediğimiz gün geldi; birazdan Prenses Catter’ın kozaya dönüşmesine şahit olacağız. Dikkat!”

Spot ışıklarına boğuldum. Duaların Efendisi beni sahneye

itekledi. Elbisemi çekiştirip bir ipucu için bekledim.

Tıraşlı kafasına gözler çizilmiş bir çocuk, “Prenses Kozaya!” diye bağırdı. Giderek büyüyen kalabalık yeniden tezahürata başladı. “Koz! Koz!”

Kollarımı açtım. Ne yapmam gerekiyordu? Büyülü bir şekilde kelebeğe dönüşmek mi yoksa bir böcek ilacı çıkarıp bütün bunlara bir son vermek mi?

Tezahüratlar azaldı ve birisi sözü kesip bağırdı, “Kozanı yırt! Kozanı yırt!”

Hımmm... Kozanı yırt. İşte bundan iyi bir tişört tasarımı olurdu.

Duaların Efendisi sahnedeki kulak çöpü şeklindeki zama-zingoya bakıp başını salladı. Birden bir kapı açıldı.

“Bu mu koz?” diye fısıldadım.

Aniden, sapık tespih böceği güvenlik görevlisini aşip ellerinde sinek ağı ile sahneyi hedef aldı. “Kozalaşma, ben seni olduğun gibi seviyorum!”

Tanrı aşkına, tespih böceği! Kozalaşmalı mıyım yoksa ne? Şişko Romeo’mdan kurtulmam gerekiyordu. Yanından kaçtım, kalabalık beni gaza getirdi ve kozanın açık kapısından içeri atlayıverdim. Taburenin üzerine serilmiş mavi kelebek kostümü ile gerçek bir kabindi burası.

Yere pat diye düşen tırtıl kostümünü ezip geçtim. Hayal kırıklığına uğramamış olsaydım bütün bu ironinin keyfini çıkarabilirdim. Kişisel dönüşümün ana sembolünün tam da ortasıydım. Bir bakıma istediğim şey oluyordu; daha güzel, daha özgür ve daha fazla imkâna sahip bir şeye dönüşme şansı. Binlerce hayran ve koca bir böcek halkı bunu yapmam için beni bekliyordu. Çabucak. Meredith arkamda boğazını temizlediğinde kıyafetin yarısıydım.

“Kraliyet rüyan gerçek oldu mu?” diyerek kıkırdadı. Böyle kalın sesli birisine göre kahkahası domuz sesi gibiydi.

Göğsümü kelebek kanatlarımla kapadım. “Meredith! Ben... Sen... Yapam-”

“Sakin ol, Mütevazı Tanrıça. Bitirdin. Allık zamanlayıcısını bir iki dakika içerisinde yeniden devre dışı bırakmaya ayarladım. Töreni gerçekleştirmemek yaratmaktan daha kolay. Farkında bile değildir. Genelde yedeklerin görünüşünü geçmişleriyle uyumlu olarak ayarlarız ama burada kostüm değişikliğine gerek yok. Yani Mindy her an gelebilir. Tırtılın hayranlarla buluşma faslından nefret ediyor ama kalabalığın içinde kelebeğe dönüşmek için can atıyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Bu halinle çok komik görünüyorsun.”

Uzaktan kumandasını tabureye yöneltti ve her nasılsa tam da derme çatma kozanın boyutuna uygun balonumuz ortaya çıktı.

Karnıma dokundum, böcek kıyafetinin bütün kalıntıları yok olmuş, yerine Değersizleştirmek yazılı tişörtüm gelmişti. Bu değişimi hissetmemiştim bile.

Sunucu, “Dikkat, Prenses kımıldıyor!” dediği anda baloncunun içine atlayıverdik.

“Hayatımda yaşadığım en aptalca şeydi,” dedim sağ salım Meredith’in ofisine girdiğimizde.

“Sahi mi?” Meredith bir kahkaha daha kopardı. “Balık ağından hoşlanmadın mı?”

“Hayır,” dedim dudaklarımı pantolonumun askılarında gezdirirken. “Hoşlanmadım. Ayrıca görev aynı Sevimli Hayvanlar’daki gibi bir şeyken bana kraliyet görevine gideceğimizi söylemeni şiddetle kınıyorum. Sana güvenmiştim.”

Meredith’in gülümsemesi yok oldu. “Baş edebileceğini bil-

meden seni ülkenin birine götürüp bırakacağımı mı sanıyordun? Asla. Dünyada sınırlı sayıda krallık kaldı ve biz de asıl yedeklerimizi onlara saklıyoruz.”

“Ajansın büyük bir sır olduğunu sanıyordum. Her aktristi işin içine sokuyorsanız pek de sır olamaz.”

“İşin içine soktuğumuz falan yok. Mindy’yi, ajansımızın geçici gizli eleman bölümünden bulduk. Birkaç güzellik kraliçesi ve aktör seçimi görevlerinde kullandığımız herhangi birisi. Ciddiyim; sırrımızı açık etmeden yedeklerimizi gözlemleyebilmek için bir kılıf bu sadece. Mindy, senin eş görünümünün mükemmel bir makyaj hilesi ile protez olduğunu sanıyor ve allık, SG ya da balon hakkında en ufak bir bilgisi yok. Yani onlar geçici elemanlarını alır biz de testlerimizi yapmış oluruz.”

“Ama yine de bunları bana en baştan söyleyebilirdin.”

“Sonra da bütün bu eğlenceyi kaçırma mıydım? Asla! Bak, bunun seni neden kızdığını anlamış değilim, şaşırtıcı ama testi geçtin.” Parmağını döndürdü. “Senin için bir gösteriydi işte.”

“Aman ne büyük gösteri. Sağ ol.” Sırtımı ovdum. Kostüm kaslarıma zarar vermiş olmalıydı. “O zaman sonraki iş gerçek bir kraliyet işi olacak, değil mi?”

“Orasını bilemem. Prensesler de insan. Sihir görecelidir.”

“Hey, *Roma Tatili*’ni seyrettim. Vay başıma gelenler prenses numaralarını yemem ama yine de Sevimli Hayvanlar’dan iyidir.”

Meredith kaşını kaldırıp “Pekâlâ, bir uzman olduğuna ve benim engin deneyimlerime ihtiyacın olmadığına göre, gidip uzanabilirsin. İki iş arasında biraz serbest kalmak iyi gelir. Kafanı dinle. Balonun hızını azaltacağım ki ben işlerimi

hallederken sen de uyuyabilesin. Buralarda ne zaman mola vereceğın belli olmuyor.”

Gözlerimi kapadım ve bütün böcek düşüncelerini kafamdan çıkarmaya çalışarak kanepeye gömüldüm. Fır fır dönen balon ve sonu gelmeyen klavye sesi bana ninni gibi geldi ve huzurla uykuya daldım.

Huzurum deprem olana kadar sürdü.

Bölüm

7

*K*anepenin altına dalıp “Deprem oluyor!” diye bağırdım. Odanın her yanı sallanıyor, sehpadaki şekerlemeler titreşiyordu. Sanki fırl fırl dönen bir çamaşır makinesinin içindeymişsin gibi sesler geliyordu. Meredith, ilgisizce klavyeyi tuşlamaya devam etti.

“Meredith. Neler oluyor?” diye sordum saklandığım mobilyanın altından.

Meredith kafasını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sallantıyı diyorum.”

“Ha, türbülans yüzünden. Birkaç dakikaya geçer, sonra inmiş olacağız.”

“Birkaç dakika mı?!” Başım dönmüştü ve dişlerim birbirine çarpıyordu. Kurutucuda sıkışmış bozuk para gibiydim; fır fır dönüp duruyordum.

Kemiklerim kırılacak diye düşünürken sallantı durdu. Meredith sakince kalkıp baloncuğu çıkardı. *Roller coaster*’dan inmiş gibi yalpalayarak onu takip ettim. Meredith’ten üç tane

vardı, fırıl fırıl dönüyorlardı sonra hepsi sabırsız Meredith'te birleşiverdi.

“Bak geldik işte. Bazen gerçekten de ilgi manyağı biri gibi davranıyorsun.”

“İşte.” Gösterdiği yer boş bir yeraltı garajıydı. Baloncuk “M. Pouffinski adına rezervedir” yazan yere doğru süzülükten sonra Meredith onu uzaktan kumandasının içine çekti.

Garajın dışına çıkan rampa boyunca ıslak sokaklarda yürüdük. Karşı tarafta şık müşteriler, kafenin dışına oturmuş bulutlu gökyüzünün altında kahvelerini yudumluyorlardı. Pürüzsüz, demirli balkonları ve mavi çatıları ile beyaz taşlı binalar caddede sıralanmıştı. Modern yapılı dikdörtgen bir bina ufuk çizgisini yarıyordu.

Nefes nefese, “Meredith, yoksa biz—”

“Paris'teyiz, evet,” dedi hiç yavaşlamadan.

“Aman Tanrım!” Audrey Hepburn bir keresinde, *Paris her zaman iyi bir fikirdir*, demişti ve işte gelmiştik! “Yani şuradaki Eyfel Kulesi,” çok uzaktaki yapıyı işaret ederek “gerçekten Eyfel Kulesi yani?”

Scooter'lı birisi *vin* diye yanımızdan geçti ve Fransızca bir şeyler söyledi.

“Sen istemiştin ya,” diye söylendi Meredith.

“O ne diyor—”

“Bilmek istemezsin. Acele et hadi.”

Bir dakika sonra, gösterişli, تنها ve siyah bir gökdelenin lobisine girdik. Meredith'in ısıltılı yeşil kimlik kartını çıkarıp gösterdiği iri yarı güvenlik görevlisi, asansöre kadar bize eşlik etti. *Ben Sekizinci Henry'yim* çalışıyordu arka planda.

“Bunların müzikçalarlı çeşidi olduğunu bilmiyordum,” dedi Meredith kartını özel bölmeye tutarken. Yeşil ışık yandı.

Asansör en üst kata gelince *ding* sesiyle durdu ve kapı kayarak açıldı.

“Artık Idaho’da olduğumuzu sanmıyorum, Toto,” diye fısıldadım.

Dünyadaki bütün moda dergilerinin gösterişini alıp harikalardan bir demet oluştursanız da bunun onda biri kadar harika olamazdı. Bütün düzen, modern ötesi bir şeydi; enteresan heykeller, zambaklarla dolu incecik vazolar... Büyüleyici güzellikteki resepsiyonist, “Serap Modellik Ajansı” yazılı yuvarlak camdan bir masada oturuyordu.

Arkasında, tasarımcı kıyafetleriyle hoş bayanlar ofisin bir içine bir dışına uçuşup duruyorlardı. Açıkçası, kanepeye uzanmış olağanüstü fit kızların yanında Celeste Juniper, sakar bir hödük gibi kalırdı. Yani üzerinde Değersizleştirme tişörtümler, Paris’in modellik ajansının tam ortasında nasıl hissettiğimi anlamışsınızdır: Oldukça değersiz.

Resepsiyon görevlisi bizi fark etmedi. Meredith boğazını temizleyip “*Bonjour*. Benim—” Kız, mükemmel manikürlü parmağıyla kanepeleri işaret etti ve Fransız aksanıyla bağırarak “Vittorio gecikecek. Oturunuz,” dedi.

“Hayır hayır.” Meredith aniden yeşil kimlik kartını masaya koydu. Kız bir karta bir Meredith’e baktı ve gözleri kocaman oldu. “Bayan Pouffinski, affedersiniz. Ben işe yeni başla—”

Meredith kahkaha attı. “Sence Desi bir model gibi mi görünüyor?” Ona yiyecekmiş gibi sinirle bakmak için döndüm ama Meredith konuşmaya devam etti. “Yeni bir yeteneği gördüğünde anlamaz mısınız?”

Oda birden sessizliğe büründü; sanki o kelimenin sihirsel dondurucu bir etkisi vardı. Modellerden birkaçı birbirlerinin kulaklarına Fransızca bir şeyler fısıldadılar. Bense, bakışları-

mı beyaz kumdan bir heykele dikip gözlerden kaçmaya çalıştım.

“Desi derhal çalışmaya başlayacak,” dedi Meredith, “ayrıca özel erişimli bina giriş kimlik kartına ihtiyacı olacak. Tabii sizin için de uygunsa.”

“Elbette,” dedi resepsiyonist saygıyla.

Meredith gözlerini kırıştırarak boş salona doğru ilerledi. “Desi, *vamonos*.” İspanyolca’da “gidelim” demekti bu.

Hızla peşine düştüm, güzellerin bakışları arasında süzülmekten memnundum.

“Bütün bunlar da neyin nesiydi?”

“Serap mı? Bizim sözde adımız oluyor. Façade teknik olarak, kâğıt üzerinde, Façade’in bir şubesi. Ne yaptığımıza dair en ufak bir fikirleri yok ama bize tapıyorlar resmen. Olması gerektiği gibi.”

“Benim yetenekli olduğumu söylediğinde neden öyle şok oldular?”

“Bu nadir gerçekleşen bir şeydir ve gizemlidir. Yeni bir yetenek her gün gelmiyor, yani bir anlamda önemlisin. Ama her neyse. Bunlarla kafanı yorma. Yapacak çok işin var.”

Son söylediği birkaç şeyi kafamdaki “Meredith’in Kabalıkları” dosyasına kaydedip “bir anlamda önemlisin” kısmına odaklandım. Değersiz değilmişim de eşsizmişim gibi, sihirselsel yeteneğim yüzünden beni kıskanan lobideki modellerin varlığı gibi.

Fazlasıyla gerçeküstü...

Büyük bir kapının önünde durduk, Meredith bilgisayarlı bir ekranın önünde durup kimliğini gösterdi. Kırmızı lazer, fiziğini tepeden tırnağa taradı.

“Giriş verildi,” dedi metalik kadın sesi.

Ardından kapı *çıt* diye açılıverdi ve asıl resepsiyon şimdi karşımızdaydı. İnanılmazdı.

Daha önce hiç peri masalı kalesinde bulunmamıştım ama bunun gibi bir şey olduğunu hayal etmiştim. Gökkuşağı renklerinde, uzun mozaik camdan altın döşemelere düşen ışık... Katedralin tavanı gece karanlığındaki gökyüzüne kazınmış gümüş yıldızlarla bezeliydi. Devasa büyüklükteki avize, yere kadar uzanıyor ve resepsiyonun girişine sıcak bir ısıltı yayıyordu. Her yerden ihtişam akıyordu.

“Ama... Bu bir kule! Bina kutu kadardı ve bütün bu camlar... bu odayı bütün kata bile sığdıramaz—”

“Desi. Senin şeklini değiştiren bir allığım var; balonla seyahat ediyorum ve bilmiyorum farkında mısın ama saçlarım her daim güzel görünüyor. Yapabileceklerimizin sınırı yok.”

Bir öksürük duydum, ardından resepsiyonistten çok uşağa benzeyen hafif kel bir adam, dev bir gül demetinin arkasından göründü.

“Bayan Pouffinski, buyurun.”

Meredith sevinçle, “Ferdinand! Biz de tam yeni yedek oryantasyonuna gidiyorduk. Tanıştırayım, Bayan Desi Bascomb.”

“Ha, yeni yetenek mi?” Beni hafifçe selamladı. “Lilith de sizi bekliyordu. Genevieve acilen çağırıldı ama size candan selamlarını ilettiler.”

Meredith’in keyfi kaçmış gibiydi ama tekrar gülümseyerek “Teşekkürler. Desi?” dedi.

Ferdinand’ı selamladıktan sonra yelpaze, heykelcik ve gümüş biblo gibi levhalara yerleştirilmiş paha biçilemez eserlerle dolu bir koridora girdik. Yankılı koridor boyunca Meredith’i takip ettim. Camdan kutu içindeki uzun beyaz peruğun

önünde durdum ve levhadaki açıklamasını okudum: “Gerçek ustaya. Yardımların için teşekkürler. Hoşça kal, Marie.” Marie Antoinette olan Marie mi? Kafası kesilen Fransız kraliçesi?

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi Meredith tısladı. “Tarih tamamen onu yazana göre değişir. Şimdi şuna bir bak.”

Perdenin altın püskülünü sağa doğru çekip taçlarla bezeli gömme kasayı ortaya çıkardı. Kıpırdamadan duruyordum ta ki burnumu cama yapıştırdıktan sonra zümrüt taşa iştirilmiş notu okuyana kadar. “Mükemmel bir eşleşmesin, Genevieve. Prenses Grace.” Aman Tanrım. Prenses Grace. Bunu Grace Kelly giymişti!

“Aynısından almam için ne yapmam gerekiyor?” diye camı tıkladım. “Bu çok havalı!”

“Rüyada görürsün, şekerim. Böyle şeyler sağda solda dağıtılmıyor. Hatta müşterinden böyle bir taç almak son derece nadir yaşanan bir onurdur. Devam edelim ama önce ağzını kapat; hiç de hoş görünmüyor.”

Meredith’ten biraz uzun olmalıydım ama koridordan çıkıp daha resmi bir koridora benden birkaç adım önde girmişti bile. Sanırım gösterişli bir hukuk bürosuydu burası. Gümüş çerçeveli bir dizi resmin olduğu alana geçmiştik; herkesin aynı asil ciddi bakışla benzer kadife sandalyelerde oturduğu kasvetli bir bölümdü ve hepsinin saçları Meredith’inki gibi çılgın renklerdeydi. Ama çıkıntılı bölmedeki kadının gökkuşağı renginde saçları vardı. Bu müthiş boyalı tipler de neyin nesiydi? Daha sonra sormalıyım.

Meredith mor kapının önünde durup yanına varmamı bekledi ama yanına geldiğim halde kapıya vurmadan öylece duruyordu. Donmuş gibiydi. “Lilith ve bazıları çok... gelekseldirler. Seni daha önce bilgilendirmeliydim ama biraz

karışıktır. Yedeklerden biri birkaç gündür Sibiryâ'da tıklılıp kalmış ve benim acilen bu sorunu çözmem gerek.”

“Ne sorunu?”

“Şey...” Öksürdü. “Henüz yerini tespit edemedik.”

Gözlerim büyüdü.

Meredith gözlerini kırptırdı. “Yapmam gerekenler listemdedi, tamam mı?”

En sonunda kalp şeklindeki kapı tokmağını üç kere vurdu. “Yapabilirsin Meredith, hadi,” diye fısıldadı kendi kendine ve yapmacık bir şekilde sırıttı.

Kapı dönerek açıldı. Ardından, Benim Küçük Polly Bebeğim'deki gibi eflatun saçı ve huzur veren gülümsemesiyle büyüleyici bir kadın çıktı. “Ah... Meredith, hayatım. Seni burada görmek ne güzel.” Lilith'in aksanı... nasıl desem Latince bilen, kriket oynayan ve yatılı okula giden bir kızın aksanı gibiydi. Meredith'in ismi, Lilith'in dudaklarından müzik gibi dökülüyordu. Yanakları değmeden birbirlerini öptüler ve Lilith huzur dolu bakışlarını bana çevirdi. “Sen de Desi olmalısın. Ben Lilith. Seni burada gördüğümüz için delicesine heyecanlıyız.”

Sırıttım. “Teşekkürler. Delilik bütün bu şeyler için en uygun kelime olsa gerek.”

“Eminim öyledir. Ayyy, ben de bu tişörtten istiyorum! Ne kadar da ironik. Nereden aldın?”

“Ben yaptım.”

“Ah, sanatkar bir ruh.” Göz kırptı. “Sana şimdiden bayıldım. Biz de Leydi Carol'un vekalet görevini hallediyorduk. Neden gelmiyorsunuz? Yeni yıldızımızla şov yapalım!”

“Ben Desi'yi size bırakayım öyley—”

“Ah, utanma Meredith.” Lilith kıkırdadı. “Bu seviyede na-

sıl çalıştığımızı görmek hoşuna gidebilir.”

Bizi koca bir konferans odasının ortasına itti. Rahat görünümli koltuklar, uzun bir masa, çeşitli prenseslerin resimleriyle dolu bir ekran olduğu aydınlık bir odaydı. Duvar da çerçeveli haritalar asılıydı. Farklı milletlerden farklı saçlarıyla kadınlar, kahvelerini yudumluyor ya da adli evraklara göz gezdirenlerdi. Lilith el çırpıttı. “Millet! Sizi Desi ile tanıştırayım. Kendisi yeni yedeğimiz! Ben onu Seviye Bir eğitimi için kaçırmadan kendisine merhaba deyin.”

Grup, samimiyetle gülümsedi. Kadınlardan ikisi koşturup bana sarıldı. “Façade ailesine hoş geldin! Eğitimcinin Lilith olduğu için çok şanslısın. O en iyisidir.”

Meredith boğuk bir şekilde esnedi. “Evet, Desi’ye özel davranıyoruz. Kalıp sohbet etmek isterdim kızlar ama müşterilerimle ben ilgilenmezsem kimse ilgilenmez.”

Pembe saçlı kadın gülümsedi. “Ay, Meredith acele etme, hepimiz meşgulüz. Biraz daha kal.”

“Evet, çok çok az,” diye ekledi limon sarısı saçlı vekil.

“Biliyorum, kız kıza oturmayalı epey oldu.” Lilith, Meredith’in omzuna kolunu doladı. Meredith kusmak üzereydi sanki. “Şu kaybolan zavallı yedeği bulup bulmadığını söylemedin. Ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal edebiliyorum.”

“Hı-hı, evet üzgünüm kızlar ama görev beni bekler.” Meredith bana döndü. “Desi, birkaç saat içinde detayları halletmek için ilk görevinle geleceğim. Ama şunu söyleyebilirim ki,” deyip duraksadı sonra sesini yükseltti ki diğerleri de duysun, “büyük bir görev olacak. Hoşça kalın, kızlar! ” Mükemmel bir dönüşle konferans salonunu terk etti.

“Her zamanki gibi çok çekici,” dedi pembe saçlı, alçak sesle. “Ben Agatha bu arada.”

“Ben de Priscilla,” dedi sarı saçlı. “Söyle bakalım, *Desi* neyin kısaltması?”

“Hiçbir şeyin. Sadece Desi. Bir anlamı yok.”

“Aaa, isimlerin anlamına pek inanmam.” Lilith elini aslan yeleli mor saçlarında gezdirdi. “Benimkisi karanlık falan gibi bir anlama geliyor. Saçma, değil mi? Vekil olmanın da tadı burada zaten, geçici bir süre yeni bir ismin yeni bir... her şeyin oluyor.”

Diğerleri güldü.

Saçları çok... Işıltılıydı. Sormadan edemedim. “Hepinizin saçları rengârenk. Yani hoş ama—”

“Ama ne?” diye takıldı Priscilla. “Sence de harika görünmüyor muyuz?”

“Zavallı Desi, saçlarımız kafasını karıştırmış olmalı,” dedi Lilith kahkahayla. “Vekil olduğunda sen de böyle değişirsin. Bu bir çeşit statü göstergesidir. Bizden sadece sınırlı sayıda var ve bir zamanlar biz de yedektik. Bilirsin işte, bu nedenle kariyerimizde ilerleyip *gerçek hayatı* sepetleyene kadar birbirimizi hiç görmemiş, görüşmemiştik.”

“Ev ve iş arasında git gel yapmak aman Tanrım,” diye ekledi Agatha.

“Ev hayatını işle falan dengelemeye çalışmak,” diyerek titredi Priscilla. “Şimdiyse ailemiz ajans oldu.”

Öyleyse Meredith ne oluyordu, unutilan üvey kardeş mi? “Ne güzel,” dedim “İnsanlar saçlarınızı görünce merak etmiyor mu peki?”

“SG’si olmayanlar saçlarımızı göremezler Desi, tatlım,” dedi Lilith. “Çok dikkat ederlerse kızıl kafanın biri gibi görünüyorum. Hem normal dünyada buradaki yoğun programımızla geçirdiğimiz kadar fazla vakit geçirmiyoruz ki. Lafı

açılmışken, eğitim için seni kaçırmam gerek artık.”

Agatha, bluzunu düzeltti. “Evet, bence de burada işimiz kalmadı. Emiliy’nin yerini Prenses Rachel için sağlama alıyorum o zaman. Elimizdeki en iyi konuşmacı o.”

“Sadece Rachel’in, damatla olan geçmişten uzak durduğuna emin ol yeter.” Priscilla başını salladı. “Onaylandı, kimse atlamasaydı bu kadar zor olmayacaktı bu iş. Leydi Carol canavarın teki, herkes bir yedek ister!”

“Eminim nişanlısı da bir tane istiyordur!” Agatha tekrar ekrana döndü. “Üstesinden geliriz. Sen git, Lilith. Seninle tanıştığıma da memnun oldum, Desi.”

“Ben de. Ne kadar müthiş olduğunuz hakkında... en ufak bir fikrim bile yoktu.”

Lilith parmaklarını parmaklarıma doladı. “Meredith’le takılıp kaldığın içindir. Bulunmaz Hint kumaşı değil sonuçta,” Lilith elimi sıktı. “Ama biz senin ne kadar özel olduğunu biliyoruz. Başlamaya hazır mısın?”

Ellerimize baktım. Meredith bana hiç dokunup kibarlık ya da samimiyet gösterisinde bulunmuş muydu? Hayır, yaptığı tek şey gözlerini kırpıştırıp bana gülmekti. Ha, bir de beni sıkıştırıyordu sürekli.

Ve sonra Lilith’le tanıştım.

“Evet.” Ben de elini sıktım. “Bir prensese çevir beni!”

Bölüm

8

Lilith, modern resepsiyon bölmesinin, kulenin muhteşem büyüyle bütünleşmesinden oluşmuş kusursuz bir sınıfa götürdü beni. Belki de yıllar önce küçük bir prensenin oturduğu eski, ağır masa; camlı, metal ve peluş bir döner sandalye ile keşişmişti. Kilim olmasına rağmen, yerdeki spotlardan ışık yansıyordu. “Öğrenen ve Kazanan Yedekler!” yazılı bir poster vardı. Lilith’in masasındaysa özel tasarım elbiseler giydiği altın çerçeveli fotoğraflar vardı.

“Sağlam bir temel için eğitime tarihten konuşarak başlayalım.” Ben koltuğuma yayılırken Lilith, mor mücevherli uzaktan kumandasını duvarı kaplayan kocaman ekrana doğrulttu. “Diğer taşların hepsini toplasan bu ilk tacın tırnağı olamaz.”

Ben, bir takım mücevherlerle donatılmış koca bir taş, hatıra elmaslarla bezeli taht beklerken; onun yerine, çok eski, turkuaz bir heykelcik fotoğrafı ekranı kapladı. Müzedeki mumya sergisine doğru ilerlerken yanından şöyle bir bakıp geçeceğiniz bir şeydi.

“Bu... Bu bir hipopotam mı?”

“Evet, hipopotamlar Mısır tarihinde önemli bir yere sahiptir aynı zamanda Façade’de de. İşte bu ajansın temeli antik Mısır’daki rahibe Woserit’e dayanıyor. Kendisi değişimin sihri keşfeden kişidir.” Sonraki slaytta koyu renkli keresteden yapılmış bir kadın kafasının güzel heykeli vardı. “İşte o. Karanlık zamanlardı. Soylular arasında kraliçenin bir suikasta kurban gideceği dedikodusu kaynıyordu. Nil Nehri’nin kenarında duran Woserit, kraliçesinin vahim durumunu düşünürken nehirden bir hipopotamus çıktı ve ona; “Nehirin kumundan al ve yüzüne sür,” dedi. İşte o kum, allığın esas maddesidir. Kum geçici süre için Woserit’i kraliçeye döndürdü ve o anda Woserit’e ilham verdi: Hain yakalanana kadar kraliçe saklanacak ve Woserit, kraliçenin yerine geçecekti. Hain o gece, kraliçenin yemeğine zehir kattı ve Woserit kraliçeyi korurken öldü. Böylece sihri, kraliyete hizmet eden herkese mühürlemiş oldu.”

“Vay canına!” dedim. “Altıncı sınıf Mısır tarihi dersinde bunu anlatmıyorlar.”

Lilith gülüp ekranı kapadı. Işıklar yandı. “Merak etme senin öldürülmene izin vermeyiz. Sormak istediğin bir şey var mı?”

Hah, sence? “Kaç tane yedek var?” diye sordum.

“Dublör, tatlım. Dublör demelisin. *Yedek* çok sıradan. Her neyse, ajans tarafından atanan birkaç kaliteli dublör var. Şöyle söyleyeyim, altı kraliçe başına bir dublör düşüyor.”

Altı kişiye sadece bir tane mi? O zaman ben bir bakıma... Önemliydim. Ayrıca yedek olarak iyi bir izlenim bırakmış olmalıydım ki üst düzey prenseslerin dublörü olacaktım! “Bir şey daha: Seviyeler nasıl işliyor?” diye sordum.

“Seviyeler, prenseslerin ülkelerinin gücü, zenginliği, dün-

yadaki forslarına ve kraliçelerin iletişim derecesine göre belirleniyor. Formülü karışıktır. Hah, bir de medyada ne kadar dikkat çektiklerine de bağlı.”

Lilith sinsi sinsi güldü ve elmas bilekliği gösterdi. “Kurnazca bir taktik sayesinde aldığım bir hediye.”

Taçlar, elmas bileklikler... İkramiyeler kesinlikle Sevimli Hayvanlar’da ikram edilen koladan iyiydi.

“Seviye yükseldikçe,” diye devam etti Lilith, “kraliçenin vekilinden beklentisi artar. Binicilik, edebiyat, dünya tarihi, sanat tarihi ve klasik müzikteki uzmanlık seviyesine geldiğinde olduğu gibi. İlk iki seviyeyi geçen kişi çok yeteneklidir ve nadiren görülür, sonrasında eşleşme gerçekleşir.”

“Eşleşme mi?”

“Aaa Desi, eşleşme harikadır. Dublörün ana hedefi eşleşmedir. Aynı kraliçeye birçok kez dublörlük yaptıktan sonra, onun eşi, kalıcı dublörü olmak için başvuruda bulunabilirsin. Kraliçenle beraber yetişmen, ailesiyle yakınlaşman ve gerçekten onun hayatını yaşaman gerek. Böylesine sıkı eğitilmenin önemini anlamışsındır, değil mi?”

“Evet, bunlar... çok karışık,” dedim bezgin bir halde.

“Kraliyet yaşamı fazlasıyla medenidir. Ama sen merak etme, Desi’ciğim. Gerçi Meredith’le çalıştığın için sana pek de faydası olmayacaktır. Beni yanlış anlama, kendisi çok yeteneklidir ama biraz başına buyruktur. Önceden birilerinin kanatları altındaydı ama şu skandaldan sonra—”

Eğildim, “Skandal mı?”

Lilith elini salladı. “Ah, hayır ben onu kastetmemiştim. Şöyle söyleyeyim, mesleki ilişkileri zedeleyecek ve eğitim ayrıcalıklarının son bulmasına neden olmaya yetecek bir şeydi. Ki bu, seninle çalıştığım için çok şanslı olduğum anlamına

gelir! Yani, biz iki kızın arasında kalsın ama ben genelde iyi bir profil çizerim ve her zaman seçkin işler alırım. Bazen de, karşımdaki umut vaat ediyorsa, ikinci seviye işleri alabilirim. O yüzden bu, birinci seviye performansını gözden geçirdikten sonra aklında bulunsun. Temel bir eğitimin ya da becerilerin vardır herhalde, değil mi?”

“Hayır, ”dedim.

“Herhangi bir entsrüman çalışıyor musun? Okçuluk? Fransız edebiyatı?”

“Tiyatroyu severim,” dedim. Yine değersiz hissetmeye başlamıştım.

“Güzel, aktörlük önemli bir yetenektir,” dedi Lilith kibarca. “Ama merak etme, biz seni yetiştiririz. SG’li kızlar doğuştan hızlı öğrenirler zaten. Ayrıca diğer kızlardan daha olgundurlar. Birinci Seviye senin için ideal alıştırma sahasıdır çünkü kimse uzaklardaki yeni kraliyetlere ve çirkin ördeklere önem vermiyor. Şimdi çay setini getireceğim; artık işe koyulmamız gerek.”

Idaho’ya dönecek olursak; annemin zarafet derslerini on ay boyunca çekmişim ve bunlar nerede işime yarayacak sanki? diye merak etmişim. Evet, cevabımı aldım. Annemleyken mesele, yerel güzellik geçit töreniyken; Lilith ile Japonya Taçlı Prensesi ile çay içmekti.

Lilithle akşam yemeği, çay saati provalarının yanında; hükümet yemeğindeysen prenses yemeğini tatmadan kimse kendi yemeğine dokunamaz tarzındaki adab-ı muaşeret kurallarının provasını yaptık. Kültürel farklılık ve saygınlık belirtisinden kaynaklanan kurallar falan... Tam bir çılgınlık.

“Eğlenceliydi, değil mi? Şimdi de kişileştirme yani temsil etme ile devam edelim; en sevdiğim kısım budur.” Lilith, en-

fes çayları kaldırmıştı; çayı höpürdetirken değil de poğaçaları tokmaladığımda Lilith'in delici bakışlarına maruz kaldım. Masamın kenarına ilişti.

"Bak şimdi; iyi bir yedek tarz sahibidir. Hadi bir canlandırma yapalım. Sen Prenses Desiree ol; ben de senin kibirli büyük teyzen Leydi Lily olayım. Diyelim ki... Louvre'de yeni bir sergiye katılmışız. Hadi bakalım." Lilith göz kırptıktan sonra mükemmel bir asil gibi güldü. Bunu nasıl yapmıştı? Bütün ama bütün özellikleriyle kokoş bir teyzeye dönüşüvermişti. "Şimdi... Desiree, tatlım! Harika görünüyorsun. Okul nasıl gidiyor?"

"Ben... eee... Şey bir dakika ben şimdi prensesim değil mi?"

Lilith ağırbaşlılıkla onayladı. "Havaya girmek için birkaç dakika ister misin?"

"Ah! Pardon, evet." Dudağımı ısırdım ve hayali Desiree'ye yoğunlaştım. Teyzesini rahatsız eden kötü bir kız mıydı? Hayır, teyzesinden güzel hediyeler alan bir kız olmalıydı. Havaya girmesi daha kolay bir karakterdi. "İyi gidiyor, yoğun," dedim yabani bir gülüş atmaya çalışarak.

"Harika!" diyerek cıvıladı Lilith. "Ah Desiree, senin için çok endişeleniyorum. Derslerin nasıl, tatlım?"

"Biraz zorluyor. Sanat tarihini çok seviyorum özellikle de Empresyonistleri—"

Lilith masaya cetvelle vurdu. "Desi, hayır hayır hayır. Gerekçelerini anlıyorum tabii ki ama tatlım, bu kız Picasso'yu biliyor mu ya da bilmiyor mu en ufak bir fikrin bile yokken söylediğin şey uygun olmaz."

"Ama sanat galerisindeler. Hem dersleri de zor olmalı."

"Hımmm. Doğru yoldasın ama ne olur ne olmaz sen yine de bu kadar net davranma. Ya ben *Clement Greenberg'in mo-*

dernizme bakış açısı hakkında ne düşünüyorsun? diye sorsaydım? Ne cevap verirdin o zaman?”

Clement ne? “Şey...”

“Gördün mü takıldın kaldın. Böyle düğümlendiğin anlarda uygulayacağın stratejiler: Birisi içecek bir şey getirene kadar öksürmek, konuyu değiştirmek ya da benim spesiyalim; herkesin iltifat etmeden duramayacağı bir mücevheri gösterivermek. En kötü durum senaryosu: Yalandan larenjit. Hadi, bir daha deneyelim.” Hemen karakterine büründü. “Derslerin nasıl, tatlım?”

Bu zordu işte. Ya tam olarak cevaplayamazsam? “Nasıl olsun, biliyorsun işte aynı. Öğrenmek bazen sıkıcı olabiliyor.”

Karakterinden bir an olsun ayrılmadan iyi iş dercesine elimi okşadı. “Dük Wellington’un kızı ve köpek bakıcısı hakkında duyduklarımı sen de duydun mu? Zavallı şey, görünüşü yüzünden kendine saygısını yitirmiş olmalı. Bunu yapan bir burjuva! İnanabiliyor musun?” Burun kıvrırdı.

“Belki de gerçekten aşırıdır,” dedim Lilith yani Lily’nin havasından çekinerek. “Umarım bir şeyi yoktur.”

“Desi, Desi.” Lilith iç çekti. “Eğer bir soylu, köpek bakıcısıyla mercimeği fırına vermişse bu, onun kolay lokma olduğu anlamına gelir. Ayrıca dedikodu diğer soylularla bağ kurmanın en mükemmel yoludur; eğlenceli, müthiş bir hobi olmasından bahsetmiyorum bile.”

Tişörtümün baskısını bükerek düğüm haline getirdiğimi fark ettim. “Peki, ya ben bunun acımasızca olduğunu düşünür ve Liliy teyzeyi zor durumdaki birisiyle uğraşmaktan vazgeçirmeye çalışırsam?”

“Tarz, Desi. Kafanda o prenses olacaksın ve SADECE onun davranması gerektiği gibi davranacaksın. Böyle daha eğ-

lenceli!” Sözlerini, elleriyle havada benim imajımı çiziyormuş hareketleriyle noktaladı. “Bir düşünsene. Yaramaz bir prensesin yedeğiyken yaramaz OLMAK zorundasın. Yedekken, bazen mükemmel olduğu halde yemeği geri gönderirdim, sırf yapabildiğim için.”

Tamam ama diğerleri bu sihrin ne gibi faydaları vardır diye hiç mi merak etmemişlerdi? Duruma bir bakalım, Lily’nin köpek bakıcısı hakkındaki züppe bakış açısını değiştirebilirdim. Zavallı kıza yardım edebilirdim!

Sırf yapabildiğim için, anlarsınız ya.

“Eyvah, canım. Saat kaç olmuş!” diye bağırdı Lilith, saatlerdir sürüyormuş gibi gelen kişiselleştirme provasının ardından. Çeşit çeşit prensesler olarak; cenazaya katıldım, ödül aldım ve fotoğraf çekimi için poz verdim. “Birkaç dakikamız daha var. Komuta Merkezi’ne uğramaya ne dersin?”

Koridor boyunca Lilith’i takip ettim; sanki ayaklarım yere değmiyordu. Evdeyken hissettiğim o berbat boşluk hızla doluyordu ve neredeyse koca bir mutluluğun patlama noktasına gelmişti.

“İşte Komuta Merkezi, yani KM; teknikerlerin çalıştığı bölüm,” dedi Lilith. “Bilirsin işte, balonun uçuş yolu, allık algoritması, Prenses Gelişim Raporları gibi şeylerin görüntülendiği yerdir. Aaa sen hâlâ el kılavuzunu almadın!”

Bütün bunların ne anlama geldiğini soramadan portrelerin olduğu koridora geri geldik. “Bu yönetici ya da onun gibi bir şeydi, değil mi? Adı neydi?” Gökkuşağı saçlıyı gösterdim.

“Genevieve mi? Aaa, onun parlak zekâsından bahsetsem roman olur. Façade kurulunun başkanıdır ve elbet bir gün

benim kişisel danışmanım yani mentörüm olacak. Prensesler PGR'leri ağımıza yüklediğinde Genevieve onları Yüksek Mahkeme adına kontrol eder. Aynı zamanda vekilleri gözlemler ve hangi prensesin ajans için uygun niteliklerde olduğuna karar verir. Kim kimin nesi ve kiminle ne yapıyor, her şeyi bilir; özel işler de dahil. Bir bakıma dünyanın en güçlü kadını.”

Sonraki gördüğüm şey, Genevieve'in gücünü kanıtlar nitelikteydi. Üç adım sonra Camelot'tan Görev Kontrol'ün Façade versiyonundaydık. Gelişigüzel giyinmiş on kişi; şaşırtıcı ama hepsi de çok genç çalışanlardı. Üzerinde beş bilgisayarın olduğu büyük yuvarlak masada, bir bilgisayardan diğerine geçiyor, çılgınca bir şeyler yazıyor ve karşıdaki koca ekrandan kontrol ediyorlardı. Kocaman bir dünya haritasının üzerinde diyagramlar, grafikler ve sayılar kırmızı ışık ekranı kaplayana kadar göründüler.

“Bu adamlar da kim?” dedim.

“Onlar daha çok... teknolojik yeteneklere sahip SG'li kişiler. Onları nasıl işe aldığımız hakkında bir fikrim yok, vekiller kadar özel değiller.”

Dünya haritasında, Çin'in doğusunda, birkaç saniye boyunca yanıp sönen ışığı gören herkes yaptıkları işi bırakıp dikkat kesildi. Işık söndüğünde herkes derin bir nefes aldı.

“SG metre,” diye fısıldadı Lilith. “Senin sinyalinin aldıklarında Meredith'in suratını görmeliydin. Son bir yıldır karşılaştıklarımızın en güçlü sinyaliydi.”

“Gerçekten mi?”

“Cidden. Hadi yeni oyuncağını alalım.”

Converse ayakkabıları ve rockçı tişörtüyle çok tatlı görünen liseli çocuğun olduğu yan odaya geçtik. Gevrek dolu

kupa ve laptoplarla dolu masanın başında oturuyordu. Lilith öksürünce başını kaldırıp baktı.

“Nasıl yardımcı olabilirim, Lilith?” dedi. “Ve arkadaşın kim?” Bana bakıp gülümsediğinde yüzümün kızardığını hissettim.

“Hank, yeni yedeğimiz Desi Bascomb ile tanış. Desi’nin el kılavuzunu almak için geldik.”

“Aaa, evet.” Diğer masaya koştu; dolaşmış tel yığını ve yedek malzemeleri yarıp geçtikten sonra; “Dağınıklık için özür dilerim. İşler çok yoğunlu da. Şu yeni PGR’nin arayüzünü tamamladık ve bazı çoklu ortam bileşenlerinin Prensesnet güvenlik kalkaniyla uyuşmadığını fark ettik.”

Lilith tek kaşını kaldırıp “Yani?” diye sordu.

“Eee... Demek istediğim, programlamada hata var. PGR’ler geldiğinde bilgisayar şebekeleri deliriyor ve yükselmeye başlıyor.” Gözlerimin büyüdüğünü görünce Hank gülümsedi. “Sihir ve teknoloji farklı çalışır; dolayısıyla kafalarının atması kaçınılmazdır. Yükselmeler görüntüleme sistemimizi tamamen engelliyor.”

“Bu demek oluyor ki Prenses Gelişim Raporları bize ulaşmayacak?” diye telaşla sordu Lilith.

“Sadece bir süreliğine! Endişelenmeye gerek yok. Al bakalım.” Gümüş renkli taşınabilir, dokunmatik ekran, bilgisayar gibi şeyi kaldırıp dikkatle elime tutuşturdu.

“Tadını çıkar,” dedi. “Ama sakın düşürme, sarsma ya da bozma; yoksa kaybedersin. Çok narin bir tekno-sihir makinesidir ve çok pahalıdır.” Çenesini kaşıdı. “Şey, benim şu PGR zımbırtısını, Leydi Carol’ın düğününden önce halletmem gerek. O yüzden... Seni yuvada görmek güzeldi, Desi. Görüşürüz.”

KM'nin gürültü kaosuna geri döndük. Meredith kapıda dikilmiş içeriye bakınıyordu.

Lilith, bağına basarcasına sarıldı bana ve fısıltıyla, “Son bir şey daha: Meredith dışarıdan güçlü görünse de kendi içinde zayıf biridir. Daha doğrusu düşünceleri zayıf, kısıtlayıcıdır. Hem de fazlasıyla... Pek de benim tarzım değil. Yani sen onun dediklerine değil, aldığın eğitime bak. Onun sıkıcı işlerinin üstesinden gelirsen, Seviye İki'ye geldiğinde listenin tamamen A-plus prenseslerden oluşmasını sağlarız. Tamam?”

“Tamam, teşekkürler.”

Meredith bize doğru yürüdü. “Neredeydiniz? Her yerde seni aradım, Desi.”

Lilith ufaktan göz kırptı. “Desi'ye etrafı gezdiriyordum. Öyle hızlı bir öğrenci ki ekstradan zamanımız bile oldu.”

Meredith şüpheyle baktı. “Hımmm, iyi olmuş ama Desi'nin önemli bir görevi var ve bizim gitmemiz gerekiyor. Hadi gidelim, Desi.” Takip etmemi işaret edip sinirle döndü.

“Öğrettiklerimi unutma, Desi tatlım. Sana bir tek onlar yardımcı olabilir.”

Bölüm

9

Meredith koridorda beni bekledi. “Eğitimin, nasıldı?”
“Harikaydı! Lilith çok–”

“Berbat, biliyorum. Onunla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Hayır, bence o harika biri. Bana gerçekten çok yardımcı oldu. Çok samimi ve–”

“Kendini beğenmiş?”

“Bilgili demek daha doğru olur,” dedim.

Çenesini kaldırıp “Doğrudur. Öyle olduğuna dair müthiş görüşler yok değil ama belli ki *bazılarımız* diğerleri kadar insanı sarrafı değil.”

Omuz silktim. Anladığımı kadarıyla Lilith’i çözmek, Gracie’nin okuma kartlarını çözmesinden daha kolaydı ama Meredith... bir o kadar zordu.

“Kaybolan yedeğini buldun mu?” diye sordum.

“Evet, sağ ol ama senin ilgine ihtiyacım yok,” dedi pat diye. “Sadece basit bir ısı kaybı durumu ve sen de onun saye-

sinde, seviyenin üstündeki bir göreve gidiyorsun.” Boş koridoru yokladı ve Komuta Merkezi’nin yanındaki kapıyı açtı. Temizlik odasıydı burası. “İçeri geç.”

Meredith’in ne seviyede bir çılgınlığa ulaştığını merak ederken onu takip ediyordum.

“Prenses Simahya, Seviye Bir’de ama sırf en küçük kardeş olduğu ve azıcık... acayip olduğu için.”

“Acayip?”

Üflledi. “Lilith’in öğretmiş olabileceğinin aksine; soylu, acayip olsa da soyludur.”

“Meredith, ben hiç—”

“Şimdi,” diye araya girerek lafı ağzıma tıktı. “Geciktiğimiz için kuralları es geçip işe buradan gidiyoruz. Bir şey söylemeye gerek yok; demode olmuş bir kural işte.” Meredith telefonunu en karanlık tarafa uzattı ve baloncuğu çıkarttı. “Hadi, bir an önce allığını sürmelisin; ayrıca uçarken ilk işin prensesin hakkındaki yazıları okumak olsun.”

Sağ salim havaya çıktıktan sonra Meredith el kılavuzumla ilgili kısa bir ders verdi ve canım gibi koruyacağıma, sadece güvenli ve kimse yokken kullanacağıma dair yemin ettirdi. Cihazı kullanmak için bu kadar heyecanlı olmasaydım, her an yakalanma olasılığı beni ürkütebilirdi. Bunlardan bir tane de okul için almalıydım!

Ana ekran minik ikonların olduğu çeşitli bölmelere ayrıldı. Hava durumu için güneş, GPS için pusula, prenses postası için taç ki çoktan bir mesaj gelmişti bile! Bazılarının alt yazısı bile vardı. Mesela sağlık tüyoları ve güzellik için dudak parlaticısı; iş başındaki yedek için üstte, enerji çubuğu göstergesi çıkıyordu. Soylu modası için topuklu ayakkabı; elmasın dört karakteristiği üzerine yoğun kurs programı vardı. Soylu

yetenekleri için at; prensesinizi öldürmeden nasıl ok atarsınız zı açıklıyordu. İçlerinde en iyisi, dedikodunun altındaki kırpışan gözdü; Leydi Jana'nın skandalları: Bekleyişteki sabırsız leydi.

Kırpışan göze tıklamadan edemedim. Ekran, çeşitli prenseslerin fotoğraflarıyla doldu. Mesaj panosunun üzerinde yedeklerin, her prenses hakkında anonim olarak gönderdikleri çeşitli kaynak bilgiler vardı. Birkaç tanesini okudum:

Fluragent3: Prensес Jamalia, vejeteryan olduğunu söylüyor; peki, o zaman yatağının altındaki McDonald's kutuları da neyin nesi?

OrngNewPink: Düşes Olivia güneş yanığının bıraktığı izlere takıntılı. Güneşlenme takvimini aynen uygulayın ve benim yaptığım gibi bronzluğunuzun içine etmeyin. Olabilecek en kötü PGR'dir.

SportySub: Barones Anne ve Watershire Düşesi, Kaniş Olayı yüzünden hâlâ küsler. Hatta bütün köpekleri ortadan kaldırdılar. Durumlar kedileşip ikinci bir hale gelebilir.

Prensес Simahya'yı arattığımda bir tek yorum buldum.

AfricanPrincess: Oldukça sessiz ve yemeyi çok seviyor. Hatta çok fazla seviyor. Ağzınızı, yemek tıktırmak dışında kapalı tutarsanız, iyi iş çıkarırsınız.

Ne kaba bir sözdü bu! Bu söylediğimi göndermeyi düşünüyordum ama mesaj kutumdakini okumak için çok heyecanlanmıştım. E-postaya tıkladığım anda, ilk kraliyet maceramın detayları ekrana serildi.

En başta sarayın fotoğrafı vardı. Evet, SARAY ve hiç abartmıyorum, Sproutville'in yarısı sığardı içine. Her yer göz alıcı

bahçelerle donatılmıştı ve yolda bir sürü pahalı araba diziliyordu.

Prenses, profil fotoğrafında kameralardan ürkmüş gibi kötü görünüyordu. İsminin yanında yazmasa, prenses değil de herhangi bir genç kız sanırdınız.

Sonraki, gönderi ailesinden bir fotoğraftı; bütün kardeşlerinin isimleri ve yaşları altta yazıyordu. Fotoğraftaki herkes, gözleri kapalı ve somurtan Simmy hariç, iyi görünüyordu. Göbekli ve tombiş burnu ile orta yaşlı babası bile yakışıklı çıkmıştı. Ne yazık ki Simmy annesi gibi güzel değildi ama ablası Nabilia öyleydi. Kişisel bildiri yazısı bile sanki bir an önce gözden kaybolmak istercesine aceleyle yazılmış gibiydi.

Prenses Simahya bin Bashimah al-Dhayrif

(Herkes ona 'Simmy' der.)

Yaş: 13

Memleket: Al Hayrah

En sevdiği renk: Turuncumtırak, kırmızımtırak, sarı. Sarımtırak.

En sevdiği kitap: E.B. White, *Borazancı Kuğu* ya da bütün aşk kitapları. Özellikle de güçlü kadın ve meteliksiz erkeğin olduğu kitaplar.

En sevdiği yemek: Tatlılar. Yooo, fıstıklı tavuk ve baharatlı turşu. Hayır, biberiyeli taze ekmek. Bir dakika, bir tane seçmek zorunda mıyım?

Aile geçmişi: Babam Şeyh Zafir bin Bashimah al Dhayrif. Hükümdar Başbakan olarak bütün batı kıyısının petrol dağıtımını denetliyor; yani nadiren buralıdır. Annem de çok sık gider; bağış olayı için Avrupa'ya uçuyor! Ayrıca bütün dayılarım, amcalarım, teyzelerim, halalarım ve kuzenlerim bu hafta boyun-

ca bizdeler. On beş kadına sadece yirmi banyo. Huh! Geleceğin için çok mutluyum.

İki ağabeyim, bir de ablam var. Nabila, her şeyi karışabileceğini sanıyor. Cidden, onun izni olmadan hapsire girerim bile. Aslına bakarsan ondan kaçabildiğin kadar kaç; ailemizin Halkla İlişkiler sorumlusu Bayan Farahani'den de tabii. O ve Nabila bana hep ne yapmam gerektiğini söyleyip duruyorlar. Keşke onlara bir şey söyleyebilsem... ya da boş ver. Onları takip et ya da etme, her neyse.

Kültürel gelenekler: Müslüman bir aile olduğumuzdan lütfen kışkırtıcı kıyafetler giyinme. Kışkırtıcı görüneceğimden değil ama yine de dikkat et. Ayrıca ailenin en küçüğü olduğum için herkese ekstra saygı göstermek zorundayım. Neden pek konuşmadığımı anlayacaksınız.

Bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Ne gibi mesela, ilgi alanlarım mı? Küçüklüğümde beri Fransız klaksonu çalarım ama sadece kendi odamda. Ben şey, belki de başkalarına çalacak kadar iyiyimdir ama burarlarda kimsenin beni dinlemek isteyeceğini sanmıyorum. Bir de Amerikan pembe dizilerine bayılıyorum. Aaa, ördekler. Ben ördekleri çok severim. Odama bakınca anlarsın.

Baloncuk kayarak durmadan önce bir iki kere zıpladı. Allık kutusundaki mücevherin çoktan yeşil yandığını fark ettim. Sürerken ellerim titriyordu.

"Bu kadar mı?" El kılavuzuma baktım. "Edinebileceğim tüm bilgi bu mu yani?"

Meredith laptopundan başını kaldırıp baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Simmy’nin karakterine bürüneceksem klakson ve ördeklerden daha fazlasına ihtiyacım vardı. Mesela dini âdetleri nelerdir? Anıları, komik anları ve başka şeyler?

“Tarz saçmalığından bıktım. Bak,” dedi Meredith alçak sesle ve sonra, “Bu, Lilith’in bahsedeceği türden bir şey değil ama SG’ni bir tür... Pusula olarak da kullanabilirsin. Ben SG’me kendi frekansındayken erişiyorum. Aklım havadayken bir şeye kendimi veremem. Ama prensesin ihtiyaçlarına odaklandığımda, yani gerçekten odaklandığımda her şey yok olur ve ben prensesin hissettiğini hissederim. Bu tam bir Zen deneyimidir, yani içsel özgürlüğüne ve aydınlığına kavuşmaktır. Burnunu sokmak için değil kanalize olup bütünleşmek için dikkat kesilmelisin. Ayrıca,” yeşil kalemimi bana doğrultarak “Simmy, senden onun bütün geçmişini bilmeni isteseydi, buraya yazardı. Anladın mı?”

“Umarım. Ama belki acelesi vardı?”

“Dikkatini verdiğin sürece sorun olmayacak. Dinlediğin ve okuduğundan anlam çıkarabildiğin sürece öğrenirsin. Şansına Simmy sessiz, sakın ve beceriksiz birisi. Basit bir görev.”

“Hımmm... Taktikler için sağ ol.”

“Tamam, peki; seninle işim bitti,” dedi Meredith. “Birkaç gün sonra görüşürüz.”

Birkaç gün mü? Kafam karışık bir şekilde balondan çıkıp kocaman aynalı bir koridora adım attım. Renk düzeni tam bir Midas’ın Kralı tarzındaydı. Altın üstüne altın. Altın üstüne altın. Egzotik çiçeklerin hoş kokusu başımı döndürmüştü.

Kraliyet Allığı, nöbete koyulurken gölgedeki çardağa saklandım. İşin ilginç yanı, değişimin ne kadar yüzeysel oldu-

ğuydu. Kaşıntıya ek olarak ara ara itiş kakış hissi yaşadım. Neden bilmiyorum, en çok da kaşlarım kaşındı ve yemin ederim en bayıltıcı uğultuyu duydum. Sanki elektrikli tıraş makinesi bütün Desi'liğimi benden kesip alıyordu.

Bütün bunlar bittiğinde aynalardan birine baktım ve neredeyse yansımamdan kaçırıyordum. Benim/onun/bizim saçımıza dokundum. Daha koyu, daha kalın ve daha uzundu. Belim ve kalçam fasulyeden çok patates gibiydi. Turuncu kumaş, bir araya toplanmış ve elbise denilebilecek bir hal almıştı. Kıza gülümsedim. O da bana gülümsedi. Büyük bir ağzı vardı ve diş teli yoktu. Bu, karamel yiyebileceğim anlamına mı geliyordu?

Tam hareket edecekken farklı yaşlardan yaklaşık iki düzine kadın, gevezelik edip kahkaha atarak beni es geçti. Bazıları başlarını örtmüştü. Modern kıyafetleri ve özel tasarım kotları Sproutville'deki her şeyden daha moderndi.

Simmy'nin daha büyük ve fit hali olan Nabila, kolumu sık-tığında onların aceleyle geçişlerini seyrediyordum. "Simmy, seninle bir konu hakkında konuşmam gerek," diye fısıldadı. Beni kalabalık oturma odasına götürüp köşeye çekinceye kadar kalçalarımız birbirine değip eziliyordu. İki sandalyeyi dizdize degecek şekilde yaklaştırdı; oturduk ve bana doğru eğildi.

"Kilon hakkında," dedi sakın ve duygusuz tavrıyla. "Nasıl becerdin bilmiyorum ama geçen ayki tartılmandan sonra besbelli daha da irileştin. Bunları söylüyorum çünkü sen benim küçük kardeşimsin ve ben senin iyiliğini düşünüyorum. Bence en iyisi, fotoğraf çekimleri boyunca kendine biraz hâkim olman. Hem Bayan Farahani ve ben sana özel bir diyet programı hazırladık; yarın başlıyorsun."

Diyet mi? Bu düşünce karşısında midem guruldadı resmen. Karamel rüyası buraya kadarmış.

Dudaklarına yalandan anlayış gösteren bir gülümseme yerleştirdi. “Formumuz, ailemiz hakkında çok şey gösterir Simmy. Üstelik Kraliçe Raelene buradayken bütün gözler üzerimizde olacak. O yüzden; yeme, içme ve kameralardan uzak dur. Yapabilirsin herhalde?”

“Eee...”

“Aferin uslu kız, Simmy.” Hafifçe ellerime dokundu. “Bir şey değil.”

Odada alkış sesi yankılandı, arkamızı dönüp baktığımızda mükemmel görünömlü, genç Bayan Farahani’yi; etekli kırmızı takımı ve deli denebilecek gülümsemesiyle karşımızda bulduk. “Hepiniz hoş geldiniz! Kral Hazretleri şeyh Zafır Bashimah al-Dhayrif ve ailesi adına bu önemli organizasyonda yer aldığınız için sizlere canı gönölden teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Bildiğiniz üzere saygıdeğer Kraliçe Raelene’i, Umut Kızları Yardım Derneği tarafından hazırlanan, yardıma muhtaç kadınlara destek amaçlı gerçekleştirilecek galaya bekliyoruz.”

Oda, coşkulu mırıltılarla doldu.

“Kraliçe hazretleri, sadece güzelliği ve şıklığıyla değil; gerçekteştirdiği eşsiz yardımsever çalışmalarıyla da bütün dünyada beğeni toplamıştır. Kendisi, Sevgili Prensesimiz Nabila’nın Uluslararası Af Örgütü ile gerçekteştirdiği çalışmadan da çok hoşnut kalmıştır. En son tarihli röportajında da prensesimizden bahsetmiştir ki bu, ölkemiz adına basında olumlu bir tablo çizmiştir.”

Tam o anda salondaki bütün kadınlar, tabağını silip süpürmekle meşgul Nabila’ya dönüp gülömsedi ve coşkuyla alkışladı.

Bayan Farahani devam etti, “şüphesiz ki bu hafta boyunca hedefimiz, komşu ölkelerle ilişkilerimizi ve yenilikçi girişimlerdeki liderlik şanımızı kuvvetlendirme çalışmalarına devam

etmek olacaktır. Birlik olmak, refaha ulaşmak ve hatta Kraliçe Raelene'nin gözüne girmek için fikir alış verişinde bulunmak amacıyla buradayız. İşte yemekler de geldi!"

Bir grup üniformalı hizmetli, ellerinde leziz görünümlü meze tepsileriyle salona girince salon, aynı coşkulu muhabbetlerle dolup taşı.

Kadınların hepsi, övmek için teker teker Nabila'ya koşturdu. Bana bir bakışı bile çok gördüler. *Simmy olsa ne yapardı?* Acıkırdı; ayrıca böylesine güzel kokulu tatlılara kim dayanabilirdi ki? Hem Nabila da tapılmakla meşguldü; öyleyse...

Puf böreğinden bir tane aldığım anda Nabila dönüp elime vurdu. "Simmy! Sana inanamıyorum."

Bana inanmak mı? Sadece ufak bir börekti, leydim. İspanaklısından. "Ama... ben açım!"

"Affedersiniz kızlar. Hemen döneceğim." Nabila kolumdan tuttuğu gibi Bayan Farahani'ye götürdü beni.

"Simmy açmış," diye bildirdi Nabila "Ona durumu aktarmıştım ama anlaşılan ailesini pek de önemsemiyor."

Nabila'nın kollarında kıvrandım durdum sinirle. Bütün bunlar çok saçmaydı. Simmy bir PRENSESTİ; kurabiye kavanozundan kurabiye çalan yaramaz bir çocuk değildi.

Bayan Farahani bana küçümseyerek şöyle bir baktı. Harika; işte ikinci Nabila. "Nabila bana beden kitle indeksinizin yirmi sekiz olduğunu söyledi. Bunun kilolu olduğunuz anlamına geldiğinin farkında mısınız, Majesteleri?"

Yanaklarımın, Simmy'nin yanaklarının, kızardığını hissettim. "Ben..."

"Peki, kilolu bir soylu toplumun gözünde nasıl bir imaj çizer since?"

"İmaj mı? Ben sadece bunun—"

“Vurdumduymaz, Majesteleri,” dedi, “ve kusura bakmayın ama halka sınırsız hizmette bir itibar oluşturmak için çalışıyorum; sizin mideniz için değil. ”

Cevap verme. Cevap verme. “Lavaboya gitmem gerek, birazdan görüşürüz.”

Sosyal hayatımın felakete dönüştüğü altıncı sınıfta, lavaboları tespit etmek gibi özel bir yetenek geliştirmiştım. Ne zaman bir sığınağa ihtiyaç duyacağınız belli olmaz. Bu seferki en azından altın kaplamalıydı. Gömme bahçeli duvarın üstündeki nefes kesici gün batımı manzarasıyla çok ferah ve havalıydı. Simmy’nin rahatlamak için buraya gelip gelmediğini merak ettim. Yani onun hayatı BÖYLE miydi? Ben olsam sırf bu ahmakların inadına tüm gün yerdim. Değer, beden ölçüleriyle tanımlanmaz millet!

Ayaklarım geri gide gide koridorda ilerlerken Nabila’nın, Bayan Farahani ile karışan sesini duydum. Odanın hemen dışında durdum.

“... kardeşin için acilen bir stilist bulmalıyız,” dedi Bayan Farahani, Nabila’ya. “Elbisesinin içinde portakaldan farksız görünüyor.”

Aman ne orijinal! Gelişen turuncu bir portakal.

Nabila kakhaha attı. “Yiyeceklerle karşılaştırma yoksa kendini yiyebilir.”

Ne biliyor musunuz? Kilolu olmak değil ama onlar kırıcıydı. Benim hakkımda konuşmadıkları halde kırıcıydı hem de. Celeste başlığımı çıkardığındaki kadar; Hayden’in beni umursamadığı ya da Kylee’nin beni anlamadığındaki kadar canım yanımdı. Üstelik bu seferki Simmy’nin ailesiydi, güya. Ailenleyken kendin gibi olamayacaksan nerede olabilirdin ki?

Boğazımı temizleyip köşeyi döndükten sonra kubbeli girişte

eğildim. En azından Bayan Farahani biraz da olsa kızarmıştı.

Nabila saçlarını karıştırdı. “Aaa, Simmy ne zamandır oradasın sen?”

“Yeterince uzun süredir.”

Sustular, birbirlerine ileri geri bilmiş bakışlar attılar. Bir şekilde, bu kendini beğenmiş halleri her şeyi netleştirmişti. Meredith, SG’nin pusula görevi görebileceğini söylemişti ve şu anda vızıldayan sinirlerimin hepsi, birinin Simmy’yi onun yerine savunması gerektiğini gösteriyordu; yoksa tüm bu zorbalıklar bir son bulmayacaktı. Bu kaynaşma, gruplaşma ya da her neyse işte... Yaptığımın doğruluğuna inanıyordum.

Ayrıca, hatırlarsınız, Idaho’da Grace Kelly’nin ihtişamını istediğimi hayal ederek tuttuğum dilek. Ama onu böylesine etkileyici kılan şey ihtişamdan öte bir şeydi. Demek istediğim, Nabila ne kadar güzel ve zarif olursa olsun Grace Kelly gibi değildi.

Cidden; ne ekrandaki ölümcül siren, ne prenses ne de yaşlı, sakın bir insan arkasına yaslanıp bu saçmalığa göz yummazdı.

“Simmy, öyle dik dik baktığın zaman gözlerin şiş görünüyor,” dedi Nabila en sonunda.

Ah tabii. Meteorun dünyaya çarpması gibi bu kızı çarpacağı.

Ağır bir eleştiride bulunacaktım ama yuttum; çarpışmadan önce stratejik davranmam gerekir diye düşündüm. “Ben yatıyorum,” dedim sakince. Oradan ayrılıp koridorda odama doğru koşmaya başladım. Yalnız kaldığımda el kılavuzunu çıkarıp pusula ögesini bulana kadar uygulamalara göz attım. Bulunduğum yeri kırmızı noktayla gösteren, sarayın iç haritası açıldı.

Saray o kadar büyüktü ki suluboya ile çizilmiş ördek res-

minin yapıştırıldığı ve üzerinde “Lütfen uzak durun. Olur mu?” yazılı kâğıdın olduğu kapıyı bulmam, tam yirmi dakikamı aldı.

Kapıyı itip açtım. Vay canına! Simmy ördekler konusunda ciddiymiş. Tonlarca koleksiyon vardı; seramik ördekler, lastik ördekler, ördek karikatürleri ve ördek kuklası... Hareket edebilen oyuncak ördekler, V şeklinde yatağının tepesinde asılıydı. Yatak örtüsünde bile vakvaklar vardı.

Komodinin üzerindeki eski kasetçaların yanında, E.B. White’ın *Borozancı Kuğu* kitabı duruyordu. Oynat tuşuna bastığımda tatlı klaksonun sesi odayı sardı. Sadece klakson, fonda herhangi bir enstrüman olmadan ama sanki bir orkestra çalışıyormuş gibiydi. Kaset bittiğinde kapağını açıp baktım; *Simmy – Fransız Klaksonu Denemesi*. Profilinde alçakgönüllülük konusunda abartmıştı. Kız resmen çalabiliyordu. Kimsenin, ondaki bu yeteneğin farkında olmamasına inanamıyordum.

Yorgun argın, pijamaları bulup yatağa kıvrıldım. Peri masallarında kahramanın prenses oluşuyla nasıl da bütün dertlerinin bittiğini düşünürdüm; herkes ne kadar özel biri olduğunu görüp ona bayılırdı. Hikâyelerin hiçbirinde şişko ve yalnız bir prensesin ördeklerle dolu odasında Fransız klaksonunu, bir kasetçalara çaldığını görmedim; ya da aynı şekilde, şişko prensesin yedeğinin...

Belki de peri masallarını peri masalı yapan da budur.

Gerçek yaşam, hiçbir zaman hayalinizdeki gibi değilmiş.

Bölüm

IO

Sonraki iki gün hiç de kolay geçmedi. Nabila'nın diyet dediği şey, her beş dakikada bir bana küçük prenses odamda yiyecek bir şeyler aratan avuç dolusu hurma ve tonla iğrenç çaydan ibaretti. Ayrıca tam bir zaman kaybıydı çünkü Allık beni Simmy gibi gösteriyordu; Simmy yapmıyordu. Yani kiloyu kaybeden Simmy değil; ben olacaktım.

Eğer Nabila gerçekten Simmy'ye yardımcı olmak istiyorsa, çözüm şok diyet değildi. Allık, Simmy'nin sağlığı hakkında bilgi vermiyordu bana ama bütün günü kardio aletleriyle geçirmek kimseye iyi gelmezdi. Tek yapmam gereken el kılavuzundan sağlık bölmesine tıklayıp temel idman programının çıktısını alıp belki Simmy kullanmak ister diye koşu bandının üzerine bırakmaktı.

Hurma ve çay. Bunun sonu bir yere varmazdı.

İşin iyi yanı, Simmy'nin yerine geçmek oldukça kolaydı. Devam eden telaş içinde kimse jimnastikte bana eşlik etmemiştii. Kahretsin, el kılavuzumdan hızlandırılmış egzersiz-

lere bile göz atmış ve jimnastik salonundaki televizyonda, *Hayatımızın Günleri* adlı aşk üçgenini seyrederken birkaç set çömelme hareketi de yapmıştım.

Şölen günü, yoga egzersizinin ardından duş aldım ve Bayan Farahani'nin yatağımın üzerine koyduğu "Bravo, Ekselansları! Makyajda görüşmek üzere. Saygılarımla, Bayan Farahani." notuyla birlikte koyu pembe elbise buldum. Saygılarımlaymış. Her neyse.

İşin kötüsü, elbise Simmy'nin midesini şişkin gösteriyordu. İki kuzenle, bir makyöz ve stilisti paylaşmak zorundaydım ve güzellik ekibi konusunda öyle açgözlüydüler ki bana sıra gelmedi bile. Bayan Farahani bizi odadan çıkarmadan önce birazcık far sürebilmiş ve Simmy'nin saçlarını toplayabilmiş-tim. Saçları çok güzel görünüyordu. Bunu ona söylemeliydim.

Elbise hışırıyordu ve bana biraz dar gelmişti. Bayan Farahani'yle birlikte, Kraliyet ailesinin karşılama sırasına girdiği altın odanın arka girişine doğru ilerledim. Sıranın başında Simmy'nin bodur ama yakışıklı şeyh babası vardı ve onun yanında oturan annesi harika elbisesiyle büyüleyiciydi. Sıranın devamında Simmy'nin amcaları, ağabeyleri ve erkek kuzenleri; onlardan sonra da Nabila ve diğer kadınlar vardı. Misafirler çoktan damlamaya başlamıştı. Çeşitli ülkelerden gelen soylular ve rütbeliler, rütbelerini gösteren farklı kıyafetler giymişlerdi. Her yeri elmasların ve zümrütlerin ışıltısı sarmıştı.

"Gülümse Simmy. Put gibi duruyorsun," dedi Bayan Farahani, beni çok şaşırtmıştı yani. Beni sıranın en sonuna, ilk konuktan yeterince uzağa götürmüştü. Heyecandan titreyişi durdurmak için bekleme zamanımı kullandım.

Şansıma, herkes sıranın sonuna, yani bana geldiğinde rüzgâr gibi geçti. Sanırım *el sıkışacağımız bir prenses daha* diye

düşündüler ki bu çok iyiydi çünkü allıga rağmen hâlâ dil engeli mevcuttu. Sadece Simmy'nin konuşabildiği dilleri anlıyordum. Pek çok dil biliyor olmalıydı çünkü söylenenlerin çoğunu anlayabiliyorum. Fakat bazılarının şivesi koyuydu ve elbisem çok sıkıyordu ve açlıktan ölüyordum. Hepsıyla nefes nefese bir anda uğraştım.

Bir de ortaokulun acımasız olduğunu düşünürdüm! Peh!

Beyaz kırıvatlı, kel bir adam önümde başını eğerek selamladığında sıra yavaştan akmaya başlamıştı. Hızlı bir giriş yapıp yana çekilince sıradaki kişiyi gördüm.

Kraliçe Raelene. Nefesimi tuttum. Kraliçeyi, Oprah'ın şovunda görmüştüm. Güzelliği söylenenden de öteydi; en beğenilen soylulardan biri olduğundan da bahsetmeye gerek yok sanırım; en üst seviyede etki yaratabilmiş birisiydi. Cidden, bu muhtemelen hayatımın en önemli anıydı; böylesine mükemmel birisinin bana gülümsüyor olması... Selamlarken dizlerim tir tir titriyordu. "Sizinle tanışmak büyük onur, Majesteleri," dedim.

"Ekselansları." Kraliçe Raelene boynunu eğdiğinde çikolata kahvesi bukleleri de beraberinde döküldü. Ayaktayken, saten yeşil elbisesindeki fil broşunu fark ettim.

Tekrardan eğilip selamlamalı mıyım, ayaklarına kapanmalı ya da kusursuz ayaklarını mı öpmeliydim bilmiyordum. Lilith iltifatın işe yarayacağını söylemişti. "Broşunuza bayıldım," dedim.

Filin gümüş hortumuna dokunarak "Teşekkürler Majesteleri. Filleri çok severim."

"Sevimli hayvanlardır," diye katıldım. Bütün o geçip giden sıra gözümü korkuttuğu için bu güzel sohbete devam etmek istedim. Ayrıca Kraliçe bir güneş gibiydi; sıcaklığının tadını

çıkarmak istiyordum. “Ben de ördeklere bayılıyorum. Yani koleksiyon yapıyorum. Gerçek ördekler değil tabii ama... heykelcikleri.” Yutkundum, boğazıma bir şey oturmuştu, belki de ayaklarımdır.

Kraliçe Raelene’nin gözleri ışıldadı. “Öyle mi? Bu ne zevk! Bu ilginiz nereden geliyor, Majesteleri?”

“Simmy. Simmy diyebilirsiniz.” Beynimi çalıştırdım. Neden ördekler? Sonra aklıma Simmy’nin yatağında asılı duran hareketli şey geldi. “Ördeklerin uçuş biçimlerine hiç dikkat etmiş miydiniz?”

Başını salladı, devam ettim. “İnanılmaz bir şey. Eğer ördeklerden biri yaralanır ya da yorulursa diğeri onun yanına gelip destek olurken bir diğeri onun yerini alıyormuş.” Tamam, Lilith’in kurallarını biraz genişletmiştim ama mükemmel bir nedenim vardı. Yani ördeklerden bahsediyoruz. Ördekleri daha başka nasıl açıklayabilirdim ki? Ayrıca Simmy’nin bildiği bir tek şey varsa o da hüznün konuya dahil edilmesi idi. “Bunu bağış işine benzetebiliriz. Her bir kızın eğitim aldığından emin olmak için birbirimize sıkı sıkı sarılmalıyız. Bazen keşke diyorum, insanlar da böyle olabilse. O yüzden evet, ben ördekleri... seviyorum.”

Kraliçe Raelen ellerini ellerime doladı bir süre. “Bunları duymak ne harika. Bu etkinliklere karşı, ilginin,” ses tonunu düşürdü, “sırf gösteri amaçlı olduğunu düşünüyorsun bazen.”

“Kesinlikle katılıyorum. Böylesi bir... etki bırakma fırsatımız varken.”

“Bu bakış açısına sahip, daha çok soyluya ihtiyacımız var. Eminim ki bu tutku seni çok iyi yönlendirecektir. Başka ilgi alanların da var mı Simmy?”

Simmy’ye karşı kötü muamelelerden sonra, onunla ilgi-

lenen biriyle konuşmak mükemmelin de ötesinde bir şeydi. Kraliçe Raelene'nin yanı sıra... yani yüce ördekler! Kraliçe Raelene ile konuşuyordum! "Müzik. Fransız klaksonu çalıyorum." Ayrıca eğer bu kız yerine böbürleneceksem, biraz abartabilirdim, değil mi? "Klasik olarak eğitim almadım ama birkaç performansım oldu ve seyirciler oldukça memnun kaldı." Seyircinin konuşmaktan aciz, su kuşu koleksiyonu olduğundan bahsetmeye gerek yoktu.

Adamın biri, büyük ihtimalle korumaydı, kraliçenin sağına yaklaştı ve fısıldayarak "Sanırım yemek servisi başlıyor."

Karşılama sırası dağılmıştı; diğerleri oturacak yer ararken koridor girişinde sadece biz kalmıştık.

"Peki, Prenses Simmy, sizi bir gün dinlemeyi çok isterim." Tekrardan selamladı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Şey, sohbet için teşekkürler!" dedim canlı bir şekilde. "Hadi bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Şölen salonunu donatan yuvarlak şık masaların yanı sıra kraliyet ailesine özel uzun bir de masa vardı. Şeyhin eşi suyunu yudumlarken ortada oturan Şeyh Zafir, Bayan Farahani'ye bir şeyler fısıldıyordu. Masanın en sonuna oturdum ve peçeteyi dizime serdim, neyse ki Simmy konuşkan biri olarak bilinmiyordu. Gerçi Simmy'nin ailesinin, benimle hiç konuşmamış olması da garipti. Nabila'nın açlık diyeti hakkında ne düşünüyorlardı acaba?

İlk servis yapıldı; krema dolgululu minik meyvelerden heykelcikler. Ama hizmetli yanımdan geçip gitmişti! Onu takip eden hizmetli bayılıcı derecede pis kokulu, sarımtırak sebzeleri tabağıma koydu.

"Simmy," diye fısıldadı masanın karşısından Nabila, "Çok yeme."

Çatalı batırdığım gibi koca lokmayı ağzıma ititirdim; çiğlik atmamak için tek çarem buydu.

On beş dakika sonra şeyhin baş işaretiyle hizmetliler yemekleri topladı. Ne kadar sebze varsa, bütün gün boyunca yediğim tek şey o oldu. Masadaki meyve kulesinde gözüm kalmıştı. Keşke...

Bu böyle yedi saat boyunca devam etti. Herkesin yemeği daha da kışkırtıcı olurken benimkisi giderek daha da yenilemez hale geliyordu. Hurmalar. Taneli ekmek. Tatsız çorba. Tam bir yeri gösterir gibi yapıp Simmy'ye pasta kapacakken şeyh ayağa kalktı ve herkes sustu.

"Başta, bir süredir böyle bir etkinlikte bir araya gelemeyen ailem olmak üzere hepinize burada olduğunuz için sonsuz teşekkür ederim. Fakat buradaki toplanış amacımız Umut Kızları Yardım Derneği'ne maddi destek sağlamaktır. Müzayede başlamadan önce bu akşamın onur konuğu Kraliçe Raelene'e kadeh kaldırmak istiyorum."

Şeyh Zafır, Kraliçe Raelene'nin başarılarından; yaptığı bağışlardan, programından ve kadına karşı haksızlık amaçlı yurtdışı gezilerinden bahsetti. "Ayrıca, uluslararası medya onu soylular listesinin en tepesinde tutmaya devam ediyor ki benim de ülkem adına gerçekleştirmek istediğim bu." Kalabalık güldü. "Daha fazlasını takdim ederdim fakat kendisinin bütün başarılarından bahsetmeye kalkarsam sabahlarız. Kraliçe Raelene'ye hep birlikte kadeh kaldıralım lütfen."

Bardaklarımızı kaldırdık ve içtik. İçtiğim şey kekremsi bir karışımdı. Hu hu! Su da mı yağlıydı sanki?

El çantamdan bip sesi geldi. Eyvah! Allık zamanlayıcısı! Simmy gelmek üzereydi. Bu demek oluyor ki yarım saat içerisinde yalvar yakar Meredith'ten yemek isteyebilecektim. İşim

bitmek üzereydi. Herhangi büyük bir hata falan yoktu!

Kraliçe ayağa kalktı ve Şeyh Zafir'i selamladı. "Teşekkürler, Majesteleri. Ayrıca bana, ailenizi ve evinizi ziyaret etme fırsatı sunduğunuz için teşekkür ederim. Misafirperverliğiniz beni mutlu etti."

Nabila'nın yüzü sevinçten parlıyordu; sanki iltifat ona yapılmış gibi.

"Biraz önce Prenses Simmy'yle tanışma zevkini yaşadım. Kendisinde, yardıma muhtaç kadınlara yardım etmek isteyen biz liderlerde de bulunması gereken empati duygusu var."

Nabila'nın ağzı açık kaldı. Ben de masumca omuz silktim.

"Bu genç soylunun parlak bir geleceği olacağını seziyorum. Ve izninizle müzayedeyi bir teklifle başlatmak istiyorum; Prenses Simmy için. Beş bin dirhem kişisel fonumdan Umud Kızları Yardım Derneği'ne bağışta bulunuyorum, eğer prenses bizim için Fransız klaksonu ile performansını sergilerse."

Kalabalık alkışlara boğuldu. Şeyh, eşine imalı ve hızlı bir bakış attı; o da şaşırılmış halde omuzlarını silkti. Gözlerini bana diktiler. "Eminim kızım da bizim için çalmaktan onur duyacaktır," dedi şeyhin eşi. "Nabila git, kardeşinin enstrümanını getir. Sizler de bu sırada şerbetlerinizin tadını çıkarabilirsiniz."

Hizmetliler şerbet tepsileriyle içeri daldılar. Kraliçe Raelene, bana her şey yolunda işareti yaptı. Ben de aynen karşılık vermek isterdim ama o an donup kalmıştım.

Salon dolusu soylular, zenginler ve zengin soylular daha önce gördüğüme bile emin olmadığım bir aleti çalmam için beni bekliyordu. Annem böbürlenmenin bela getireceğini söylerdi ve haklıymış. Bir üfleme sonrasında Facede tarihine, tüm zamanların en çok şahit içeren yedek yakalanması olarak

geçecektim. Belki de kellemi kesip ajans kupalarının arasına koyarlardı.

“Baba,” dedim donuk bir gülümsemeyle.

Dudağındaki şerbet kalıntılarını temizledi.

“Bir problem mi var, Simahya?”

Evet, ufak bir sorunumuz var. Ben aslında Simahya değilim ve Fransız klaksonunu nasıl çalacağımı bilmiyorum. “İyi değilim. Çalamayacağım.”

“Neyin var?”

Kraliçe Raelene’nin, birisini selamlarken broşunun pırıltısını gördüm. “Fil hastalığı. Evet çok çok ciddi bir şey. Parmakları etkiliyor. Gelip geçici bir şey. Stres yüzünden oluyor.”

Şeyh Zafir güldü. “Komiksin. Kraliçe Raelene’nin neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum.”

“Doğru. Tamamen şaka yapıyordum.” Bu yalan biraz fazlaydı. “Demek istediğim... yorgun hissediyorum. Bütün bu diyet enerjimi tüketti.”

Seyhin karısı masanın diğer ucundan eğildi. “Diyet mi? Ne diyeti?”

Ben cevap veremeden Bayan Farahani sözümü kesti. “Nabila, Simmy’nin sağlığından endişeleniyordu Majesteleri, bu yüzden gıda alımından biraz kismasını tavsiye ettik.”

Biraz kısmak mı? Ana yemeğiniz hurmayrsa, bu birazdan da fazladır.

“Ne kadar düşünceli bir davranış.” Şeyh Zafir çenesini kaşıdı. “Diyetisyen mi hazırladı bu diyeti peki?”

“Hayır,” dedim güçlü ve sakın bir sesle. Bu konuşan altıncı hissim, Meredith miydi yoksa? “Tam anlamıyla şok diyet ve nefret ettim. Zaten egzersiz planı yaptım ve başladım bile. Ayrıca kendi diyetimi kendim seçmek istiyorum; sadece bir

etkinlik uğruna değil, daha iyi hissetmek için. Nokta. Şu anda açlıktan ölmek üzereyim, çok yorgunum ve klaksonumu nasıl çalacağım bilmiyorum.”

Şeyh ve eşi ne yediğimden habersiz olduklarını belli edencesine bakiştılar; Simmy’nin her şeyinden habersiz oldukları gibi. Hizmetlilerden biri kaçırdığım bütün servislerle çıkagelmisti.

“Umarım bunlar enerjini yerine getirir,” dedi Şeyh Zafir. “Nabila ile daha sonra konuşacağız. Şimdi yiyebilirsiniz. Performansını dört gözle bekliyoruz.”

Elmalı pastayla başladım ve sonraki üç dakika boyunca çattallama çılgınlığı yaşadım. Açlık çılgınlığımı sakinleştirecek kadar yedikten sonra söyledığım yorgunluk yalanının sebebini hatırladım ve Nabila klaksonu alıp gelmişti. Pastayı yuttum. Bütün fikirleri tüketmişim ve Simmy’nin gelmesine en azından bir on beş dakika vardı.

“Al, Simmy.” Bileği kıvrılmış şekilde tuttuğu klaksonu uzattı. Ne tuhaf bir aletti. Neden bu kadar büyüktü sanki? Nasıl üfleniyordu buna? Bu kıvrım kıvrım şeyler de neyin neydi? Simmy, neden marakas gibi basit bir çalgıyı çalmıyordu ki sanki?

Seçeneklerim tükenmişti. Almak için uzandım. “Teşekkürler.”

Eminim o anda olan şey kaza falan değildi. Fransız klaksonu ağırdır ve gelişigüzel düşmez ama bu Nabila’nın işiydi. Tutmak için eğildim ama güm diye yere çarptı. Misafirler dikkat kesildi.

Kaldırdım. Ağızlığı doksan derece açıyla yamulmuştu. Bela Nabila. Şimdi bu yüzden klaksonu çalamayacak...

Bir dakika.

Aferin sana aşâğılık rezil Nabila. Façade’de adına bir tapınak diyeceğim. Nabila: Hayali bozmaya çalışan Şeytan Prenses, günü kurtarmıştı.

“Ağızlığı yamulmuş. Çalamam.” Kanıtlamak için bir nota üfledim. Evet, bunun bir nota olması gerekirdi ama misafirler kulaklarını tıkadılar. Klaksondan çıkan baloncuğu da hiçbir fark etmiş gibi görünmüyordu. Masamızın ortasından büyü-yüp kocaman oldu. Meredith kafasını uzatıp ağzını oynatarak “Simmy’nin odasında ol, beş dakika içinde.” ve tekrar kayboldu.

Baloncuk tarafından kurtarılmıştım.

Kraliçe Raelene hızla yaklaştı.

Nabila, yalandan dehşetiyle ağzını kapadı ve “Ayyy. Çok özür dilerim! Çok kötü oldu. Yani onun yerine ben şarkı söyleyebilirim eğer isterseniz. Klasik–”

“Eminim Majesteleri, çok güzel şarkı söylüyorsunuzdur fakat teklif Prenses Simmy için yapıldı.” Kraliçe Raelene dua ediyormuş gibi ellerini ağzında birleştirdi; ellerini çektiğinde şaşkın gülümsemesi ortaya çıktı. “Aslında belki de ülkemde bir etkinlik düzenleriz ve Prenses Simmy performansını orada gösterir.”

“Aaa evet, birlikte gelebiliriz Simmy çok utangaç–”

“Aslına bakarsan belki de yalnız gitmeliyim.” Nabila’ya, kötülüğünün sonu böyle olur işte ve Simmy şimdi istediğini yiyebilir dercesine bir gülüş attım. “Pek çok opera şarkıcısının, Fransız klaksoncusuyla turnelere gittiğini hiç gördün mü?”

Şeyh Zafir bir anda yanımda bitti. “Öyleyse Bayan Farahani’ye bir solo konseri ayarlamasını söylerim. Aferin Simmy.” Kalabalığa döndü. “Madem sorunu hallettik, müzayede başlasın.” Küçük bir sahnenin kurulduğu ön sıraya göz-

lerini dikti. Açık artırmacı müzayedeyi çok tanınan bir resim ile başlattı ve biz unutulduk.

“Bence benim ablam sizinkiyle iyi arkadaş olur.” Kraliçe Raelene kulağıma fısıldadı. “Ah, bir de fil koleksiyonumu kesinlikle görmelisiniz! Ayrıca ördek broş bulabileceğiniz harika bir yer biliyorum. Gerçi bana göre siz daha çok bir kuğusunuz ama.”

Eğer bütün dünya sosyal kaidelerine aykırı olmasaydı, sırtına atlar ve sonsuza dek sarılırdım. “Teşekkürler. Görmek için sabırsızlanıyorum.”

Başıyla selam verdi ve ben de eğilerek selamladım. Kraliçe gider gitmez Fransız klaksonunu kolumun altına aldım. “Bunu odama götürsem iyi olacak,” dedim şok içindeki Nabila’ya. “Başka bir,” parmaklarımla tırnak işareti yaparak “kaza olsun istemiyorum,” dedim.

Yirmi sekiz tane koridor geçtim. Baloncuk, Simmy’nin yatağının üzerinde titreşiyordu; büyük ihtimalle Meredith’in sabırsızlığı yüzünden. Bir kâğıt parçası kopardım ve yedek raporunu hızla yazdım.

Sevgili Prenses Simmy,

Kraliçe Raelene’yi sakın bırakma. Tam anlamıyla bir dâhi o; kız kardeşinin aksine. Haklıymışsın. Ayrıca kendisini BÜTÜN kadınlara yardıma adanmış. KRALİÇE RAELENE! Enstrümanı çalmam konusunda kızdıysan üzgünüm ama durum biraz karışık ve artık insanlar senin olağanüstü eserini dinleyebilecek, hem de yüksek ve net bir şekilde. O yüzden, sadece kendin ol yeter; ördeksever ve diğer her şey. Nabila kötü davranırsa bil ki nedeni benim/senin/bizim onun foyasını ortaya çıkarmamızdır. Onu

Kiralık Prenses

gölgede bırakıyorsun. Dik dur. Seninle tanışmak, yani sen olmak onur vericiydi.

Öpüyorum.
Desi.

Not: Klaksonun için üzgünüm ama inan bana böylesi daha iyiydi.

Bölüm

II

*K*anepeye uzandım ve *ne koşturmacaydı ama*, diye düşünürken allığın beni eski halime dönüştürmesini bekledim. “Çok iyi kıvırdım.”

“Kıvırmak mı?” dedi Meredith sinirle.

Yüzümü ona çevirdim.

“Kendi kefenini kıvırdın desek daha doğru olur, Desi! Konser teklifinde bulunup kardeşinin foyasını ortaya çıkarmaya kıvırmak mı diyorsun sen? Zavallı, içine kapanık farecik eve döndüğünde baygınlık geçirecek.”

“Fareden çok ördeğe benziyor.”

Meredith gülmedi.

“Meredith harika bir iş çıkardım! İşte bak” El kılavuzuna tıklayıp göstermek için masasına eğildim. “Simmy’nin yazısına bak. Nabila’ya haddini bildirmek istiyordu. Tamamdır. Fransız klaksonunu çalmak istiyordu. O da tamamdır. Hatta ona kafa dengi birini bile buldum. Ortılığı salladım!”

Meredith iç çekip kollarını birleştirdi. “İnan bana oraya

gidip kızların hayatlarını yoluna sokmanın ne kadar cezbedici bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Ama bu genelde işleri daha da zora sokmaktan başka bir şeye yaramaz.”

“Nedenmiş?” diye sordum.

Meredith cevap vermek yerine yazmaya başladı. “Masamdan kalk. Afrikan tik ağacından yapıldı.”

Kalkıp penceresinin önüne geçtim. Daha önce dışarıya hiç bakmamıştım. Çılgınlık bu. Uçakta olmak gibiydi.

“Hâlâ neyi anlamıyorum, biliyor musun?”

“Hiçbir şeyi?”

“Paris’tan Arap yarımadasına otuz dakikada nasıl ulaştığımızı.”

“Sihri bilimle karıştırıyorsun.” Klavyeden *şak* diye ses geldi. Fareyle son bir tıklama yaptı ve bana döndü. “Haberlerim var.”

“Öyle mi!” El kılavuzunu koltuğa bıraktım. “Meraktan ölüyorum.”

“Sadece iyi niyetli bir e-posta var alarmı,” dedi. “Çünkü şansa bir görev daha çıktı ve senden başka yapacak kimse yok.”

“Ondan önce Prenses Gelişim Raporumu alman gerekmiyor mu?” diye sordum. “Onu gözden geçirirken biraz dinlenebileceğimi sanıyordum.”

“Ha! Şöyle diyebiliriz ki Hank’in departmanında işler biraz karışık; yedekleme yapıyor, zavallı çocuk. O bilgisayarlarda bir hayat vardı. PGR biraz bekleyecek ve bu da senin molan. O yüzden otur ve oku.”

Ellerim hâlâ karıncalanıyordu, en son gelen mesajımı açıp okumaya başladım. Prensesin yüzünü gösteren bir fotoğraf yerine yan yan bakan bir kabile maskesi vardı. Hayatında fotoğraf çekilip çekilmediğinden şüpheliydim.

PRENSES AMA YAKINOMI

Yaş: 14

Memleketi: Ticuna kabilesi, Batı Amazon.

En sevdiği renk: Yosun yeşili

En sevdiği kitap: Kitap mı?

En sevdiği yemek: Kızarmış tembel hayvan kolu. Üç parmaklılar en iyisidir.

Aile geçmişi: Babam Şef Yakinomi. Üç ağabeyim var ama onlar erkek çadırında yaşıyor. Bakıcım var, ismi Kopenawa.

Kültürel Gelenekler: Doğduğumdan beri bu ormanda yaşıyorum. Çok uzun zamandır ataerki gelenekleri takip ediyoruz.

Bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Birkaç ay önce kadın oldum ve ondan sonra geleneklerimizi öğrenmem için izolasyon dönemim başladı. Ve ben sıvıştım. Sakın kimseye söyleme yoksa peşinden ok fırlatırım.

İzolasyondan kaçmadan önce babamla fena kavga ettik çünkü tüm bu değişimden ürktüm ve yakında evleneceğim için tercihim ben yapmak istedim ama yapamam. Törende bir koca beni seçecek. Böylece kaçtığımda şunu düşündüm: Bütün bu büyük kararlardan önce buradan bir süreliğine ayrılıp düşünsem iyi olur. O anda bir uğurböceği gördüm ve ona içimdeki arzularımı itiraf ettim. İyi ki de yapmışım çünkü bir kürenin içinden bana içimde büyü olduğunu ve biraz tatil yapabileceğimi söyleyen bir kadın çıktı. Bunu zaten biliyordum çünkü şefin kızı köyün sihrini taşıyandır. Sonra dünya etrafımda döndü. Umarım en iyi şekilde

toparlayabilmişimdir ve sana da görevinde bol şans.

Tamam, bu berbat bir çeviriydi, belki de bu dilden İngilizceye yapılmış ilk çeviriydi. Ama Yakınomi, Seviye Bir prensesiydi ve büyük ihtimalle ajans hakkında en ufak bir bilgisi bile yoktu, tabii SG'si yoksa. Bir süreliğine ormandan uzaklaşmak istemişti ve törende yardıma ihtiyacı vardı. Pek de Lilith'i etkileyecek bir şey değildi ama Amazon'a her zaman gidemezsiniz, öyle değil mi? Yedekliğe başlamadan önce gittiğim en egzotik yer Tuz Gölü Şehri'ndeki Hogle Hayvanat Bahçesi'ydi ve üç parmaklı denen şeyden yoktu bile.

Allık kutum biyledi ve yirmi dakika geri sayımı başladı. Bu arada ben de Ticuna kabilesi hakkında araştırma yaptım ve hiçbir şey bulamadım. Araştırmayı Amazon üzerine yaptığımda pek de iç açıcı olmayan dedikodulara rastladım. Bunlardan biri, bazı kabilelerin telepatik iletişim kurduğuna dair dedikodulardı. Harika. Allık orada işime yaramayacaktı. Daha da kötüsü kabilelerin hepsi tam olarak gözlemlenmemişti bile. Yani doğrusu, sahte bir prensese nasıl tepki vereceklerini kimse bilemezdi.

Sinirlerimi yatıştırmak için Prens Barret'i arattım ve birkaç fotoğrafına baktım. Floressa Chase'in kafasını kesip yerine benimkisini koyabilir miyim diye merak ettim. Dur bir dakika... Prenses değiş-tokuşunu deneyebilirdim. Bunu düşünürken öyle derinlere dalmıştım ki Meredith dilini şaklatana kadar indiğimizi fark etmedim bile.

"Bu tam olarak normal bir görev mi?" diye sordum elimdeki göreve odaklanarak. El kılavuzunu kapattım. "Ajansta bununla ilgili pek bilgi yok gibi geldi bana. Ama'yla tanıştın mı hiç?"

“Hayır, Genevieve tanışmıştı. Onu çok çekici bulmuş. Bu görevi bana devretti. Deneme amaçlı bir şey işte,” dedi telaşla ve kendini klonlamakla ilgili bir şeyler söylendi. “Ah, hey! Gitmem gerek. Her şeyde sana yardımcı olamam. Buradaki bilgi yeterli; küçük bir tören ve sonra seni almaya geleceğim yarın daha fazlası var. Ondan sonra dinlenmeye zamanın olacak. Şimdi git.”

Baloncuktan yosunlu ormana adım attım. Ağaçların arasından ince ince güneş ışığı süzülüyordu. Çok sık bir ormandı, bu yüzden saati tahmin etmesi zordu. Böceklerin vızıltısı ve kuşların cıvıltısı birbirine karışıyordu ama en kötüsü nemdi. Terimin ne zaman son bulduğu ve ormandaki pusun nerede başladığını anlayamadım.

Orman örtüsünde değişimin gerçekleşmesini bekledim. Ormanın boğucu sıcağında, yirmi santim kadar küçülüp tenimin rengi koyulaşırken ufak bir sızıdan fazlasını hissetmedim. Ellerimi cebime sokmaya yeltendim ama tek hissettiğim cildimdi. Sarı boncuklu kolye ve biraz boyadan başka, üzerimde hiç bir şey yoktu. Sanırım tamamıyla rezaletten başka bir şey değildi bu.

Demek istediğim allığım ve el kılavuzumu koyacak bir cebim ya da çantam yoktu. Eğer bunlarla yakalanırsam, cevaplamam gereken sorular ortaya çıkabilirdi. Meredith’e birkaç büyümlü düşünce gönderdikten sonra eşyalarımı kırmızı çiçekli bitkinin altına yerleştirip geri çekildim. Hımmmm. Burada tonla kırmızı çiçekli bitki vardı. Biraz taş alıp yere, hazinemi işaret eden bir ok yaptım ve aydınlığa doğru ilerledim.

Birkaç metre ileride yapraktan yapılmış büyük barakalar vardı: Ama’nın köyü. Uzaktan gelen davul sesi beraberinde arada bir de bağırışma ve haykırışlar geliyordu. Sonradan ses-

ler anlam kazandı. *Tören, ateş ve ruh.*

“Ama!” Yaşlı kadının biri barakalardan fırlayıp beni işaret etti. Neyse ki eşyalarımı güvenli bir yere bırakmıştım. Küt kâkülü ve beyazlamış uzun saçları vardı. Sallanan kırmızı basit eteği, yüzündeki ve karnındaki boya ile uyumluydu. Üstünde hiçbir şey yoktu. Ve şeylerinin görünüşüne bakılırsa hiç sütyen kullanmamıştı. “Güneş neredeyse tepede. Tören başlamadan seni hazırlamalıyız. Düşüncesiz kız.” Ayaklarını sürüyerek saman çatılı, koni şeklindeki barakaya ilerledi ve ben de onu takip ettim. Kütüklere bağlı birkaç hamak vardı ve yer sertleşmiş çamurdandı.

“Üzgünüm, burada değildim,” dedim tüylü kumaşların serili olduğu koyu tahta masaya bakarak. “Bunlar benim kıyafetlerim mi?” Ama bir isimden bahsetmişti. Neydi? “Madam?”

“Madam mı? Bu resmiyet de nereden çıktı? Anlamıyorum.”

“Ah, ismini söylemektense öyle derim diye düşünmüştüm. Saygı belirtisi olarak.”

Kahkaha attı. “Sanırım bir süredir izole yaşadığın için kafan karışmış. Bütün hayatın boyunca bana Kopenawa dedin. Şimdi uzan, ben de makası alıp geleyim.”

Yutkundum. “Makas mı?”

“Atalarımızın yaptığı gibi tel tel yolmamı istiyorsan başka. Ben keserken sen de dinlenmek istersin belki. Olacaklar için biraz enerji topla.”

Olacaklar da neydi? Makas ve çıplaklık. İşte felsefi bir soru: Eğer bir yedek ormanda bağırır ve etrafında yardım edebilecek vekil de yoksa sesi gerçekten duyulur muydu?

Annem güzellik kraliçesiydi, babam çalışkan bir avukattı, kardeşim Gracie canlı bir oyuncak bebek gibiydi ve ben... Bense

asiydim. Pes etmedim. Berbattan da berbat işlerde çalıştı-
ğım da bile pes etmedim. Altıncı sınıftayken okuldaki oyun-
da başarılı olmadığım da bile lanet olsun tekrar deneyeceğim
dedim. Cats Müzikali olduğu için koronun bir kısmı, kedi
egzersiz programı şeklindeydi. Yuvarlanma ya da takla atma
değildi yaptığım. Çemberdi ve herkes gülmüştü, hatta yönet-
men bile. En kör açılardan görülebilecek şekilde vücudum
bükülmüştü, üstüm açılmış ve kuyruğum sallanmıştı. İşte o
an öylesine berbat bir rezilliği bir daha asla yaşamayacağımı
kesinleştirdiğim andı.

Ama tabii işkolik bir prenses ajansının beni Amazon yağ-
mur ormanlarına tek başına göndereceğini, vücudumun sim-
siyah boya üstüne kartal tüyleri ile kaplanacağını, saçlarımın
kökünden kazınacağını ve yerli köy halkının önünde hiç bil-
mediğim dansları yaparak erişkinliğe geçiş yapacağımı öngö-
rememiştim.

Okul kafeteryasının yarısı büyüklüğünde bir barakanın
içindeydik. Ortadaki çukura ateş yakılmıştı ve iki yarı çıp-
lak adam, daha doğrusu ottan etekler pek örtmediği için
yüzde yetmişi çıplak iki adam da ateşin yanında duruyordu.
Barakanın kenarına dizilen adamlarsa davul çalıyordu. Belli
ki komşu kabileler de sırf bu töreni, şefin kızının iyi bir koca
seçip seçemeyeceğini görmek için gelmişti ve benim hakkım-
da konuşup duruyorlardı.

Ne hoş. Kızın bütün geleceği birazdan olacıklara bağlı-
ydı. Eğer bunu yüzüme gözüme bulaştırırsam kimse onu eş
olarak seçmeyecekti. Bu, gerçekleştirmeyi istediğimden emin
olmadığım bir etki yaratma işiydi. Kopenawa'ya döndüm.
"Yapamayacağım."

"Yapabilirsin ve Şef Yakinomi'yi gururlandıracaksın. İyi

dans et ve oradaki erkeklerden istediğın biri eşin olsun.”

“Sahi mi?” diye sordum, sersemlemiştim.

“Baban sadece biraz sinirliydi. Gayretini gördüğü anda sana söz hakkı verecektir. Göreceksin.”

“Peki, ama ben hâlâ bu dansı nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Kopenawa tekrar güldü. “Çok komiksin. Bu dansı gözün kapalıyken bile yaparsın sen. Hazırlanmak için dört ayın vardı. Öğrendiğın gelenekleri düşün, izinden gittiğın atalarını düşün. Aynı zamanda onlar için de dans ediyor olacaksın. Bu dansı unutulmaz yap.”

Benden birkaç yaş büyük pazılı bir erkek, kalabalığı yarıp kolumdan tuttu. “Bol şans ama,” dedi elimi nazikçe sıkarak. İçim ılık ılık oldu, karıncalanma hissettim ve bedenime mutluluk yayıldı. Acaba Sihir Gücüm bana onunla ilgili bir şeyler mi demeye çalışıyordu? Ama’nın istediğı erkek o muydu?

“Teşekkürler,” dedim. Ardından orta yaşlı, tüylü, haşın görünümlü kaslı adam bana kaşlarını çattı. Tüyleri insana, sanki şefmiş gibi önemli biri izlenimi veriyordu. Ama’nın babası mıydı bu adam? Vay canına! Barışçıl bir “merhaba baba” bakışı attım ve anladım ki gerilimin yumuşamasına en ufak bir faydası olmamıştı bunun. Yüzündeki sert ifadenin yerini şaşkınlık almıştı ve bir saniyeliğine gözleri yumuşadı. Sonrasında elindekiyle yere vurdu, davullar çalınmaya başladı. Hatırladığım son şey, iki adamın beni kollarımdan kavrayarak halkanın ortasına taşıyıp hafifçe çıkardıkları uğultuydu. Ateşe kadar yol gösterdikten sonra geri çekildiler. Bir fikir almak için Kopenawa’ya baktım.

“Zıpla,” diye fısıldadı.

Alevlerin üzerinden atladım, ısı topuklarıma değiyordu. Kalabalık uğultuyu arttırıp acılı hayvan seslerine dönüştürdü.

Hayvan sesleri. Doğru ya! Geçen bahar Dünya Tarihi derisinde Amazon yerlilerinin törenlerini seyretmiştik. Açık saçık kıyafetler yüzünden, seyretmek için izin kâğıdı almamız gerekmişti. Videoda hayvan seslerinin iyi anlama geldiğini söylenmişti. Sonra, bazı geleneklere göre erkekler, eldivenli ellerini ateş böceği dolu kaplara batırıp kadınlar da yüzlerini deliyordu. Umarım bu tören ateşten atlama ile son bulur.

“Tekrar zıpla,” diye dudaklarını oynattı Kopenawa.

Ben de zıpladım tekrar, tekrar... Sesler barakalara, ormana yayıldı ve giderek yükselip vahşileşti. Saatlerce atlayıp zıpladım. Okul maçlarındaki devre arası gibi köylüler gelip gidiyordu. Elimi sıkan adamın Ama'nın babasıyla derin muhabbette olduğunu fark ettim.

Ayaklarım ısıdan su toplamıştı ve alevlerde yüzler görmeğe başlamıştım. Meredith, ailem, Celeste, Hayden, Klyee... Konuşuyor ya da akıl veriyor gibi görünmüyorlardı. Sanki başarısız olduğumu söylercesine boş boş bakıyorlardı.

Bütün köy beni seyrediyordu ama bana motivasyonu, alevler arasında gördüğüm yüzler veriyordu. Onlar burada olup da beni böyle görebilseydi, önce sarsılır ama sonra şoku atlatıp Desi Bascomb'un şef kızı yerine kabile ayini yaptığını; ormandan gökyüzüne duman olup uçmaktan daha elle tutulur bir iş yaptığımı anlardı.

En sonunda davullar durdu. Siyaha boyanmış ve aynı zamanda deri giyinmiş yaşlı adam alevleri söndürdü. Ateş dansından daha kötüsü olamaz diye düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Hemen sonra iki maskeli şey çıktı ortaya ve etrafımda dönerek tıslamaya, ısılk çalmaya başladı.

Kopenawa başını sallayıp “Dans et,” dedi.

Yorgunluktan ölüyordum ama gözlerimi kapadım.

Dans ettim.

Bildiğim en eski dans Pony idi ki o da 1960'lara dayanıyordu. Gözlerim kapalı, bükülüp fır fır dönerek dansa başladım. Davulların ritmini kaptığım gibi vücudumu daha önce hiç olmadığı kadar kıvrırmaya başladım. Dansöz gibi göbek attım ve annemin kick-box videolarındaki gibi dizlerimi havaya kaldırdım. Bütün gözeneklerimden enerji fışkırıyordu. Amazon prensesi olmuştum.

Ta ki köylülerin yüzündeki dehşet ifadesini görene dek. Davullar durdu ve birisi öksürdü ki bu ormanın derinliklerinde olsam bile töreni fiyaskoya uğrattığım anlamına geliyordu. Şef mızraklı asasıyla bana yöneldi. Kemik gibi bir şeyden yapılmıştı. Dans Eden Kadın başarısızlığının, nasıl bir cezası var bilmiyordum ama kabile yamyam mı değil mi öğrenmek için kalıp bekleyemezdim.

Ben de kaçtım.

Bölüm

12

Spor sütyenlerinin, sıkı tutan kumaşlardan yapılmasının bir nedeni varmış, anladım. Göğsüm ağrıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Ama daha da kötüsü başım patlayacak gibiydi.

Ne yapıyordum ben böyle? Resmen, kızın hayatını mahvetmiştim. Artık onunla evlenecek tek erkek büyük ihtimalle, ok atamadığı için avcılıktan kovulan, pis kokulu işe yaramazın teki olacaktı. Ya da daha fenası kız dışlanacak ve Amazon'un derinliklerindeki tehlikelerle baş başa bırakılacaktı.

Ama sonra düşündüm; madem bu kadar önemliydi neden gitmişti o zaman? Baloncukla dünya turuna çıkacağım diye herhangi bir yedeği böylesine hayati bir törende kullanmak niye? Bir prenses böyle davranmamalıydı. Sorunlarıyla yüzleşmeliydi. Bu kızlar ellerindeki fırsatların farkında değil miydi? Problemlerinden böyle... benim gibi kaçamazlardı.

Durdum. İki büküm olmuş nefes nefese kalmıştım. Nefesim normale döndüğünde kafama dank etti: Günah ke-

isine dnmtm resmen. Prensesler, ben varım diye bu korun anlarla yzlemek zorunda kalmıyordu. Ama benim iin uraıp her ŗeyi rayına sokacak kimse yoktu. Yine yalnızdım.

Tepemdeki aata bir ku cik cik tt, bana varlığımı hatırlatıyordu adeta. Ne kadar srerse srsn Meredith ortaya ıkana kadar bir yerde saklanmalıydım.

Allık! Eyalarımı bulmalıydım yoksa prensesin ne zaman geleceğini anlayamazdım. Bo versene. Onu zorla getirtmeliydim. Burada durup bceklerin arasında bekleyemezdim, hele de orman yaratıkları yemek iin beni dikizlerken, hayatta olmaz! Ama her yerde saklanabilirdim nk her ŗey birbirinin aynısıydı...

Yosunlu kte oturup dizlerimi kendime ektim. Terlediğim yerlerden siyah boya akıyordu. Koltukaltımı ŗyle bir kokladım "İyyy."

"Ne yapıyorsun?" Plastik anta takmı, mini etekli ve 'Yol Boyunca' yazılı tirtyle benim yalarımda bir kız yanımda beliriverdi. "Benim yedeğim değil misin sen?"

"Evet, yleyim. ŗey, yleydim." Ktkten kalkınca ykseldim.

"Benden uzunsun. Benim boyutumda birini ayarlayamadılar mı sanki?"

Haklıydı, ben daha uzundum. Vcudumun pek ok yeri hl onunkisine benziyordu ama kol ve bacaklarımdan uzadığını hissediyordum. "Allığım yanımda değildi o yzden geldiğini fark etmedim. Ayrıca benim llerim ŗu anda dnmen gereken son ŗey olmalı. Sanırım biraz... Ortalığı karıtırdım."

"

“Ha, dans konusunda endişelenme. Diğerleri kadar sembolik bir şey değil. Ateşli kısım erişkinliğe hazır olduğumu kanıtlar. Geri kalanın çoğu gösteri amaçlıdır.”

Dudaklarımı büzdüm. Kalbim hâlâ küt küt atıyordu ama bu seferki sebep, içimde patlayan sinirdi. Nasıl bu kadar kaygısız olabiliyordu? “Peki, alınmak yok ama madem ateş dansı ve diğer her şey böyle önemliydi neden çekip gittin? Demek istediğim, hazırlanman için uzun bir izolasyon süren vardı. Damdan düşer gibi bu işi yapmamı nasıl beklersin?”

“Ama yaptın, değil mi? İyi şekilde sonuçlanacaktır. Ayrıca babam bir şef. Sen yapman gerekeni yapamadın diye cezalandırılacak değilim.”

“Burada benim anlatmaya çalıştığım, görevimi yapıp yapmadığım değil.” Kollarımı hâlâ çıplak olan göğsümde birleştirdim. “Soylu olmak hafife alınacak bir ayrıcalık değildir.”

Yırtıp atmadan önce kıyafetine son bir kez baktı. Çantasını kurcalayıp çıkardığı siyah boyayı vücuduna sürmeye başladı. “Bu kıyafetleri nasıl giyiyorsunuz?”

“Bak burada sana ders vermeye çalışmıyorum.” Kız, tören kıyafetlerime bürünürken bakışlarımı ayak parmaklarıma çevirdim. Üstsüz birisinin gözlerine bakmak çok zordu. “Biliyorum, burada bunu söyleyecek kişi ben değilim ama kaçmak sorunları çözmez, anlıyor musun? Beni içinden zar zor çıkabileceğim güç bir durumda bıraktın.”

Ama sızlandı. “Biliyorum. Böyle olsun istemezdim. Ben... korktum. Törenden sonra erişkin olacağım. Babamın seçtiği biriyle evlenmek zorunda kalacağım; hem de sevmediğim halde. Bütün bunlar olmadan dışarıda neler var görmek istedim. Anlıyor musun?”

Hem de nasıl! Ensemdeki böceği ezdim. Sıçan büyüklü-

ğündeki sivrisineği görmek için elimi kapadım. Biri beni buradan götürsün!

“Evet. Zor olmalı. Dur bir dakika. Kopenawa dedi ki baban, sen ona seçeneğin olmadığını söylediğin için çılgına dönmüş.”

Ama şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi? Gerçekten böyle mi dedi?”

“Evet. Ve sana bol şans dileyen hoş birisi vardı. Babanla konuştu.”

“Güçlü kolları ve hoş gülümsemesi olan birsi miydi?”

“Evet.”

“Tereis. Tereis’i babamla konuşurken mi gördün?”

“Sanırım. Ama danstan sonra baban asasıyla bana doğru yürüdü... O sırada kaçtım.”

Ama güldü. “Babam hep asasıyla gezer. Sana bir şey yapacağından değil.” Köyüne bir bakış attı. “Bak, halkım nazik ve hoşgörülüdür. Geri döneceğim ve tören sırasında şüphelerim olduğunu ama bilge ağaç ruhunun beni aydınlattığını söyleyeceğim. Ağaç ruhuyla tartışılmaz.”

Ağaç ruhu. İş tanımında yer almayan bir başlık daha.

Ama çantasından makas çıkardı, saçlarını benimkisi gibi kesmeye koyuldu.

Görevimiz dünyadaki en güzel ses yüzünden bölündü. Koca bir böceğe ait olmayan uğultu. Baloncuk sarmaşıkların arasından zar zor görünüyordu. Daha küçük ve gerçek bir kاپıyla daha farklı görünüyordu. Beğendim alıyorum.

Kollarımı Amazon Tanrılarına kaldırdım. Baloncuklar çıksın.

“Hey, bu benim seyahat ettiğim küreye benziyor!” dedi Ama, ben son rötuşları tamamlarken. “ Ve gördüğüm şeyler!

Sen hiç araba görmüş müydün? Ayrıca o kadar çeşit yemek olduğunu bilmiyordum!” İç geçirdi. “Ne mutlu ki görme şansım oldu. Geri dönmeye hazırım. Şey, teşekkürler.”

“Ah, bir şey de—”

Bir şey kafamın üzerinde *vız* diye uçtu ama geriye sıçradı. Baloncuğa ok saplanmıştı ve şimdi yeşil, neon kıvılcımlar fışkırıyordu.

“Ağaç ruhu buraya kadarmış,” dedi Prenses Ama.

“Hı? Ne?” Bir ok daha saplandı baloncuğa. “Neden baloncuğumu patlatıyorlar?”

“Aynı anda, yan yana duran, iki tıpatıp benzer prenses şeytani ruhlara eşittir.”

“Ama baloncuğu görüyor olmamalıydılar. Tabii... Ah, harika. Eminim hepinizin SG’si vardır.”

“Tamam, git buradan! Bu oklar zehirli; yoksa birazdan kendini şeytani ruhlarla bulursun.”

“Eee, şey...” Bu tanrısal ana iyi bir kapanış yapmak istiyordum. “Barış sizinle olsun.”

“Ne?” diye bağırdı Ama.

“Hoşça kal!” Baloncuğun kapısını ittim ve içeri atladım. Meredith’in ofisi yerine sirenler ve yanıp sönen ACİL DURUM BALONU yazısıyla, jet kokpiti gibi bir yerdeydim.

“Uyarı! Uyarı! Balon bozuk,” dedi metalik ses.

“Olamaz!” GİT butonuna yüklendim. “Buradan uzaklaşmam gerek! El kılavuzum yanımda bile değil!”

Baloncuk havalandı, beni bir o yana bir bu yana sav

“Dışarıda uçuşan oklar var. Nereye gideceğim?”

“Dışarı çıkmak iyi fikir. Beş saniyeniz var. Dört, üç...”

Balonun kapısına doğru emekledim, daha ne kadar düşeceğimi bilmiyordum. Yere çakılmadan önce ağaç dallarının ve dikenli yaprakların arasından geçtim. Ah! Çatırdayan şey dallar değil, kaburga kemiğimdi.

Vücudumun, balona açtığı delikten dalları görebiliyordum. Balonun tıslayarak aşağı süzülmesi hızlanırken sesi kulaqlarımı deliyordu. Tam ses daha fazla yükselemez derken hafif bir patlama sesiyle balon, mor bir duman bırakarak yok oluverdi.

Karnımı tutmuş zar zor nefes alabiliyordum. “Yardım edin!” diye hıçkırarak bağırdım. “Lütfen yüce ruhlar, eğer gerçekten varsanız duyun sesimi! Yardım edin!”

Bölüm

13

“*Y*üce ruhlar? Ah, lütfen.”

Acıdan gözlerimi sımsıkı kapadım. Süper anlayışlı, empatik vekilim, beni kurtarmaya gelmişti.

“Sadece bir iki kırık,” dedi timsah derisi botlarındaki çamuru silerek. Pileli yeşil eteği, beyaz bluzu ve devasa güneş gözlükleriyle Amazon maceracısından ziyade, New York’lu gibi görünüyordu ama belli ki sıcaklığın onu etkilediği falan yoktu. “Bir keresinde, bozulan balon kazasında iki bacağıma da kırmıştım.” Çantasından eğri büğrü bir değnek çıkardı ve bana doğru salladı. Acım dinmişti.

“Sihirli çubuk mu o?” Ağzıma giren böceği tükürdüm.

“İyileştirici Amazon çubuğu; işe yarar hediyelerden biri sadece.” Beni kaldırıp balona taşıdı. Hayatımda görüp görebileceğim en güzel manzaraydı; cart yeşiller olmasa daha iyiydi tabii. Bu ormanda Greenpeace’ten daha yeşilci olmuştum.

“Masama oturabilirsin.”

“Uzansam daha iyi.”

“İyi. Ama koltuğa ya da döşemeye bir şey bulaştırma. İtalyan yapımıdır ayrıca daha yeni temizlettim.”

Umurumda değildi, kanepeye çöktüm. “Umarım sonraki işten önce birazcık molayı hak etmişimdir? Bu arada nereye gidiyoruz?”

“Biz değil sen gidiyorsun, eve.”

“Ciddi misin? Harika, sonraki görevim ne zaman peki?”

“Bu felaketten sonra sana yeni bir iş vereceğimi mi düşünüyorsun? Ben gelmeden görevi terk etmen neyse ama acil durum balonunu mahvetmekle sözleşmedeki Altıncı Madde’yi ihlal ettin. Ha, bir de el kılavuzunla allığını buldum. Çizdiğin ok sayesinde herhangi birisi de bulabilirdi ki bu da temizlenmesi gereken yeni bir pislik anlamına gelirdi.”

“Farkında mısın bilmiyorum ama çıplaktım. Ne gizli ne de güvenli bir yer vardı. Onlarla ne yapmamı bekliyordun? Ayrıca balonu ben mahvetmedim. Bozulmuştu! Üzerime ok atıyorlardı. Sözleşmede ölümcül durumlar hariç yazıyordu, unuttun mu?”

Meredith sert bakışlarını bana sabitledi. “Ama erkenden köyden kaçtın. Müşterine yakalandın. Evet, zamanlayıcın yanında değildi ama acil durum balonu olabildiğince çabuk yetişti. Sağda solda gevezelik etmeseydin şimdi iyi olacaktın. Neyse ki köylüler senin ruh olduğunu sandı ve kayıtlara, yakalanan yedek olarak geçmekten yırttın. İşini yapsaydın oklar falan olmazdı. Sonuç olarak suç sende.”

Bende. Bende mi? Ben soruml

Süper Kahramanı tişörtümle tozluk giydiğimdeki gibi. Bütün hafta boyunca herkes bana Kaptan Kürdan demişti. Ama bunun için sorumluluk alacak değilim.

“Öyleyse baloncuk konusunda anlaşılmadığımıza anlaştık. Ben hâlâ sanırım... Meredith, ben gitmek istemiyorum. Lütfen.”

“Sen, sorumlulukları olan birisin, Desi. Simmy’nin işlerini allak bullak ettin, şimdiyse köyden kaçıyorsun; tam da müşterinin kucağına. Üstelik, onunla konuşmak da neyin nesi?”

“Elbette kaçacaktım. Hayati anlarda çalışmayacağımızı söylemiştin ama ben orada kabile dansı yapıyordum.”

Meredith kafasını kaldırıp çenesini okşadı. “Çeviri hatası olmuş demek ki. Kabiliyet dansı yapacağını düşünmüştük.”

“Ne? Hayır! Bütün köy ordaydı. Ayrıca Ama’nın dediğine bakarsak doğru yapmışım ki ateş olduğunu düşünürsek oldukça zor bir danstı! Hem—”

“Yeter. Hatalar yaptın; büyük hatalar.” Başını salladı. “Düşünmem gerek. Henüz kafamı toplayamadım. Şimdi ajansa geri dönmem ve balon işini halletmem gerekiyor. Bu arada sen de göz hapsinde kalacaksın. Eve git, kuralları iyice düşün, tart. Üstesinden gelip

Kiralık Prenses

Ama Celeste Juniper tamamen haklıydı. Desi Bascomb öyle bir kız değildi. Tek yapmam gereken eve gidip normal hayatımı olabildiğince çekilir bir hale getirmektir.

Dişimi sıktım; beni ağlarken görsün istemiordum. “Ne zaman evde oluruz?”

Balon gümbürdedi.

“Sordun ve işte cevabın.” Meredith güle güle demek zahmetinde bile bulunmadan kapıyı gösterdi.

İyi. Seninle çalışmak benim için de zevkti.

Dosdoğru banyoya yürüdüm. Yer hâlâ ıslaktı. Suyu dokundum; ılık. Kemiklerimin ağrısı da olmasa hiçbir şey yaşanmamış sanacaktım.

Yatak odamdaki saate göre daha yedi buçuktu. Yatağıma gömülüverdim. Yastığa başımı koyar koymaz uyumuşum. Bir şey daha; ordu gelse bu prensesi uyandıramaz.

Eski prenses desem daha doğru olacak sanırım.

Bölüm

I4

*M*eredith'in, "Uyan. Çıkmalıyız," sözleriyle uyandım. Gözlerimi kısarak baktım. Biraz olsun uyuyamayacak mıydım? Meredith nereye götürüyordu beni, çarpmış... Dur bir dakika. Birden gözlerimi açtım. Başıma dikilmiş duran, taç takmış kadını gördüm. Bağırarak yataktan fırladım.

"Tatlım! Neyin var?"

Gözlerimi ovuşturdum. Odamdaydım ve annem siyah, allı pullu bir abiye giymiş ve pembe ruj sürmüştü. Gracie ise onun kollarında kıvrılıp duruyordu.

"Des, kırk beş dakika içinde Eski Idaho Güzelleri arabasında olmam gerek ve Gracie'ye de kostüm yarışması için piyoner kıyafetini giydirmem gerek."

"Geçit töreni mi? Bugün müydü o?"

Gracie'nin sırtına vurmayı bırakıp beni yataktan çekti. "28 Haziran bugün. 1910'dan beri hep aynı haftada yapılır."

"Doğru. Bugün 28 Haziran ve dün 27'siydi. Dün çalışmış ve sonra da duş almıştım."

“Sen iyi misin?” Saçlarımı yüzümden çekti. “Ah tatlım... berbat görünüyorsun.” Dudaklarını büzüştürdü. “Anlaşıldı. Git göz altı kremimi, rimeli ve pembe farımı getir. Biliyorum makyaj yapmayı sevmiyorsun ama beş dakikada sana çekidüzen vereceğim.”

“Makyaj yapmayı sevmediğimi de nerden çıkardın?”

“Şey, daha önce hiçbir şey sürmedin ki.”

“Kimse nasıl sürüleceğini göstermedi de ondan,” dedim.

“Saçmalama. Nezaket derslerinde temel hatlarıyla göstermiştim.”

“O Celeste’ti. Ben gözüme rimeli batırmıştım, sen de Celeste’in makyajını yaparken elime saç maşasını tutuşturmuşun.”

Gracie çenesini annemin kucağına dayadı; mükemmel anne-kız ikilisi. Bazen düşünüyorum da acaba ailede benim yerime Celeste mi olsaydı? Katalog reklamları hazırlar ya da hayat sigortası poliçesi yaparlardı.

Gevşek tel tokayı yeniden tutturdu. “Biraz da allık sürelim. Solgun görünüyorsun.”

Öyleyse neden böyle, nasıl desem, eksik hissediyordum?

Annem üç dakika gibi rekor bir zamanda sihirli makyajını bitirince daha iyi hissetmiştim. Saçlarımı yandan ayırdı ve gevşekçe ördü. “Yüz yapın böyle çok daha hoş oldu,” dedi. Çevirisi: Bu hamleyle koca alnım kapanmıştı.

Omzuma dokunup aynada bize baktı. “Bütün havalı kızlar bir araya gelse senin kadar güzel olamazlar.”

Söylemesi kolaydı. Annemin, görünüşün önemi yok, demesi milyoner birinin evsiz birine, paranın önemi yok, demesinden farksızdı. İnanarak söylemesi mümkün değildi.

“Üzerimi değiştirsem iyi olacak,” dedim.

Annem durdu, sanki bir şey söyleyecek gibiydi ama her zamanki ısıltısıyla gerginliğin üstünü örttü. “Tamam o zaman. Beş dakika sonra görüşürüz.”

Hani uçaktan ya da kayıktan inince hâlâ sallanıyormuşsunuz hissi vardır ya? İşte evde olmak da öyleydi. Sihirliydim, onu kullandım ve onun ardında bıraktığı heyecanı hâlâ hissedebiliyordum. Anılar acıtıyordu; yapabileceklerimin farkında olmak ve bir

olmuştı ki bu, Idaho'nun starı olmak gibi bir şeydi.

Jasper Gomez'i saymazsak, tabii. Disneyland'daki bütün Micky Mouse kulaklarını çalmaya çalışıp Daisy Duck tarafından kovulana kadar. Jasper'ın, geçit töreninde arabayla yer alması pek de olası değildi çünkü kendisi hapisteydi.

O yüzden evet, annem stardı ve öte yanda da ben vardım.

Çöpçü kız.

Drake limonata standının orda, evden getirdiği çikolatalı kekleri yiyerek aylak aylak geziniyordu. Arkasından yaklaşık sırtına vurdum. "İster misin?" dedi.

"İh-ih, istemez."

"Sen kaybedersin." Sevimli Hayvanlar logolu vagonu gösterdi. "Bugün Gladys olacak mısın?"

Balerin ayakkabılarımla eteğimi gösterdim. "Hayır, terlemek istemiyorum. Ayrıca annem bana makyaj yaptı."

Drake kıkırdarken ağzındaki kek parçaları, keçi sakalına sıçradı. Vagona uzanarak küreği aldı. "O zaman alın leydim, küreğiniz. Umarım ayakkabılarınıza gübre bulaşmaz."

Ley

iki çocuk akor yaparken enstrümanlar cızırdadı. Fransız klaksoncusundan kaçmıştım.

Kylee, bağdaş kurmuş klarneti üflüyordu. Siyah saçlarını her zamanki gibi dağınık topuz yapmıştı. Yılbaşında hediye ettiğim ve üzerinde “Gerçek Müzisyenlerin Haykırışı” yazılı tişörtü ve bej şortuyla çok tatlı görünüyordu. Yanındaki ağzı açık kutudan bir çikolatalı kurabiye kapıp pat diye oturdum yanına. “Eee?”

Klarnetini çekti. “Eee?”

Kurabiyeyi ısırardım. Kylee’ye prenses maceralarını anlatmayı öyle çok isterdim ki. Prensес Ama konusunda kesinlikle benden yana olurdu. Ayrıca böyle bir sırrı tutmak su altında dakikalarca nefessiz kalmak gibiydi. Nefes almamın tek yolu da gerçeği söylemekti.

Fakat bana inanmazdı. Tarih kitabını bile aslına uygun mu diye kontrol etmişti ki böyle bir sözleşmeye ne derdi kim bilir.

Yeter. Topla kendini. Yedeklik zırvasını düşünmek yok artık. “Dün tam bir faciaydım,” dedim.

“Evet, ö

“Az önce sana gülümsedi,” dedi Kylee.

“Sana da. Bir dakika, yoksa bu—”

“Yeni çocuk. Adı Reed Pearson. Dün postanede, Kyrsti Devon onunla konuşuyordu ve aksanının çok tatlı olduğunu söyledi ve o çok hoş biri. Ayrıca Sproutville’de nesli tükenen türlerden biri.”

“Hey, Haden da hoş biri!”

“Ne zamandır?”

Başımı salladım. Hayden konusunda onu ikna edemeyecektim. Ayrıca itiraf etmeliyim ki bu Reed denen çocuk, inanılmaz tatlıydı. Celeste’in dikkatini çekip Hayden’ı bana bırakmasını sağlayacak derecede tatlıydı. Celeste’in, Reed’i kapmasını istediğimden değil ama yine de... Konu Hayden olunca her türlü bakış açısı kabulümdü. “Hayden’ı tartışılacak konular kategorisine koyalım, olur mu?”

“Bana uyar. Ama Reed yasaklı hedef değil. Hey, yine bu tarafta bakıyor, sana. Desi, resmen sana bakıyor. Onunla hiç konuşmadın, değil mi? Alışveriş merkezinde falan karşılaşmış olabilir misiniz?”

Başımı kaldırmadan, “Tabii ki de hay

dudaklarına sürdüğü vazelin sayesinde kalıcı bir gülümseme oluşturmuydu; ağzını hiç kapatmadan sürekli gülümsüyordu. İç çamaşırı, vücudunu saran elbisesinden belli oluyordu.

“Sence erkekler onun ne kadar boktan biri olduğunun farkında mıdır? Cidden, anlamıyorum,” dedi Kylee.

Esnedim. “Onu sürekli takip etmek zorundayım.”

“Neden? Kamyonetler kaka yapmaz.”

“Evet ama arkasındaki atlar yapar. Utanç verici bir şey.”

Atlar anlamış gibi sırayla koştular. Hayden’i görseniz tanıyamazdınız; mavi kovboy tişörtü ve bot kesimi kotuyla atlardan birini eyerlemişti.

Aalışveriş merkezi anlayışımız gibi, “geçit töreni” sözü de küçük bir kasabadaki etkinliği tanımlamak için büyük bir sözcüktü. Tören, at binen, yöresel kostümlü çocukların şeker fırlatmasıyla başladı. Bu geleneğin nereden geldiğini bilmiyorum. Mormon yöresi yerlilerinden olabilir; sefalet çekmiş ve yorgun düşmüşler, Idaho’ya geld

Bunları gördüğümde değil çünkü geçit töreninin hiçbir yerini görmedim. Geçmiş tecrübelerimden aktarıyorum. Benim tören görüşüm, Hayden'dı. Eğer atının arkasında bıraktığı iğrenç pisliği temizliyor olmasaydım, benim için kırkbeş dakikalık mükemmel bir eğlence olacaktı. Hayden, bir ara arkasına dönüp bana el sallamıştı. Böylesi bir an için bütün dünyadaki at pisliklerini temizleyebilirdim.

Kaka töreni bittiğinde, Sevimli Hayvanlar kamyonetine arı gibi koşturdum ve küreği arka tarafa döktüm. Ellerimi eteğime sildim ve birkaç adım ötedeki at arabasındaki Hayden'ı görmek için kafamı kaldırdım. Atın dizginlerini amcasına bırakıp bana selam verdi. "Selam Daisy," dedi.

"İsmim Desi. Selam. Saman ister misin?" dedim arabadaki saman tomarını göstererek.

Hayden boş boş baktı.

Kendime not: Saçmasapan esprilerle ortam yumuşatmaya çalışma.

"Tören eğlenceliydi, değil mi?"

"Hı-hı. O küreği bütün gün nasıl taşıyabildin?"

hatta. “Yani, kelime oyunları gibi mi demek istiyorsun?”

Derin bir nefes verdim. “Evet. Kelime oyunları gibi.”

“Dostum, kelime oyunlarına bayılırım.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Scrabble ya da kelime tarayıcısı ya da...”

“Boggle?” Onun ritmine ayak uydurarak söyledim.

“Evet. Hey, hatırlar mısın küçükkken o internet oyununu oynardık? Boggle’ı.”

“Eğer istersen yine oynayabiliriz.”

“Harika olur. Ne zamandır, bilirsin işte... böyle şeyler yapmamıştım.”

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemeden öylece durduk. Belki de kaderimizde o sancılı aşklardan birini yaşamak vardı; tıpkı Audrey Hepburn’e yani Sabrina’ya oduğu gibi. Çocuk, kızın farkında bile değildi fakat kız, Paris’e gidip gelince çocuğun tek istediği o kız olup çıkmıştı. Yani belki de geçmişimizi hatırladı ve şimdi de bana destek olmak istiyor, belki de beni...

</

“Tabii ki!” dedim. “Ben, şey, birazdan orada buluşuruz. Önce gidip birisiyle görüşmem gerek.”

“Tamamdır.” Hayden, arkasını döndü. Kolu, Celeste’in çıplak omuzlarındaydı. Kız, çılgına dönmüştü ki bu beni daha da serseme çevirmişti.

Gidip beş dakika boyunca sanki çok önemli bir işim varmış gibi yapacaktım. Sonra da Hayden Garrison’la beraber mavi burgu çöreği yiyecektik.

Tabii, bir de onun kız arkadaşı olacaktı yanımızda, yani benim eski en iyi arkadaşım...

Bölüm

15

*Y*edi dakika boyunca park alanında koştum. Adrenalini vücudumdan bir şekilde atmam gerekiyordu. Olmuştu. Hayden'la. O anda. Şimdi bambaşkaydım ve o kesinlikle bunu fark etmişti.

Hâlâ ismimi karıştırıyordu ve Celeste'le yürüyüp gitmişti ama olsun. Hiç olmadığı kadar yakınlaşmıştık.

Mini karavanın dikiz aynalarından kendime baktım. Makyajım hâlâ duruyordu. Terli ellerimi eteğime silmiş ve olaya balıklama atlamamak için elimden geleni yapmıştım.

Celeste ve KB'ler, turta masasının başında toplanmıştı. Toplamda yedi kızdılar ve rengârenk yelekleriyle kavanozdaki jelibonlara benziyorlardı. Dördünü tanı mıyordum; Celeste'in seçtiği altıncı sınıf kızları olmalıydılar ve seneye muhtemelen çöp olacaktı. Fakat Annie ve Nikki'yle büyük olaydan önce arkadaştık. O olaydan sonra hiç konuşmamıştık ama bazen koridorda karşılaşıyorduk ve eğer Celeste yoksa bana selam veriyorlardı.

“Hayden da nereye kayboldu?” diye sordu Nikki. Esmer kıvrık saçlarını toplayıp ensesini havalandırdı.

“Annesi, öncelikle kardeşine at bindirmesi gerektiğini söylemiş,” dedi Celeste ve saçını parmağına dolayarak “Ne mutlu bana ki ailemle gezmek zorunda değilim.”

Masalarına biraz daha yaklaştım. Önceden olsa sırf onların grubuna katılabilmek için tişörtümü satardım. Ama şimdi; ok fırlatma meraklıları için Pony dansı yaptıktan böcek kılığında da olsa ünlü olup bağış yemeğinde Kraliçe Raelene ile takıldıktan sonra bütün bunlar saçma geliyordu.

Yine de bu kızlarla bir geçmişim vardı. Grup içinde geçen şakalara, kahkahalara ve sırlara dahil olamamıştım. Bir parçam, büyükçe bir parçam, bunları geri istiyordu; Celeste’i ve diğer her şeyi. Ahududulu turta beni çağırıyordu ama bu halkaya dahil olmak için şansımın dönmesini bekliyordum. Sinirlerim bozulmuştu. Budala! Eskiden arkadaşım olan bir grup kıza neden iki çift laf edemiyordum sank

“Teşekkürler.” İltifattan güç almıştım. Beni görünmez ilan etmelerinden önceki zamanları hatırlatmalıydım. “Hey, hatırlıyor musun, dördüncü sınıftayken annemin giysi odasından gizlice elbiselerini alıp giyinmiştik?”

Annie kıkır kıkır gülmüştü; sanki iki yıldır içinde tutuyordu. “Aman Tanrım! Kesinlikle hatırlıyorum! Çok komikti! Nikki’nin boğazına spagetti tanesini kaçırdığı günü hatırlıyor musun?”

Nikki, Annie’yi dürttü. “Sen de elbiseyi ters giymiştin.”

“Bende hâlâ fotoğrafları var!” dedim gülerek.

Nikki elleriyle ağzını kapadı. “Ciddi olmazsın!”

Diğer KB’ler de halkayı bozup masanın önüne dizildiler. Beni sessizce, tepeden tırnağa süzdüler.

“Güzellik alışverişi günlerine bayılırdım,”

yollar bulup hayatımı mahvettiğini; Desi'nin onu bir kez olsun durdurmaya çalışmadığını ve izin verdiğini hatırlıyor musunuz?” Ufak bedeni titriyordu. “Bunu hatırlayanınız var mı?”

Celeste hıçkırarak çadırı terk etti. Annie ve Nikki'ye döndüm, yalvaran gözlerle onun arkasından gitmemelerini diliyordum; olaya benim açımdan bakıp içine düştüğüm zor durumu ve iki yıldır sosyal yaşamımın ne halde olduğunu anlasınlar istiyordum.

Annie baktı. Nikki başını eğdi. KB'ler tek sıra halinde çadırdan ayrıldılar ve ben öylece kaldım. Yine.

Yemek çadırından çıktım amaçsız birkaç adım attıktan sonra Drake çıktı karşıma. “Dostum, işte buradasın! Hadi, standı geçelim.”

Arkasından gittim, Idaho Hatası, nereye gittiğimizden emin değildim, umurumda da değildi. Önünden geçtiğimiz her stanttan, her köşeden kahkahalar yükseliyordu. İki minik kız piknik masasının altında pamuk ş

Hayvanlar logolu dalış tankının içinde su, dalgalar oluştuyordu. Paslı tankın üzerinde bir de poster vardı: “Bizi balıklarla yüzerken seyredin! Üç bilete.” Yere mavi muşamba gibi bir şey serilmişti. Beyzbol topu büyüklüğündeki hedef noktası, göğüs hizasındaydı. Bir grup işkenceci çoktan yerini almıştı. “Bunun içine girmeyeceğim, değil mi?” diye sordum panikle.

Sevimli Hayvanlar insanları rezil etmekte bir numaraydı doğrusu.

“Gireceksin, şey, hani demiştin ya stantta duracaktın ve işte bizim... eee... standımız da bu.”

Donup kalmıştım.

Drake ise kıpır kıpırdı. “Gönüllü kimse yoktu. Ben girerdim ama bilet satmam gerekiyor ve acelem var. Bak, eğer benim için bunu yaparsan kunduz kostümünü giymeyebilirsin. Söz veriyorum.”

Sudan yansıyan güneş beni hipnotize etmişti. “Peki, tamam. Dediğin

